

Studii biblice • Ediția instructori • aprilie – mai – iunie 2024

Marea luptă

Autor: Mark Finley

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon 2024

©2024 General Conference of Seventh-day Adventists®
Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redate din *Biblia, sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egwwritings.org**. Traducerea unor citate a fost îmbunătățită.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana-Andreea Weiss   **Redactare:** Delia-Mirela Buciuman
Referent: Daniel Brînzan   **Grafică și tehnoredactare:** Irina Toncu
Corectură: Lavinia Goran   **Copertă:** Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FINLEY, MARK

Marea luptă : aprilie-mai-iunie 2024 / Mark Finley. -
Ed. instructori. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2024
ISBN 978-606-087-472-0

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Apel</i>	6
1. Războiul din spatele tuturor războaielor	11
2. Elementul central: iubire sau egoism?.....	23
3. Lumina alungă întunericul.....	36
4. De partea adevărului	49
5. Credință în ciuda tuturor obstacolelor.....	62
6. Cei doi martori.....	75
7. Motivați de speranță.....	88
8. Lumină din sanctuar	101
9. Baza guvernării lui Dumnezeu	114
10. Spiritismul demascat.....	126
11. Conflictul se apropie.....	139
12. Ultimele evenimente de pe pământ	151
13. Triumful iubirii lui Dumnezeu	164

Introducere

Ce răspuns ai da la întrebarea: „Care este tema centrală a întregii Scripturi?” Domnul Isus? Planul de mântuire? Jertfa de pe cruce? Bineînțeles că toate trei sunt răspunsuri corecte. Dar aceste trei subiecte importante sunt cuprinse într-o temă mai amplă: marea luptă. Această temă acoperă întreaga Biblie, de la Geneza până la Apocalipsa.

Marea luptă a început în cer, cu răzvrătirea lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu. În centrul acestui conflict cosmic se află problema iubirii lui Dumnezeu. Este El pe deplin iubitor? Are în vedere interesul suprem al fapturilor Sale? Sau este un dictator care nu dorește altceva decât ceea ce slujește intereselor Sale?

Studiile din acest trimestru urmăresc istoria lumii din punctul de vedere al lui Dumnezeu, așa cum este dezvăluită în profeție, în vremea lui Hristos, de-a lungul secolelor și apoi până în zilele noastre și dincolo de ele. Esența naturii lui Dumnezeu este iubirea, prin urmare, toate acțiunile Sale sunt marcate de iubire, chiar dacă lucrul acesta poate că nu este întotdeauna evident pentru ființele umane limitate și nici măcar pentru îngerii. Iubirea lui Dumnezeu este revelată însă progresiv pe parcursul mării lupte. Înălțimea și profunzimea ei se văd cel mai clar la cruce. Pe Calvar, când Hristos și-a dat viața pentru răscumpărarea omnirii, iubirea lui Dumnezeu s-a dezvăluit în fața întregului univers, iar înfrângerea finală a lui Satana a fost asigurată.

Cu toate acestea, bătălia continuă. Satana a încercat să îl distrugă pe Domnul Isus pe cruce și, de-a lungul secolelor, îl vedem încercând să distrugă de asemenea poporul lui Dumnezeu. Deși Satana a persecutat cu cruzime biserica lui Hristos și a ucis milioane de oameni, Dumnezeu a fost întotdeauna prezent în mijlocul poporului Său și nu îl va părăsi niciodată.

În acest trimestru vom urmări principalele evenimente din cadrul mării lupte, începând cu revolta din cer. Vom explora aspectele centrale ale conflictului dintre Hristos și Satana. Vom vedea curajul neobosit al valdenzilor în ciuda persecuției acerbe și determinarea reformatoarelor de a urma adevărul Bibliei, chiar și sub amenințarea torturii, lanțurilor, rugului și martiriului.

Comentând cu privire la credința acestor uriași spirituali, Ellen G. White declară: „Biblia era autoritatea lor și prin principiile ei probau

toate doctrinele și toate pretențiile. Credința în Dumnezeu și în Cuvântul Său i-a susținut pe acești oameni sfinți când își dădeau viața pe rug” (*Tragedia veacurilor*, p. 249).

Reforma a aprins o torță a adevărului care încă arde cu putere. Credința solidă în Scriptură dovedită de reformatori și certitudinea lor neclintită cu privire la mântuirea prin har și prin credință au deschis calea pentru apariția mișcării de așteptare a revenirii Domnului Isus, demarată de William Miller și de o mulțime de alți oameni din întreaga lume.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost ridicată de Dumnezeu pentru a construi pe temelia așezată de reformatori, în vederea readoptării adevărilor biblice care fuseseră pierdute din vedere de-a lungul secolelor. În centrul misiunii Bisericii Adventiste se află proclamarea mesajelor celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12 – ultima avertizare din partea lui Dumnezeu adresată unei lumi care se va sfârși curând.

Această proclamare stârnește mânia lui Satana, descris ca un balaur de către apostolul Ioan: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17). Vom studia, de asemenea, evenimentele finale din marea luptă, inclusiv triumful iubirii lui Dumnezeu asupra tuturor căpeteniilor și domniilor iadului, care va duce la crearea unor ceruri noi și a unui pământ nou.

Deși baza studiilor din acest trimestru este Biblia, vom folosi cartea *Tragedia veacurilor*, de Ellen G. White, ca schiță tematică pentru studierea acestui subiect extraordinar. Sunt menționate capitolele pe care se bazează fiecare studiu, pentru a facilita folosirea cărții *Tragedia veacurilor* ca auxiliar de studiu și discuții aprofundate, astfel ca toți să cunoaștem mai aproape de deplin „dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3:19).

Originar din Connecticut (SUA), pastorul Mark Finley este evanghelist de renume internațional, scriitor și realizator de emisiuni, fost vicepreședinte al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în perioada 2005-2010. După ce s-a retras din activitatea cu normă întreagă, a devenit asistent al președintelui Conferinței Generale. Pastorul Finley și soția lui, Ernestine, au trei copii și cinci nepoți.

Apel

„Vorbirea voastră să fie întotdeauna caracterizată de bunătate [...] ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.”

(Coloseni 4:6, NTR2006)

Niciodată nu au fost învățăturile Bibliei mai popularizate în România ca în ultimii 10 ani de utilizare a rețelelor de socializare pe telefonul mobil. Vă rog să apreciați, să comentați și să distribuiți clipurile video care conțin adevărul scripturistic predicat de Biserica Adventistă în Isus Hristos. Pentru impact, puteți urma recomandările de mai jos:

- Binecuvântați când sunteți vorbiți de rău sau greșit înțeleși (Romani 12:14)!
- Nu publicați comentarii, dacă vă simțiți jigniți, superiori sau iritați!
- Încercați în cele mai multe comentarii să atrageți atenția la Domnul Isus Hristos, la practicile și învățăturile Lui!
- Rugați-vă pentru inspirația Duhului Sfânt și reflectați înainte de a răspunde, folosind fragmente sau referințe biblice!
- Răspundeți tuturor comentariilor făcute la postările dumneavoastră, dar ajutați și în cazul clipurilor devenite virale!
- Argumentați fără a epuiza toate dovezile (vezi pagina următoare)!
- Corectați greșelile de scriere sau de exprimare înainte de a posta!

„În acest veac, în care poveștile plăcute plutesc la suprafață și atrag mintea, adevărul prezentat într-un stil ușor, susținut de câteva dovezi puternice, este mai bun decât căutarea și prezentarea unei grupări copleșitoare de probe; căci, în acest caz, subiectul în discuție nu este mai clar în multe minți decât înainte să le fi fost aduse toate acele obiecțiuni și dovezi. În cazul multora, simplele afirmații vor merge mai departe decât argumentările lungi. Ei iau lucrurile ca adevărate. Dovezile nu ajută în cazul minților unor astfel de persoane.” (Ellen White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 36.1, ed. electronică)

”

Fiți întotdeauna pregătiți să răspundeți oricui vă întreabă [...], dar cu blândețe și cu teamă, având o conștiință bună, pentru ca [...] cei ce vă defăimează să fie făcuți de rușine datorită purtării voastre bune în Cristos.

(1 Petru 3:15-16,
NTR2006)

Pastor Daniel Brînzan

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupei Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.
2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați.
3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.
2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția.
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateri de studiu să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.
2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2024”.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Aprilie

- 1 Ezechiel 1
- 2 Ezechiel 2
- 3 Ezechiel 3
- 4 Ezechiel 4
- 5 Ezechiel 5
- 6 Ezechiel 6
- 7 Ezechiel 7
- 8 Ezechiel 8
- 9 Ezechiel 9
- 10 Ezechiel 10
- 11 Ezechiel 11
- 12 Ezechiel 12
- 13 Ezechiel 13
- 14 Ezechiel 14
- 15 Ezechiel 15
- 16 Ezechiel 16
- 17 Ezechiel 17
- 18 Ezechiel 18
- 19 Ezechiel 19
- 20 Ezechiel 20
- 21 Ezechiel 21
- 22 Ezechiel 22
- 23 Ezechiel 23
- 24 Ezechiel 24
- 25 Ezechiel 25
- 26 Ezechiel 26
- 27 Ezechiel 27
- 28 Ezechiel 28
- 29 Ezechiel 29
- 30 Ezechiel 30

Mai

- 1 Ezechiel 31
- 2 Ezechiel 32
- 3 Ezechiel 33
- 4 Ezechiel 34
- 5 Ezechiel 35
- 6 Ezechiel 36
- 7 Ezechiel 37
- 8 Ezechiel 38
- 9 Ezechiel 39
- 10 Ezechiel 40
- 11 Ezechiel 41
- 12 Ezechiel 42
- 13 Ezechiel 43
- 14 Ezechiel 44
- 15 Ezechiel 45
- 16 Ezechiel 46
- 17 Ezechiel 47
- 18 Ezechiel 48
- 19 Daniel 1
- 20 Daniel 2
- 21 Daniel 3
- 22 Daniel 4
- 23 Daniel 5
- 24 Daniel 6
- 25 Daniel 7
- 26 Daniel 8
- 27 Daniel 9
- 28 Daniel 10
- 29 Daniel 11
- 30 Daniel 12
- 31 Osea 1

Iunie

- 1 Osea 2
- 2 Osea 3
- 3 Osea 4
- 4 Osea 5
- 5 Osea 6
- 6 Osea 7
- 7 Osea 8
- 8 Osea 9
- 9 Osea 10
- 10 Osea 11
- 11 Osea 12
- 12 Osea 13
- 13 Osea 14
- 14 Ioel 1
- 15 Ioel 2
- 16 Ioel 3
- 17 Amos 1
- 18 Amos 2
- 19 Amos 3
- 20 Amos 4
- 21 Amos 5
- 22 Amos 6
- 23 Amos 7
- 24 Amos 8
- 25 Amos 9
- 26 Obadia
- 27 Iona 1
- 28 Iona 2
- 29 Iona 3
- 30 Iona 4

30 martie – 5 aprilie

Războiul din spatele tuturor războaielor

Sabat după-amiază

De memorat: „Și în cer s-a făcut un război. _____ și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și _____ cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar _____; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer” (Apocalipsa 12:7,8).

Cum poate un Dumnezeu al iubirii să permită atât de mult rău? De ce li se întâmplă lucruri rele oamenilor buni? În studiul din această săptămână vom analiza debutul conflictului milenar dintre bine și rău.

Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii incredibile. Iubirea este însăși natura sa (1 Ioan 4:7,8). Toate acțiunile Sale izvorăsc din iubire (Ieremia 31:3). Iubirea nu poate fi niciodată impusă sau reglementată prin lege. A refuza cuiva puterea de a alege înseamnă a-i distruge capacitatea de a iubi, iar a-i distruge capacitatea de a iubi înseamnă a eradica posibilitatea de a fi cu adevărat fericit. De aceea, Dumnezeu ne câștigă loialitatea prin iubire. El gestionează marea luptă dintre bine și rău într-un așa mod încât păcatul să nu mai apară niciodată în univers. Scopul Lui este să demonstreze înaintea întregului univers că El a acționat dintotdeauna în interesul ființelor create de El. Privind lumea prin prisma iubirii lui Dumnezeu, în lumina marii lupte dintre bine și rău, fiecare dintre noi primește asigurarea că binele va învinge răul, pentru totdeauna.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*¹, cap. 29, 30.

6 aprilie: Sabatul Colportorului și al Misiunii prin Literatură

¹ Pe lângă edițiile tipărite, cartea *Tragedia veacurilor* este disponibilă pe internet în format electronic și audio (vezi codurile QR).

1 Citește Apocalipsa 12:7-9. Cum a răspuns Dumnezeu atunci când Lucifer s-a răzvrătit? Ce găsești aici despre libertatea din cer și despre originea răului?

Aceste versete descriu un conflict cosmic între bine și rău. Satana și îngerii lui s-au luptat cu Hristos și în final au fost alungați din cer. Pare extrem de ciudat să izbucnească un război într-un loc perfect, cum a fost cerul. De ce totuși s-a întâmplat așa ceva? Un Dumnezeu iubitor să fi creat oare un înger demonic, care a inițiat acest război? Să fi existat vreun defect fatal la acest înger care să-l fi făcut să se revolte? Biblia explică originea răului dând la o parte cortina în acest conflict dintre bine și rău.

2 Compară Ezechiel 28:12-15 cu Isaia 14:12-14. Ce gânduri avea acea ființă angelică numită Lucifer care l-au făcut să se răzvrătească?

Dumnezeu nu a creat un diavol. El a creat o ființă de o strălucire orbitoare, numită Lucifer. Această ființă angelică a fost creată perfectă. Această perfecțiune includea libertatea de a alege – un principiu fundamental al guvernării lui Dumnezeu, care funcționează prin iubire, nu prin forță. Păcatul a luat naștere în Lucifer chiar în cer. Nu există nicio explicație logică pentru faptul că acest înger desăvârșit a lăsat mândria și gelozia să prindă rădăcini în inima lui și să crească până la revolta împotriva Creatorului său. Lucifer, o ființă creată, voia închinarea care îi aparținea numai Creatorului. A încercat să uzurpe tronul lui Dumnezeu prin punerea la îndoială a autorității Sale. Răzvrătirea lui Lucifer a dus în cer la un război deschis. Deși a avut îndelungă răbdare cu Lucifer, Dumnezeu nu îi putea permite să strice cerul cu răzvrătirea lui. „Consiliile cerești au insistat pe lângă Lucifer să se răzgândească. Fiul lui Dumnezeu i-a prezentat măreția, bunătatea și dreptatea Creatorului, precum și natura sfântă și neschimbătoare a legii Sale. Dumnezeu Însuși stabilise ordinea din ceruri, de aceea, încălcând-o, Lucifer Îl dezonoră pe Creatorul său și își atrăgea ruina. Dar avertizarea, dată cu infinită dragoste și milă, n-a făcut decât să-i stârnească împotrivirea” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 494, 495).

Ce lecții poți extrage despre caracterul lui Dumnezeu din modul în care tratează El problema răului?

Nu există nicio explicație logică pentru revolta lui Lucifer. Mândria lui a dus la răzvrătire deschisă. L-a acuzat pe Dumnezeu că este nedrept și necinstit. I-a infectat pe îngeri cu îndoielile și acuzațiile lui.

3 Citește Apocalipsa 12:4. Ce capacități de a înșela deține Satana? Câți îngeri au crezut minciunile lui despre Dumnezeu?

Când în cer a izbucnit războiul, îngerii au fost nevoiți să decidă pe cine să urmeze: pe Isus sau pe Lucifer. Cum a fost acest război din cer? A fost un război fizic? Un conflict de idei? Sau ambele? Nu cunoaștem detaliile, dar conflictul a fost suficient de fizic încât Satana și îngerii lui să fie în final „arunca[ți] pe pământ” și „locul lor nu li s-a mai găsit în cer” (Apocalipsa 12:8,9). Această luptă include, în mod evident, un oarecare caracter fizic. Un lucru este sigur: toți îngerii au fost nevoiți să decidă dacă sunt de partea lui Hristos sau împotriva Lui. Îngerii loiali au decis să asculte de poruncile pline de iubire ale lui Hristos, în timp ce o treime din îngeri au ascultat de Lucifer, L-au nesocotit pe Dumnezeu și au pierdut cerul. Și noi, în acest moment critic al istoriei pământului, suntem chemați să decidem dacă suntem pentru sau împotriva lui Hristos. Și noi trebuie să declarăm dacă suntem de partea lui Hristos sau a lui Satana.

4 Citește Geneza 2:15-17; Exodul 32:26; Iosua 24:15; 1 Împărați 18:20,21 și Apocalipsa 22:17. Ce principiu fundamental din marea luptă ne învață aceste versete?

Când a creat oamenii, Dumnezeu a sădit adânc în creierul nostru capacitatea de a gândi, de a judeca rațional și de a alege. Esența umanității noastre este capacitatea de a face alegeri morale. Nu suntem simpli roboți. Am fost creați după chipul lui Dumnezeu, diferiți de creația animală, având capacitatea de a face alegeri morale și de a trăi după principii spirituale veșnice. Din momentul răzvrătirii lui Lucifer în cer, Dumnezeu Și-a chemat poporul să răspundă la iubirea Sa și să asculte de poruncile Lui, prin alegerea de a-I sluji Lui.

Ce lecții din conflictul din cer pot fi transpuse în lupta noastră personală cu răul? Întrucât Satana a putut să înșele acele ființe neprihănite și sfinte, ce înțelegem despre încercările lui malefice de a ne înșela și pe noi?

Când a creat pământul, Dumnezeu l-a creat desăvârșit: „S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune” (Geneza 1:31). Nu exista nicăieri vreo urmă de păcat sau de rău. Și le-a dat lui Adam și Evei aceeași libertate de alegere pe care i-o dăduse lui Lucifer. Nu voia roboți pe pământ cum nu voise roboți nici în cer. De fapt, a făcut tot posibilul să transmită clar această libertate. A pus un pom în grădină și l-a numit Pomul Cunoașterii Binelui și Răului. A ținut neapărat să le spună oamenilor despre pom, pentru că voia să Se asigure că *știa* că au de ales. Satana a venit la pom și, în timp ce Eva hoinărea pe acolo, i-a spus: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:4,5) – cu alte cuvinte, „dacă mâncați din acest pom, veți intra într-o nouă sferă a existenței. Veți trăi o plăcere enormă, un fior pe care nu l-ați mai experimentat înainte. Eva, Dumnezeu îți ascunde ceva. Poftim, ia fructul interzis și mănâncă-!”

Când Eva și ulterior Adam au luat acea decizie, au deschis o ușă pe care Dumnezeu a vrut să o țină închisă pentru totdeauna. Era ușa spre păcat, suferință, tristețe, boală și moarte.

5 Compară Geneza 3:1-3 cu Romani 3:23 și 5:12. Ce au în comun aceste texte? Descrie rezultatele majore ale păcatului care afectează întreaga omenire.

În esență, păcatul este răzvrătire față de Dumnezeu. Ne separă de El. De vreme ce Dumnezeu este sursa vieții, separarea de El duce la îngrijorare, anxietate, durere și în final la dispariție. Suferința din lumea noastră este, în definitiv, rezultatul traiului pe o planetă distrusă de păcat. Aceasta, cu siguranță, nu înseamnă că, de fiecare dată când suferim, am păcătuit. Înseamnă că fiecare dintre noi este afectat de viața dusă pe o planetă contaminată de păcat.

6 Citește Geneza 3:15; Leviticul 5:5,6 și Ioan 1:29. După ce Adam și Eva au păcătuit, ce le-a promis Dumnezeu în grădină, pentru a le reda speranța? Ce fel de ceremonie a inițiat El în Eden care avea să facă trimitere, peste secole, la rezolvarea problemei păcatului?

Adam și Eva au păcătuit, iar Dumnezeu le-a spus că trebuiau să plece din grădina ce le era casă. De atunci înainte, truda și suferința aveau să fie partea lor. Urmău să sufere și în final să moară fără speranță oare? În acest punct Dumnezeu le-a făcut promisiunea din Geneza 3:15 – „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța¹ ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” E posibil ca la acel moment ei să nu fi înțeles exact ce însemna lucrul acesta, dar știau că puteau spera din nou. Într-un fel, prin „Sămânța femeii” avea să vină răscumpărarea lor. „Sămânța femeii” este, desigur, Isus Hristos (Galateni 3:16). Pe cruce, Satana i-a rănit călcâiul. Dar victoria lui Isus este garanția că într-o zi capul șarpelui va fi zdrobit, iar ușa spre suferință și moarte, care a fost deschisă de Adam și Eva, va fi cândva închisă.

7 Citește Evrei 2:9; Galateni 3:13 și 2 Corinteni 5:21. Ce ne spun aceste versete despre imensitatea sacrificiului lui Isus pe cruce?

Te întrebi vreodată dacă Dumnezeu te iubește cu adevărat? Privește la cruce, la coroana de spini, la piroanele din mâinile și din picioarele Lui! Cu fiecare picătură de sânge vărsată de Isus pe Calvar, Dumnezeu spune: *Te iubesc. Nu vreau să fiu în cer fără tine. Da, ai păcătuit. Te-ai vândut vrăjmașului. Da, nu meriți singur viața veșnică. Dar Eu am plătit răscumpărarea ca să te aduc înapoi.* Când te uiți la cruce nu trebuie să te mai întrebi niciodată dacă ești iubit. Biblia vorbește despre un Isus care a venit în această lume, a trecut prin suferință, dezamăgire și durere la fel ca orice om. Biblia prezintă un Hristos care a înfruntat aceleași ispite cu noi, un Hristos care a biruit puterile iadului atât în viața, cât și prin moartea Sa pe cruce. Toate acestea – pentru fiecare dintre noi, personal. Gândește-te bine! Isus, Creatorul cosmosului (vezi Ioan 1:3), nu doar că a venit în această lume căzută, dar a suferit în ea așa cum nimeni nu va suferi niciodată (Isaia 53:1-5). Și a făcut lucrul acesta pentru că ne-a iubit, pe fiecare dintre noi. Ce motiv puternic de a spera!

Cum a răspuns Hristos la cruce acuzațiilor lui Satana? În lumina mării lupte dintre bine și rău, ce a realizat moartea Sa?

¹ În unele traduceri, inclusiv în limba română, apare majusculă la substantivul „Sămânța/Descendentul [ei]”, iar propoziția următoare începe cu pronumele „el” (persoană de gen masculin). „Și voi pune dușmănie între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; el îți va zdrobi capul...” (BTF, subl.ad.) / „Voi pune dușmănie atât între tine și femeie, cât și între urmașul tău și Descendentul ei. El îți va sfărâma capul...” (BVA, subl.ad.). – n.r.

Ceea ce a făcut Isus pentru noi pe cruce Îi dă posibilitatea și să mijlocească pentru noi în cer. Domnul nostru înviat este Marele nostru Preot, care ne asigură tot ce ne este necesar ca să fim mântuiți și să trăim în împărăția lui Dumnezeu pentru totdeauna.

8 Citește Evrei 4:15,16 și 7:25. Ce siguranță ne oferă aceste versete într-o lume plină de ispite, suferințe, boli și moarte?

„În toate lucrurile [Isus] a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere” – adică să ne apropiem curajoși – „de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:15,16). În cuvinte simple, Isus ne prezintă înaintea universului îmbrăcați în neprihănirea Sa, mântuiți prin moartea Sa și răscumparați prin sângele Său. Tot ceea ce ar fi trebuit să fim noi, a fost El. Prin Hristos, nu există condamnare pentru păcatele trecutului nostru. Prin Hristos, vinovăția noastră este ștearsă și prin intervenția Lui eficientă păcatul își pierde controlul asupra vieții noastre. Lanțurile care ne leagă sunt rupte și suntem eliberați.

9 Citește Ioan 17:24-26. Care este dorința arzătoare a lui Hristos în marea luptă dintre bine și rău?

„După ce mărețta jertfă a fost adusă, Hristos S-a înălțat la cer, refuzând adorarea îngerilor până când nu va fi prezentat cererea: «Vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu» (Ioan 17:24). Apoi, de la tronul Tatălui, cu nespusă iubire și putere, a venit răspunsul: «Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!» (Evrei 1:6). Isus nu avea nicio pată. Umilindu-Se până la capăt și aducând o jertfă deplină, I s-a dat un nume care este mai presus de orice alt nume” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 501, 502). Mai mult decât orice altceva, Isus dorește ca noi să fim cu El în cer. Dorința inimii Sale, motivul morții și mijlocirii Sale este să ne salveze. Ai o nevoie specială în viața ta? Spune-I-o lui Isus! Acolo unde este tristețe, El aduce alinare. Acolo unde este teamă, El aduce pace. Acolo unde este vinovăție, El aduce iertare. Acolo unde este slăbiciune, El aduce putere.

De ce crezi că S-a jertfit Hristos pentru noi? Ce ne face atât de valoroși pentru El?

„Expulzându-l pe Satana din ceruri, Dumnezeu Și-a demonstrat dreptatea și a protejat onoarea tronului Său. Dar, când omul păcătuisese prin cedarea în fața înșelăciunilor acestui spirit apostat, Dumnezeu Și-a dovedit iubirea dându-L pe singurul Său Fiu să moară pentru omenirea decăzută. Caracterul lui Dumnezeu s-a văzut în lucrarea de răscumpărare. Argumentul puternic al crucii demonstrează universului întreg că drumul păcatului pe care l-a ales Lucifer nu putea fi pus în niciun fel pe seama guvernării lui Dumnezeu. [...] În timp ce declară că Legea este de neschimbat, crucea de pe Calvar face cunoscut universului că plata păcatului este moartea. În strigătul muribund al Mântuitorului, «S-a isprăvit!», a răsunat clopotul de moarte al lui Satana. Marea luptă care durase atât de mult timp s-a decis în acel moment, iar eradicarea finală a păcatului a devenit o certitudine. Fiul lui Dumnezeu a trecut prin porțile mormântului pentru ca, «prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul» (Evrei 2:14)” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 503).

Întrebările suplimentare de la studiul de vineri sunt un ajutor și o încurajare pentru a studia zilnic Biblia. Recomandăm folosirea acestora la începutul sau la sfârșitul lecției din Sabat în biserici, cu răspunsuri rapide. În acest trimestru, întrebările din cartea *Divina vindecare* sunt formulate după ediția tipărită.

Studiu zilnic: Plângeri 4 – Ezechiel 5;

Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Carnea ca aliment”.

1. Ce este mai mare decât păcatul Sodomei?
_____
2. Unde au trecut moștenirea și casele noastre?
_____
3. Cum era cartea din mâna întinsă spre profet și ce scria în ea?
_____
4. De ce Își va întoarce Dumnezeu ochii de la popor, iar ochiul Lui va fi fără milă?
_____
5. **De ce carnea de pește constituie o cauză a îmbolnăvirii celor ce o consumă?**
_____

Material pentru instructori

Privire generală

Studiul din această săptămână introduce tema conflictului cosmic – sau a marii lupte – dintre Hristos și Satana. Ne vom începe studiul analizând atât originea răului, cât și soluția lui Dumnezeu la căderea omenirii în păcat. Câteva aspecte merită atenția noastră:

- 1.** Marea luptă nu este veșnică; a început în cer când Lucifer – o ființă creată – a condus un grup de îngeri răzvrățiți să Îl conteste pe Dumnezeu – Creatorul veșnic și Împăratul tuturor ființelor. Putem așadar presupune că, dacă au avut un început, răul și diavolul vor avea și un sfârșit.
- 2.** Conflictul cosmic arată o incompatibilitate radicală între bine și rău. Niciuna dintre părți nu poate coexista cu cealaltă și nici nu o poate tolera: fiecare dorește dispariția celeilalte. Când a luat ființă, fără a ține seama de natura veșnică a lui Dumnezeu, răul a contestat însăși ideea dreptului lui Dumnezeu de a exista și de a conduce. Mai mult, marea luptă elimină orice formă de dualism filozofic sau religios în care atât răul, cât și binele ar exista din veșnicie, ar fi egale și necesare. Perspectiva biblică asupra lumii exclude în mod clar ideea de necesitate a răului. Nu avem nevoie de rău pentru a cunoaște și a aprecia binele și nici pentru ca binele să se înmulțească.
- 3.** Faptul că răul și marea luptă au apărut în cer naște în mintea agenților raționali și morali liberi ideea că acest conflict este în primul rând de natură spirituală și trebuie așadar să aibă o rezolvare spirituală. Chiar dacă a apărut fără nicio contribuție din partea lui Dumnezeu (de fapt, s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu), răul nu poate fi eliminat fără Dumnezeu. Prin natura lui, răul distruge fatal ființele și universul. Așadar numai Dumnezeu și puterea Lui supranaturală, creatoare pot distruge răul complet și îi pot șterge consecințele catastrofale.

De aceea planul lui Dumnezeu de salvare nu constă în simpla identificare, recunoaștere, condamnare publică sau pedepsire a inițiatorilor răului. Astfel de măsuri nu sunt nici eficiente, nici suficiente pentru exterminarea răului din univers. În schimb, Dumnezeu rezolvă problema păcatului luând asupra Lui consecințele, prin Hristos. Prin puterea Lui creatoare, Dumnezeu Se implică în mod activ în distrugerea răului și în curățarea și refacerea universului.

Temele studiului

1. Răul și conflictul cosmic au apărut într-un paradis desăvârșit. Apoi s-au răspândit pe pământ, prinzând rădăcini în inima și mintea agenților morali liberi, creați după chipul lui Dumnezeu.
2. Consecința supremă a răului și a păcatului este revolta față de Dumnezeu și împărăția Sa.
3. Singura cale de salvare și de încheiere a conflictului cosmic este jertfa de pe cruce, prin mijlocirea Domnului Hristos și puterea Lui creatoare și restauratoare.

Comentariu

Doctrina adventistă cu privire la marea luptă

Advențiștii de ziua a șaptea au o perspectivă unică asupra originii păcatului și a soluționării acestuia. Spre deosebire de alți creștini, advențiștii nu au o convingere fundamentală dedicată doctrinei păcatului, ci includ în „doctrina marii lupte” înțelegerea lor cu privire la păcat. John M. Fowler remarcă pe bună dreptate că „nicio doctrină a păcatului nu poate fi completă fără a fi înțeleasă această temă a marii lupte dintre Hristos și Satana, dintre bine și rău. Miza ei este suveranitatea și caracterul lui Dumnezeu. Când Lucifer a stârnit revolta împotriva lui Dumnezeu în cer [...] și când aceasta a atins punctul culminant, Dumnezeu nu a avut de ales decât să alunge din cer oastea de îngeri căzuți” („Sin”, în *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, 2000, p. 241).

Deși sunt și alți creștini care cred în căderea lui Lucifer și a lui Adam și, într-o oarecare măsură, și în conflictul cosmic dintre Dumnezeu și Satana, advențiștii au articulat aceste concepte sub forma unei doctrine unice, cuprinsă în Credința Fundamentală numărul 8:

„Întreaga omenire este în prezent implicată în marea luptă dintre Hristos și Satana cu privire la caracterul lui Dumnezeu, legea Sa și suveranitatea Sa asupra universului. Acest conflict a început în cer, atunci când o ființă creată și înzestrată cu libertatea de alegere a devenit, prin înălțare de sine, Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu, generând revolta unei părți a îngerilor. El a introdus spiritul de revoltă în lumea aceasta atunci când i-a dus în păcat pe Adam și pe Eva. Acest păcat al omului a avut ca rezultat deformarea chipului lui Dumnezeu în omenire, dezordine în lumea creată și, în cele din urmă, nimicirea ei în timpul potopului global – după cum se relatează în Geneza 1 – 11. Privită de întregul uni-

vers, această lume a devenit arena conflictului universal, la finalul căruia Dumnezeu iubirii va fi dezvinovățit. Pentru a-Și ajuta poporul în această luptă, Domnul Hristos îi trimite pe Duhul Sfânt și pe îngerii Săi credincioși să-l îndrume, să-l ocrotească și să-l susțină pe calea mântuirii” (Credința Fundamentală numărul 8, „Marea luptă”, vezi <https://adventist.ro/convingeri/convingeri-fundamentale/>).

Doctrina biblică a căderii întregii omeniri în păcat este și ea prezentă, în Credința Fundamentală numărul 7, cu titlul „Natura omului”:

„Bărbatul și femeia au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu, dotați cu individualitate, cu puterea și cu libertatea de a gândi și de a acționa. Creat ca ființă liberă, fiecare om este o unitate indivizibilă formată din corp, minte și spirit și este dependent de Dumnezeu pentru viață, suflare și toate celelalte. Când primii noștri părinți nu L-au ascultat pe Dumnezeu, ei au negat dependența lor de El și au căzut din înalta poziție pe care o aveau. Chipul lui Dumnezeu în ei a fost deteriorat și au ajuns supuși morții. Urmașii lor le împărtășesc această natură căzută și consecințele ei. Se nasc având slăbiciuni și tendințe spre rău. Dar Dumnezeu, prin Hristos, a împăcat lumea cu Sine și, prin Duhul Său, reface în muritorii pocăiți chipul Făcătorului lor. Creați pentru slava lui Dumnezeu, ei sunt chemați să-L iubească pe El, să se iubească unii pe alții și să aibă grijă de mediul înconjurător” (vezi <https://adventist.ro/convingeri/convingeri-fundamentale/>).

Alte două aspecte ale doctrinei adventiste cu privire la marea luptă merită atenția noastră: (1) cum a apărut tema mării lupte și (2) istoricitatea temei mării lupte.

În primul rând, tema mării lupte izvorăște din Scriptură și stă la baza interpretării biblice și a formulării doctrinei adventiste de ziua a șaptea. Comentând cu privire la interpretarea biblică, Ellen G. White notează: „Biblia se explică singură. Fiecare verset trebuie raportat la un alt verset. Cel care o studiază ar trebui să învețe să o considere un întreg și să vadă legătura dintre părțile ei. Ar trebui să ajungă să cunoască marea ei temă centrală, planul inițial al lui Dumnezeu pentru lume, apariția *mării lupte* și lucrarea de răscumpărare. Ar trebui să înțeleagă natura celor *două principii care se luptă pentru supremație* și să învețe să le distingă acțiunea în consemnările istorice și profetice, până la marea lor împlinire. Ar trebui să vadă cum această luptă este întrețesută în toate fazele experienței umane, cum omul însuși manifestă, în fiecare împrejurare a vieții, unul dintre cele două principii antagonice și cum, fie că

vrea, fie că nu, el hotărăște chiar acum de care parte a luptei va fi găsit” (*Educație*, p. 190, subl.ad.).

Ca urmare a acestei abordări biblice asupra interpretării, tema mării lupte este întrețesută în toate celelalte doctrine biblice ale teologiei adventiste. Integrarea temei mării lupte în teologia adventistă începe cu doctrina despre Dumnezeu, cu însăși esența naturii Sale de Dumnezeu liber, iubitor, plin de har, neprihănit, drept și devotat. În întreaga Scriptură, tema mării lupte continuă să fie împletită cu următoarele doctrine:

- a. creația ca expresie a iubirii, libertății și puterii lui Dumnezeu;
- b. originea naturii umane, starea ei prezentă și soarta finală;
- c. căderea omenirii din starea inițială de neprihănire și părtășie cu Dumnezeu;
- d. acțiunile lui Dumnezeu de salvare, manifestate prin întruparea, slujirea, moartea, învierea, ridicarea la cer, lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos în sanctuarul ceresc, precum și prin a doua Lui venire;
- e. planul răscumpărător al lui Dumnezeu de îndreptățire și sfințire și perspectiva unei viitoare înnobilări a umanității;
- f. faptul că Dumnezeu a avut în toate perioadele istorice un popor al Său, culminând cu chemarea unei rămășițe în zilele din urmă, pentru a proclama omenirii ultima invitație a harului Său;
- g. judecățile divine, cea preadventă și cea milenară și executivă, vor culmina cu distrugerea răului și refacerea tuturor lucrurilor.

În al doilea rând, marea luptă este de natură istorică. Deoarece creștinismul tradițional a integrat supoziții și concepte filozofice grecești, precum natura imaterială, atemporală și aspațială a raiului, mulți creștini interpretează referirile biblice la conflictul cosmic și la căderea oamenilor în păcat drept alegorii sau mituri teologice. Dar interpretarea adventistă istorico-gramaticală a Bibliei conturează imaginea unui Dumnezeu implicat personal în istoria căderii omului în păcat și în istoria mântuirii. Dumnezeu, Lucifer, îngerii – atât cei răzvrățiți, cât și cei neprihăniți –, Adam și Eva și căderea lor în păcat, sunt toți personaje istorice reale și au luat parte la evenimente istorice reale. Isus a făcut referire la Satana ca la o persoană reală, care a trăit în realitate și pe care El o cunoștea de dinainte de începutul istoriei acestui pământ și care se află la originea răului și păcatului. Isus le-a explicat cândva fariseilor că nu erau nici copiii lui Avraam (Ioan 8:39,40), nici ai lui Dumnezeu (Ioan 8:41,42), ci îl aveau ca tată pe „diavolul”, care „de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune

o minciună vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44).

Ioan Vizionarul se raportează și la diavol, și la conflictul cosmic inițiat de acesta ca la niște elemente istorice. Urmând exemplul lui Isus, Ioan îl prezintă pe diavol ca „șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9), ca pe cel care se află la originea războiului, răului și înșelăciunii din cer și de pe pământ. Contextul imediat din Apocalipsa 12:7-9 sugerează că apostolul Ioan considera că diavolul a fost o entitate istorică, iar conflictul cosmic a fost un eveniment istoric: istoric precum Dumnezeu Însuși (Apocalipsa 12:5-6,10,17), istoric precum nașterea și înălțarea lui Isus (12:5), istoric precum existența bisericii și persecutarea acesteia (12:1,6,11,13-15) și istoric precum crucea lui Isus, prin al cărui sânge suntem salvați (12:11). Deși nu știm când a avut loc acest conflict cosmic în cer, credem că poate fi datat „înainte de crearea lui Adam și a Evei și că a fost în aceeași măsură de istoric precum a fost căderea omului în păcat la instigarea aceluiași Satana” (*Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, p. 241, 242).

Aplicație

Discută cu membrii grupei următoarele întrebări:

1. Ce cred oamenii din cultura noastră despre aparenta existență a unui conflict între bine și rău, atât în lumea noastră, cât și în societate, în general? Cum înțeleg ei originea răului? Cred că răul se va sfârși vreodată? De ce da sau de ce nu? Poate cred că răul este aici pentru totdeauna sau că este necesar pentru a menține un oarecare echilibru în univers și în istorie. Dacă așa cred, să găsim o explicație de ce!
2. Cum afectează diferitele teorii despre originea conflictului dintre bine și rău înțelegerea pe care o au oamenii cu privire la moralitate și responsabilitatea umană? Să luăm, de exemplu, teoria evoluției. Ce impact are această teorie asupra înțelegerii noastre cu privire la originea răului și, în consecință, asupra înțelegerii noastre cu privire la moralitate?
3. Haideți să găsim moduri în care le putem descrie și explica oamenilor doctrina adventistă privitoare la originea răului, la marea luptă și la speranța biblică! Cum le putem împărtăși aceste adevăruri biblice vecinilor, prietenilor și colegilor care au altă confesiune creștină sau altă religie, altă filozofie de viață sau altă viziune asupra lumii?

Elementul central: iubire sau egoism?

Sabat după-amiază

De memorat: „Nu te teme, căci Eu _____; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul Tău; Eu _____, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te _____ cu dreapta Mea biruitoare” (Isaia 41:10).

Imaginează-ți că ești un păstor de capre pe coasta Muntelui Măslinilor, care străjuiește cetatea Ierusalim. Auzi voci și recunoști imediat glasul lui Isus. Ești uimit de ceea ce spune. În timp ce templul strălucește în razele apusului și lumina soarelui se reflectă în albul scânteiilor al magnificilor pereți de marmură, Isus rostește apăsător: „Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată” (Matei 24:2). Ucenicii sunt derutați, la fel ca tine. Ce legătură poate exista între cuvintele lui Isus și sfârșitul lumii, despre care au întrebat ucenicii? În distrugerea Ierusalimului descoperim o prefigurare a strategiei lui Satana atât de a înșela, cât și de a distruge poporul lui Dumnezeu la sfârșitul timpului. Ceea ce spune Isus în Matei 24 schițează clar evenimentele zilelor finale în contextul căderii Ierusalimului.

Vom studia dubla strategie a lui Satana: de a înșela și de a distruge poporul lui Dumnezeu. Cel rău speră ca ceea ce nu reușește să obțină prin persecuție să câștige prin compromis. Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere, și chiar și în cele mai dificile vremuri, Își apără poporul.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 1, 2.

Aflat pe Muntele Măslinilor și privind Ierusalimul, Isus avea inima zdrobită. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11). Făcuse tot posibilul pentru a-Și salva copiii de viitoarea distrugere a iubitei lor cetăți. În mod repetat și cu iubire îi îndemnase la pocăință și la acceptarea invitației Lui pline de har.

- 1 Citește Luca 19:41-44; Matei 23:37,38 și Ioan 5:40. Ce atitudine a avut Domnul față de poporul Său și cum a răspuns poporul? Ce descoperi aici despre caracterul lui Dumnezeu?**

E dificil de înțeles un eveniment precum distrugerea Ierusalimului în lumina caracterului iubitor al lui Dumnezeu. Istoria atestă că zeci de mii de oameni au fost uciși atunci când generalul roman Titus și-a condus armatele împotriva cetății. Unde era Dumnezeu când acești oameni sufereau atât de tare? Răspunsul nu este ușor de înțeles pe deplin. Vreme de secole Isus făcuse apel la oameni, dar, prin răzvrătirea lor deschisă față de bunătatea Lui iubitoare, ei au renunțat la protecția Lui divină. Dumnezeu nu intervine întotdeauna pentru a limita rezultatele alegerilor făcute de oameni. El lasă consecințele naturale ale răzvrătirii să își urmeze cursul. Nu Dumnezeu a provocat uciderea copiilor nevinovați în timpul distrugerii Ierusalimului; moartea tragică a celor nevinovați a fost opera lui Satana, nu a lui Dumnezeu. Satana e încântat de război pentru că stârnește cele mai rele porniri ale inimii omului. De-a lungul generațiilor, scopul lui a fost să amăgească și să distrugă, apoi să dea vina pe Dumnezeu pentru acțiunile lui rele.

- 2 Citește Matei 24:15-20. Ce instrucțiuni le-a dat Isus oamenilor pentru a se salva din calea distrugerii Ierusalimului?**

Este bine să ne amintim că larga majoritate a creștinilor care trăiau în Ierusalim în anul 70 d.H. proveneau dintr-un mediu evreiesc. Dumnezeul iubitor dorea să-i salveze pe cât mai mulți. De aceea i-a instruit ca, atunci când armatele romane aveau să se apropie, ei să fugă din oraș.

Meditează: Să nu judecăm caracterul lui Dumnezeu prin prisma evenimentelor, ci să filtrăm toate evenimentele prin prisma caracterului Său iubitor așa cum este descoperit în Biblie! De ce este acesta un sfat foarte bun?

Mila, harul, providența și preștiința lui Dumnezeu se observă clar în evenimentele care au precedat distrugerea Ierusalimului. Cestius Gallus și armatele romane au asediat cetatea și, deși atacul lor părea iminent, s-au retras pe neașteptate, iar armata evreilor a obținut o mare victorie. În timp ce romanii fugeau urmăriți de evrei, creștinii din Ierusalim au fugit la Pella, în Perea, dincolo de Iordan. „Semnul promis le fusese dat creștinilor care așteptau, iar acum toți doritorii aveau ocazia să dea curs avertizării Mântuitorului. Evenimentele au fost în așa fel conduse, încât nici evreii, nici romanii să nu împiedice fuga creștinilor” (*Tragedia veacurilor*, p. 30).

3 Citește Psalmii 46:1 și Isaia 41:10. Ce aflăm despre grija, providența lui Dumnezeu?

Dumnezeu este suveran și conduce evenimentele de pe pământ în direcția atingerii scopurilor Sale. Deși uneori Își schimbă planurile în funcție de alegerile noastre, în final planul Său pentru această planetă va fi împlinit. Vor exista vremuri când poporul lui Dumnezeu va trece prin greutăți, persecuție, închisoare și chiar moarte pentru cauza lui Hristos. Dar, chiar și în timpul celor mai puternice atacuri ale lui Satana, Dumnezeu Își susține și Își apără biserica.

4 Citește Evrei 11:35-38 și Apocalipsa 2:10. Ce spun aceste texte despre lupta noastră cu forțele răului? Cum se armonizează cu ideea de grijă divină din întrebarea anterioară? Există o contradicție între ideea de ocrotire divină și faptul că Dumnezeu permite ca unii să sufere și chiar să fie martiri pentru cauza lui Hristos?

„Zadarnice au fost eforturile lui Satana de a distruge biserica lui Hristos prin violență. Marea luptă în care ucenicii lui Isus și-au dat viața n-a încetat atunci când acești credincioși purtători de steag au căzut la datorie. Prin înfrângere, ei au biruit. Lucrătorii lui Dumnezeu erau uciși, dar lucrarea Sa mergea ferm înainte” (*Tragedia veacurilor*, p. 41).

Ce ar trebui să înțelegem din faptul că scriitorii Bibliei, care în mod cert au avut parte de suferință, au putut totuși să scrie în mod repetat despre realitatea iubirii lui Dumnezeu? Cum putem da și noi dovadă de aceeași iubire?

Biserica creștină a crescut rapid, în ciuda întemnițărilor, torturii și persecuției din primele secole. Credincioșii fideli, dedicați în totalitate lui Hristos și umpluți cu Duhul Sfânt, proclamau cu forță Cuvântul Său, veți erau schimbate și zeci de mii se converteau.

5 Citește Faptele apostolilor 2:41; 4:4,31; 5:42 și 8:1-8. Ce dificultăți avea biserica și de ce creștea ea atât de rapid?

Ucenicii se confruntau cu amenințări (Faptele 4:17), cu închisoarea (5:17,18), cu persecuția (8:1) și chiar cu moartea (7:59; 12:2). Cu toate acestea, prin puterea Duhului Sfânt, L-au proclamat curajoși pe Hristos cel înviat, iar bisericile s-au înmulțit în Iudeea, în Galileea și în Samaria (9:31). Evanghelia a triumfat în ciuda puținelor șanse. Ucenicii nu se mai ascundeau lași în camera de sus. Frica dispăruse ca o umbră. În schimb, credința umplea inima ucenicilor. O singură privire spre Domnul lor înviat le-a schimbat viața. Isus le dăduse un nou motiv să trăiască. Le dăduse nu doar Marea Trimitere (Marcu 16:15), ci și o importantă făgăduință: „Veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:8).

Evanghelia a pătruns până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii (Coloseni 1:23). Deși ultimul dintre ucenici, Ioan, a murit la sfârșitul primului secol, alții au preluat torța adevărului și l-au proclamat pe Hristos cel viu. Pliniu cel Tânăr, guvernatorul provinciei romane Bitinia, de pe coasta de nord a Turciei moderne, i-a scris împăratului Traian în jurul anului 110 d.H., adică la aproape 80 de ani de la crucificarea Domnului. El descrie măsurile oficiale luate pentru a-i găsi și executa pe creștini: „Multe persoane de toate vârstele, din toate clasele și de ambele sexe sunt puse în pericol prin acuzații, iar lucrul acesta va continua. Molima acestei superstiții [creștinismul] s-a răspândit nu numai în orașe, ci și în sate și în zonele rurale” (Henry Bettenson, *Documents of the Christian Church*, 2011, p. 4). În ciuda atacurilor feroce ale diavolului, biserica creștină s-a răspândit rapid.

Ce lecție de la biserica primară ne-ar ajuta pe noi, la sfârșitul timpului?

Biserica creștină primară a crescut nu doar pentru că membrii ei predicau Evanghelia, ci pentru că trăiau Evanghelia. Credincioșii au urmat exemplul Domnului Hristos. Citește **Matei 4:23**. Isus Se preocupa de oameni și la fel se preocupa și biserica din Noul Testament. Această iubire neegoistă, dedicarea în vederea împlinirii nevoilor oamenilor și împărtășirea Evangheliei prin puterea Duhului Sfânt au generat impactul mare al bisericii creștine din primele secole.

6 Citește Faptele 2:44-47; 3:6-9 și 6:1-7. Deși împrejurările actuale diferă, ce principii învățăm de aici despre creștinismul autentic?

Acești credincioși din Noul Testament au urmat modelul lui Hristos, care a fost „uns cu Duhul Sfânt și cu putere [...], umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul, căci Dumnezeu era cu El” (Faptele 10:38). Biserica era trupul lui Hristos pe pământ și, în aceste prime secole, a manifestat la rândul ei iubirea jertfitoare a lui Hristos și grija Lui pentru omenirea rănită, distrusă. Acești credincioși erau exemple vii ale compasiunii Domnului Hristos.

În marea luptă care face ravagii în univers, diavolul vrea să distruagă chipul lui Dumnezeu din om. Scopul Evangheliei este să restaureze chipul lui Dumnezeu în om, adică să aducă vindecare pe plan fizic, mintal, emoțional și spiritual. În Ioan 10:10, Isus Își dezvăluie planul pentru fiecare dintre noi: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” El dorește ca noi să fim sănătoși fizic, ageri mintal, stabili emoțional și întregi spiritual. Lucrul acesta este în mod special valabil în lumina revenirii Sale promise. Această lume se confruntă cu o criză imensă. Chiar profețiile lui Isus din Matei 24 și din Luca 21 prezic condiții catastrofale pe pământ înainte de revenirea Lui. Când Isus ne atinge cu harul Lui vindecător, ne dorim să îi atingem și noi pe alții cu atingerea lui Hristos, pentru ca și ei să fie făcuți întregi. Domnul Isus ne trimite într-o lume ruinată ca ambasadori ai Săi pentru a-i atinge pe alții cu dragostea Sa. Creștinismul din Noul Testament era caracterizat de iubirea creștinilor unii pentru alții și pentru comunitățile lor.

Discutați: Ce rol are biserica în procesul de cooperare cu Hristos pentru a demonstra că acuzațiile lui Satana sunt false?

7 Citește Ioan 13:35 și 1 Ioan 4:21. Ce transmit aceste pasaje despre acuzațiile lui Satana la adresa guvernării lui Dumnezeu, în marea luptă? Ce ne spun despre esența adevăratului creștinism?

Iubirea era norma în comunitățile creștine din primele secole. Una dintre dovezile cele mai mari s-a manifestat în timpul a două mari epidemii: aproximativ în anii 160 și 260 d.H. Creștinii au ieșit în față și le-au slujit bolnavilor și muribunzilor. Aceste molime au făcut zeci de mii de victime și au lăsat sate și orașe întregi fără aproape niciun locuitor. Slujirea neegoistă, jertfitoare și iubitoare dovedită de creștini a avut un impact imens asupra populației. În timpul acestor două epidemii, mii, sute de mii, iar în cele din urmă milioane de oameni din Imperiul Roman au ajuns să creadă în Isus. Iubirea, preocuparea constantă și îngrijirea neegoistă și organizată a celor bolnavi și muribunzi au generat admirație față de acești credincioși și față de Hristosul pe care Îl reprezentau.

Volumul *The Rise of Christianity* („Ascensiunea creștinismului”), de Rodney Stark, este o narațiune istorică modernă care descrie aceste evenimente istorice într-o lumină nouă și amplificată. Este redat modul în care, în timpul celei de-a doua epidemii, întreaga comunitate creștină, care era încă preponderent iudeo-creștină, a devenit efectiv o armată de infirmieri, care se îngrijeau de nevoile de bază ale comunității de suferinzi, pentru a le asigura supraviețuirea. „Într-o scrisoare de Paște, Dionisie a scris un lung elogiu despre eforturile eroice ale creștinilor de a-i îngriji pe bolnavi, mulți dintre creștini pierzându-și viața în timp ce se ocupau de alții. Majoritatea fraților noștri creștini au manifestat o iubire și un devotament fără margini [...]. Indiferent de pericole, s-au ocupat de bolnavi, împlinindu-le orice nevoie, slujindu-le în Hristos și părăsind împreună cu ei această viață, împăcați și fericiți; deoarece fuseseră infectați și ei, abătând boala asupra lor și acceptându-și cu bucurie durerile” (1996, p. 82).

Care este mesajul evident pentru noi aici? Cum învățăm să murim față de noi înșine pentru ca și noi să putem dovedi aceeași atitudine lipsită de egoism? Nu este ușor, nu-i așa?

Vineri, 12 aprilie

„Zadarnice au fost eforturile lui Satana de a distruge biserica lui Hristos prin violență. [...] Evanghelia a continuat să se răspândească, iar numărul adepților ei, să crească. [...] Muștrându-i pe conducătorii păgâni care cereau continuarea persecuției, un creștin spunea: «Ne puteți ucide, tortura, condamna. [...] Nedreptatea voastră este dovada că suntem nevinovați. [...] Nici cruzimea voastră [...] nu vă este de folos. [...] Cu cât suntem secerăți mai des, cu atât mai mult creștem la număr. Sângele creștinilor este o sămânță»” (Tertulian, *Apologia*, par. 50, în Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 41, 42).

„Misterioasa providență care îl lasă pe cel drept să sufere persecuția din mâna celor răi a generat mare nedumerire pentru mulți care sunt slabi în credință. Unii sunt gata să-și abandoneze chiar încrederea în Dumnezeu deoarece El le îngăduie celor mai josnici oameni să prospere, în timp ce oamenii buni și curați sunt apăsați și chinuiți de puterea lor crudă. «Cum», se ridică întrebarea, «poate Acela care este drept și îndurător și care este și nemărginit în putere să tolereze o așa nedreptate și apăsare?» Aceasta este o problemă care nu ne privește. Dumnezeu ne-a dat dovezi suficiente ale iubirii Sale și nu trebuie să ne îndoim de bunătatea Sa pe motiv că nu putem înțelege acțiunile providenței Sale” (*Tragedia veacurilor*, p. 47).

Studiu zilnic: Ezechiel 6 – 12;

Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Extreme în dietă”.

1. Ce bântuiau afară și în casă?

---

2. Cum se închinau circa 25 de oameni la ușa Templului, între pridvor și altar?

---

3. Prin ce se deosebeau oamenii din Ierusalim pe fruntea cărora trebuia făcut un semn?

---

4. Ce reacție a avut profetul când a murit Pelatia, fiul lui Benaia?

---

5. Ce fac unii capi de familie cu privire la masa celor din casă?

Material pentru instructori

Privire generală

Săptămâna trecută am studiat originea mării lupte din cer și de pe pământ. În această săptămână ne vom concentra pe modul în care marea luptă se desfășoară în viața și în istoria poporului lui Dumnezeu, mai ales la răscrucea dintre Iuda (poporul lui Dumnezeu din ultima parte a Vechiului Testament) și biserică (poporul lui Dumnezeu din Noul Testament).

Temele studiului

1. Ca urmare a respingerii Domnului Hristos, Iuda a pierdut – în mod oficial, ca entitate politică – statutul de națiune preferată, de popor special al lui Dumnezeu, și a trecut prin experiența oribilă a distrugerii Ierusalimului.
2. Dumnezeu Și-a întemeiat poporul, rămășița lui Israel; a încorporat în acest popor atât evrei, cât și neevrei; a salvat acest popor din catastrofele care au lovit Ierusalimul în anul 70 d.H. Dumnezeu Și-a condus biserica în misiunea de a proclama Evanghelia lui Isus Hristos, chemând oameni din toate popoarele să primească vestea bună și să se alăture noului Său popor.

Comentariu

Câteva informații succinte despre Ierusalim

Căderea tragică a Ierusalimului poate fi conturată, cel puțin parțial, prin următoarele detalii istorice:

1. Ierusalimul a fost devastat în timpul Primului Război Iudaico-Roman (66-73 d.H.), distrugerea acestuia începând spre sfârșitul domniei împăratului Nero (54-68 d.H.). Războiul a izbucnit când Gessius Florus, care tocmai fusese numit procurator roman în Iudeea, a luat o sumă mare de bani din vistieria templului din Ierusalim.
2. Cei doi mari generali romani trimiși să înăbușe revolta au fost Vespasian și fiul lui, Titus. Ambii au devenit ulterior împărați.
3. Asediul Ierusalimului s-a intensificat în anul 70 d.H. În cea mai mare parte, în timpul asediului apărătorii orașului erau împărțiți în facțiuni și se luptau între ei, unindu-se doar pentru a respinge atacurile iminente ale romanilor.

4. Ierusalimul era protejat de trei ziduri. Primele două ziduri au căzut în fața romanilor în luna aprilie a anului 70 d.H., iar în al treilea s-au făcut breșe câteva luni mai târziu, la 30 august. Templul a fost ars în aceeași zi.
5. Potrivit istoricului evreu Josephus, peste 1 milion de oameni au murit în timpul asediului Ierusalimului și aproximativ 100.000 au fost luați prizonieri. Ierusalimul și templul au fost distruse. Prada pe care romanii au luat-o din Ierusalim a finanțat construirea Colosseumului, unul dintre cele mai vizitate monumente din Roma.
6. Lipsit de orașul și de templul său, iudaismul a suferit schimbări profunde. În locul templului, jertfelor și preoților, centrul religiei iudaice a devenit legea. Saducheeii – clasa sacerdotală – și-au pierdut mare parte din putere, iar iudaismul a devenit rabinic.

Căderea Ierusalimului

Nu este o coincidență faptul că Ellen G. White își începe volumul *Tragedia veacurilor* cu capitoul intitulat „Distrugerea Ierusalimului”. Ea a înțeles că acest eveniment tragic al națiunii evreiești este un element central al mării lupte și al identității și misiunii bisericii. Cum așa? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să înțelegem mai întâi de ce a căzut Ierusalimul.

Din punctul de vedere al istoriei seculare, Ierusalimul și al doilea templu au fost distruse pentru că evreii s-au revoltat împotriva superputerii din acea perioadă, Imperiul Roman, și au fost zdrobiți fără milă de forța ei, atât din răzbunare, cât și pentru a descuraja alți potențiali rebeli. În secolele care au trecut de la căderea Ierusalimului, evreii credincioși au interpretat în general distrugerea Ierusalimului ca pe o măsură disciplinară permisă de Dumnezeu. Unii cercetători ai iudaismului afirmă că evreii au păcătuit prin călcarea legii lui Dumnezeu, devenind imorali; alții cred că evreii erau prea fragmentați, divizați și nu au învățat niciodată lecția unității. Oricare ar fi cazul, Dumnezeu a păstrat o rămășiță care să-I ducă mai departe planurile.

Însă Biblia, în special Noul Testament, oferă o explicație diferită pentru distrugerea templului. Da, răzvrătirea, nedreptatea, degradarea morală și socială, conflictele interne și divizările au fost cu siguranță factori majori ai declinului Ierusalimului și distrugerii templului. Dar situația care a provocat acea tragedie era mai profundă decât acești factori. Pentru a înțelege mai bine ce a provocat distrugerea templului trebuie evidențiate câteva elemente din Vechiul și din Noul Testament.

Împreună, acestea ne ajută să înțelegem principalul motiv al căderii templului: respingerea lui Hristos și a legământului lui Dumnezeu, de către conducătorii lui Israel.

Templul original

În primul rând, templul original al lui Israel, construit de Solomon, a fost distrus de babilonieni, în anul 586 î.H., la aproximativ 20 de ani după ce Iuda a fost cucerit de Nebucadnețar (Daniel 1:1,2). Distrugerea a avut loc la aproximativ 100 de ani după ce israeliții din Nord au căzut în apostazie și au fost cucerți de asirieni. Dar aceste două evenimente – declinul lui Israel și distrugerea Templului lui Solomon de către forțele babiloniene – nu s-au întâmplat pur și simplu pentru că evreii nu au reușit să înțeleagă cum să fie uniți sau din cauza declinului lor moral. Israelul de Nord a dispărut ca națiune pentru că a respins legământul lui Dumnezeu și a mers după alți dumnezei (1 Împărați 12:26-33; 2 Împărați 17:7-23). La fel ca Israel, Iuda a avut regi decăzuți și elite corupte înclinate spre idolatrie. Cu timpul, și perioadele de idolatrie ale lui Iuda au devenit mai frecvente și mai intense. Cu toate acestea, spre deosebire de Israelul de Nord, Iuda nu a avut o politică națională oficială permanentă de a înlocui religia lui Dumnezeu cu păgânismul. De aceea Dumnezeu a permis distrugerea templului lui Iuda și a capitalei în anul 586 î.H., precum și exilul temporar al acestui popor, ca strategie de reînnoire națională.

Al doilea templu

Apoi, **al doilea templu** a fost distrus în anul 70 d.H. de către romani, la aproximativ 35 de ani după ce Isus a prezis următoarele trei evenimente:

1. Dumnezeu avea să ia împărăția de la Iuda și să o dea unui alt neam (Matei 21:43);
2. casa lui Iuda (templul) avea să rămână „pustie” (Matei 23:38);
3. templul avea să fie complet distrus (Matei 24:1,2).

Motivul pentru această triplă judecată?

Conducătorii lui Iuda nu numai că nu au reușit să aducă „roadele cunvenite” împărăției lui Dumnezeu (Matei 21:43), dar, ca și vechiul Israel de Nord, au refuzat în mod conștient să rămână sub autoritatea și la adăpostul aripilor lui Dumnezeu (Matei 23:37). În anul 31 d.H. liderii au luat o decizie oficială, asumată și deliberată în numele națiunii ebraice: au respins legământul lui Dumnezeu, mântuirea Lui și pe Mesia trimis

de El (Matei 26:1-3,14-16,57-68; 27:15-25; Ioan 19:1-15). Drept urmare, Dumnezeu a permis ca templul pământesc să fie distrus.

Harul lui Dumnezeu

În al treilea rând, Dumnezeu le-a dat celor din Israel și din Iuda tot harul necesar pentru răscumpărare și refacere înainte de a-i lăsa să sufere pedeapsa pentru călcarea legământului Său. Din zilele lui Moise și până la distrugerea celui de-al doilea templu, în anul 70 d.H., adică vreme de peste 1.500 de ani, Iuda a avut parte de iubirea neîncetată a lui Dumnezeu. În ciuda eșecurilor poporului, Dumnezeu era dispus să lucreze cu oamenii atâta vreme cât și ei erau dispuși să rămână la legământul Său și să fie transformați de harul și puterea Lui. Chiar și când conducătorii evrei au decis în cele din urmă să Îl respingă pe Dumnezeu, fapt urmat de pronunțarea sentinței în dreptul lor de către Isus, Dumnezeu le-a dat un răgaz de peste 35 de ani, înainte să pună în executare respectiva sentință. În această perioadă de probă, creștini precum Petru (Faptele 2 – 4), Ștefan (Faptele 7) și Pavel (Romani 9 – 11) i-au rugat să Îl accepte pe Isus ca Mesia și să ia parte la noul legământ al lui Dumnezeu. Din păcate, în loc să dea curs acestor apeluri, conducătorii și-au pecetluit decizia de a-L respinge pe Hristos cu o persecutare puternică a creștinilor, care a culminat cu uciderea lui Ștefan, în anul 34 d.H. Cu toate acestea, chiar și după decizia de a-l respinge pe Iuda ca națiune reprezentativă a Sa, Dumnezeu a continuat să facă apel la fiecare evreu în parte să intre în legământul Său nou și să fie salvat în împărăția Sa.

Căderea Ierusalimului ilustrează așadar modul în care Dumnezeu Se comportă cu credincioșii în marea luptă. Această perspectivă ne ajută să răspundem parțial la întrebarea inițială legată de motivul pentru care Ellen White a considerat că această tragedie era atât de importantă în cadrul temei marii lupte și a identității și misiunii bisericii. Mai mult, Ellen White a înțeles că această cădere a Ierusalimului avea să ne ajute să înțelegem paradoxul judecății: adică, modul în care mila divină le poate fi arătată credincioșilor și în același timp să fie îndeplinite și cerințele dreptății divine. Pe de-o parte, Dumnezeu este plin de iubire, compasiune și răbdare, rugându-i pe păcătoși să se întoarcă în împărăția Sa. Dumnezeu nu dorește ca păcătoșii să moară de moartea a doua (Ezechieel 33:11). Pe de altă parte, El este drept și cinstit. Pentru că este sfânt, nu poate tolera răul în prezența Sa. Prin urmare va respecta decizia finală a celor care doresc să meargă pe calea aleasă de ei, renunțând la împărăție,

la legământ, la ocrotirea și la sursa vieții asigurate de Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu le adresează păcătoșilor numeroase avertizări că vor muri dacă vor refuza protecția împărăției Sale și îndurările legământului Său. În afara legământului divin nu există nicio bucurie sau viață, din simplul motiv că nicio ființă creată nu are în sine viață care să nu provină sau să nu derive din altcineva.

Planul de mântuire

În al patrulea rând, cu toate impedimentele apărute ca urmare a călcării legământului, Dumnezeu și-a continuat planul de salvare și acțiunile în vederea soluționării marii lupte. Dumnezeu a promis că Isus, care era Sămânța Evei (Geneza 3:15), a lui Avraam (Geneza 12:2,3,7; Galateni 3:16,29) și a lui David (2 Samuel 7:12-15; Marcu 12:35-37), avea să aducă mântuirea omenirii, eliberând-o de sub stăpânirea răului, și avea să restabilească domnia lui Dumnezeu pe pământ. În același timp, Dumnezeu a promis că Isus, adevăratul Miel al lui Dumnezeu și Cel simbolizat de jertfele sanctuarului pământesc (Ioan 1:29; 2:19-22), avea să elibereze omenirea de vinovăție și de puterea păcatului. Deși istoria omenirii poate părea uneori fără țintă și lăsată la cheremul toanelor și uneltirilor diavolului și ale naturii umane, Scripturile arată un progres clar al implementării intenționate de către Dumnezeu a planului și promisiunii de salvare. Când cei din propriul popor L-au dezamăgit, Dumnezeu a lucrat neobosit pentru a-i readuce la Sine și pentru a salva omenirea din mocirla păcatului. Avraam, Moise și Iuda sunt toți exemple de oameni salvați și răscumparați. Nimic nu Îl poate împiedica pe Dumnezeu să Își țină promisiunea și să Își pună planurile în aplicare.

Simboluri și realități simbolizate

În al cincilea rând, sanctuarul și sistemul jertfelor nu erau decât simboluri ale jertfei și misiunii lui Isus din viitor. Când primul templu a fost distrus și Iuda își plângea gloria din trecut, Dumnezeu i-a spus că adevărata glorie era încă în viitor și că nu depindea de materiale de construcții și de arhitectură, ci de Cel la care făcea trimitere sanctuarul (Ezra 3:12; Hagai 2:9; Matei 23:16-22). De aceea, când al doilea templu a fost distrus, în anul 70 d.H., creștinii nu și-au pierdut speranța. Dimpotrivă, ei au înțeles că sanctuarul pământesc și-a împlinit misiunea de a arăta spre Isus, spre jertfa și spre lucrarea Sa de salvare în sanctuarul adevărat din cer. Simbolul a întâlnit realitatea simbolizată. După

înruparea, lucrarea, moartea, învierea și înălțarea lui Isus, marea luptă avea acum în vedere sanctuarul ceresc. Epistola către evrei discută pe larg semnificația acestor schimbări. Astfel, Matei 24 și distrugerea celui de-al doilea templu, Epistola către evrei și accentul pus de ea pe sanctuarul ceresc sunt extrem de importante pentru înțelegerea adventistă privind marea luptă și pentru întreaga teologie adventistă în general.

Tocmai această înțelegere complexă despre distrugerea templului le-a inspirat creștinilor apostolici și postapostolici din primele secole, precum și lui Ellen White în secolul al XIX-lea, înțelegerea despre identitatea și misiunea bisericii. Supraviețuind distrugerii templului, creștinii apostolici și-au mutat atenția de la templu la sanctuarul ceresc. Au biruit teama de persecuție și moarte pentru că s-au bucurat de iertarea păcatelor prin jertfa lui Hristos pe cruce și au văzut, prin credință, misiunea lui Hristos în cer, la dreapta Tatălui. Știau că erau poporul lui Dumnezeu, noul Israel, chemați de Dumnezeu să proclame vestea bună a mântuirii întregii omeniri aflate sub puterea diavolului, păcatului și morții. Și-au împărtășit iubirea ajutându-i pe oamenii din jurul lor cu mijloacele pe care le aveau la dispoziție. Și au îndreptat atenția altora spre sfârșitul mării lupte, sfârșitul suferinței și al morții, când Domnul Isus Hristos Se va întoarce pe pământ și îl va învinge pentru totdeauna pe diavol și păcatul.

Aplicație

1. Ce cred oamenii din cultura noastră despre iubire și dreptate? Mai au speranța că va veni o vreme în care întreaga societate va fi caracterizată de iubire și dreptate? De ce da sau de ce nu? Cum le-am putea explica faptul că, fără Isus, nu poate exista iubire și dreptate adevărată și veșnică?
2. Să ne analizăm propriile activități de evanghelizare! Cât de clar înțelegi ce înseamnă cuvintele lui Isus: „Evanghelia Împărăției”? Cum putem noi, fiecare, și biserica noastră să le împărtășim oamenilor din jur această Evanghelie?

13 – 19 aprilie

Lumina alungă întunericul

Sabat după-amiază

De memorat: „Isus le-a zis: «_____ mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care _____ lumina, ca să _____ întunericul: cine umblă în întuneric nu știe unde merge»” (Ioan 12:35).

În Apocalipsa, diavolul este descris ca un balaur și un șarpe (12:9). Este un balaur pentru că vrea să distrugă poporul lui Dumnezeu și un șarpe pentru că folosește minciuni viclene pentru a înșela. După moartea Domnului Hristos, mii de oameni au fost torturați, aruncați la lei și arși pe rug de Roma imperială. În ciuda acestor pedepse crude, mulți au rămas credincioși, Evanghelia a continuat să se răspândească și biserica a crescut. Drept rezultat, Satana și-a schimbat strategia. Mulți păgâni au fost botezați, dar fără o instruire temeinică în ce privește adevărul biblic. Deoarece conducătorii îmbinau adevărurile Scripturii cu tradițiile populare, rătăcirea a inundat biserica. Secolele IV și V au fost epoci de compromis, în care practicile păgâne erau combinate cu învățăturile creștine.

Dar, și în cele mai dificile vremuri, Dumnezeu a fost cu poporul Său, care, prin puterea Duhului Sfânt, a rămas neclintit, chiar și în fața presiunii de a renunța la convingerile sale. Copiii lui Dumnezeu au rămas loiali voii lui Dumnezeu descoperite în Scriptură și au apărat cu fermitate adevărul Cuvântului Său.

De citit ca bază pentru studiu: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 3

13 – 20 aprilie: Săptămâna Libertății Religioase

20 aprilie: Ziua Libertății Religioase (colectă)

1 Compară Ioan 14:6 cu Ioan 8:44. Ce contrast observi între caracterul lui Isus și cel al lui Satana?

Ceea ce spune Isus este adevărat pentru că El este autorul adevărului. Adevărul izvorăște din inima unui Dumnezeu atotînțelept, atotcunoscător. El este temelia realității și a întregului adevăr. În schimb, Satana este un mincinos și tatăl minciunilor. El este pregătit să folosească amăgirea, dezinformarea și denaturarea adevărului pentru a duce poporul lui Dumnezeu în rătăcire. A înșelat-o pe Eva în Eden, sădind îndoială și negând explicit vorbele lui Dumnezeu. În contextul consumării fructului, afirmația: „Hotărât că nu veți muri” era o contrazicere clară a ceea ce spusese Dumnezeu. De-a lungul secolelor, Satana a folosit aceeași strategie. Subminează încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, contrazice voia explicită a lui Dumnezeu, distorsionează Scriptura și uneori o citează greșit, dacă este în avantajul său.

2 Citește Proverbele 23:23; Ioan 17:17 și 8:32. Ce asemănare găsești în aceste pasaje privind adevărul și Cuvântul lui Dumnezeu? Care este mesajul acestor pasaje?

„Satana știa bine că Sfintele Scripturi îi vor face pe oameni în stare să discearnă amăgirile lui și să reziste puterii lui. Însuși Mântuitorul lumii rezistase atacului său, prin Cuvânt. În caz de asalt, Hristos ridică scutul adevărului veșnic, spunând: «Stă scris». Oricărei sugestii a inamicului, El îi opunea înțelepciunea și puterea Cuvântului. Pentru a-și putea menține dominația asupra oamenilor și pentru a consolida autoritatea uzurpatorului papal, Satana trebuia să-i împiedice pe oameni să cunoască Scripturile. Biblia Îl înălța pe Dumnezeu, iar pe oamenii limitați îi punea la locul lor real, de aceea trebuia ca adevărurile ei sfinte să fie ascunse și suprimate. Această logică a fost adoptată de Biserica Romană. Timp de sute de ani, răspândirea Bibliei a fost interzisă. Oamenilor li s-a interzis să o citească sau să o aibă în casele lor, iar preoții și prelații lipsiți de scrupule interpretau învățăturile ei pentru a le susține pretențiile” (*Tragedia veacurilor*, p. 51).

Discutați modurile în care Satana încearcă să distorsioneze sau să interpreteze greșit Cuvântul lui Dumnezeu în zilele noastre.

3 Citește Faptele 20:27-32. Ce avertizări le transmite Pavel conducătorilor bisericii din Efes cu privire la apostazia care avea să vină?

Scopul sfaturilor lui Pavel a fost să pregătească biserica pentru viitor. În acest pasaj el își exprimă îngrijorarea că „se vor vârî între [credincioși] lupi răpitori, care nu vor cruța turma” (20:29). Cu alte cuvinte, credincioșii aveau să îndure persecuție din interiorul bisericii. Apoi Pavel adaugă: „Se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor” (20:30) – ceea ce înseamnă că aveau să intre în biserică ereziile. Doctrinile false aveau să înlocuiască adevărurile divine. Practicile păgâne aveau să predomine. În secolele IV și V compromisul s-a strecurat în biserica creștină, probabil sub pretextul înaintării misiunii. Dar cumplitul rezultat a fost o îndepărtare de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu.

4 Citește 2 Tesaloniceni 2:7-12. Cum descrie Pavel apostazia care avea să vină? Ce trăsături ale apostaziei trebuiau observate?

Precizarea lui Pavel că „taina fărădelegii a și început să lucreze” este importantă. Exista așadar și în zilele lui Pavel o îndepărtare treptată de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la ascultarea de legea divină. Această îndepărtare avea să ia amploare în secolele următoare. Contrar poruncii a doua, au fost introduși în închinare idolii. Vreme de milenii, idolii ocupaseră poziția de frunte în toate religiile păgâne. Pentru ca păgânii să accepte mai ușor creștinismul, zeitățile păgâne au fost convertite în așa-zișii sfinți. Duminica, ziua închinării la zeul soare, a fost treptat adoptată ca ziua închinării creștine în cinstea învierii. Această falsă zi de închinare, care nu este ratificată în Scriptură, predomină și în zilele noastre.

Ce fel de compromisuri vedem că intră și în biserica din zilele noastre? Mai important, ce compromisuri s-ar putea să faci tu? Să fie uneori prin amestecarea adevărului cu rătăcirea?

5 Compară Ioan 17:15-17 cu Faptele 20:32. Cum ne învață Domnul Isus și apostolul Pavel să ne ferim de amăgirile lui Satana?

Biblia este descoperirea desăvârșită a voinii lui Dumnezeu. Prezintă planul Cerului pentru salvarea omenirii. Deoarece „este insuflată de Dumnezeu”, „toată Scriptura” este „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16). Deci „toată Scriptura” este inspirată de Dumnezeu, nu doar unele părți sau unele părți mai mult decât altele. Întreaga Biblie trebuie acceptată drept Cuvântul lui Dumnezeu. Altfel, ușa spre amăgire este larg deschisă. Biblia exprimă clar iubirea infinită a lui Dumnezeu în lumina marii lupte și demască înșelăciunile lui Satana. Diavolul urăște Cuvântul lui Dumnezeu și a făcut tot posibilul să-i distrugă influența. La urma urmei, ce am ști despre planul de mântuire, fără Biblie? Ce am înțelege despre nașterea, viața și lucrarea lui Isus? Despre profunzimea jertfei lui Isus, gloria învierii Sale, puterea mijlocirii Sale și maiestatea revenirii Sale?

Toate aceste adevăruri cruciale sunt dezvăluite, prezentate și accentuate în Cuvântul lui Dumnezeu, care trebuie să fie standardul suprem pentru înțelegerea tuturor adevărilor sacre. Prin urmare, trebuie să luptăm contra încercărilor de a-i submina autoritatea sau inspirația, venite inclusiv din partea celor care, deși declară o mare iubire față de Biblie, o pun la îndoială, fie și subtil. În mod tragic, mai ales în incursiunile gândirii moderne, mulți teologi și creștini se concentrează atât de mult pe latura umană a Bibliei încât aceasta devine cuvântul omului, nu Cuvântul lui Dumnezeu. *Biblia, susțin ei, este formată din scrierile unor regi, păstori, pescari, preoți, poeți și ale altor oameni care și-au așternut ideile și concepțiile despre Dumnezeu, natură și realitate, pe cât de bine le-au înțeles ei, în timpul și locul în care au trăit.*

Chiar așa? Dacă lucrurile ar sta așa, atunci cât ar trebui să ne pese nouă, celor care trăim în secolul XXI, de ceea ce gândeau acești oameni? Și, mai mult, de ce ar trebui să facem din ideile lor baza speranței noastre pentru eternitate?

Citește Psalmii 119:105,116,130,133,160. Ce ne ajută psalmistul să înțelegem cu privire la importanța Cuvântului lui Dumnezeu în planul de mântuire?

Duhul Sfânt lucrează prin intermediul minții noastre. El ne invită să explorăm tainele universului. „Creștinii nu își lasă creierul la intrarea în biserică” – a spus cineva odată. Totuși geniul rațiunii umane nu poate descoperi de unul singur adevărurile divine ale Scripturii. Adevărul nu ține de opinia umană. Ține de revelația divină.

6 Citește Proverbele 16:25; Judecătorii 21:25 și Isaia 53:6. Ce aflăm despre strategia lui Satana de amăgire?

Una dintre cele mai eficiente amăgiri ale lui Satana este să ne facă să credem că rațiunea umană fără ajutorul Duhului Sfânt și fără cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu este suficientă pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu. Pot exista căi care nouă sau unor întregi culturi să ni se pară corecte, dar în ochii lui Dumnezeu să fie complet greșite.

Într-o excursie făcută cu soția, ne-am rătăcit în pădurea din jurul hotelului, deși eu eram oarecum sigur că pot găsi drumul înapoi. Soarele apunea și îmi era teamă de ce era mai rău. Din fericire, am întâlnit alți turiști, care știau drumul. Ne abătuserăm cel puțin opt kilometri de la cărare, dar ne aflam în apropierea unui drum principal. Pentru că aveam mașina parcată în apropiere, oamenii cu care ne-am întâlnit s-au oferit să ne conducă până la hotel. Faptul că am găsit pe cineva care știa drumul și a putut să ne ducă înapoi la destinație a fost decisiv, în cazul nostru.

Dumnezeu nu ne-a lăsat singuri în drumul nostru de pe pământ spre cer. Duhul Sfânt ne îndrumă spre Sfintele Scripturi, care ne conduc spre casă. Adevărul și rătăcirea, dreptatea și nedreptatea, binele și răul – acestea pot fi înțelese corect numai în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Ceea ce Îl contrazice pe Dumnezeu și Cuvântul Său este eroare, iar eroarea este întotdeauna periculoasă; ceea ce este în armonie cu Dumnezeu este adevăr și bunătate. Cât de important este să facem din Cuvântul lui Dumnezeu autoritatea supremă în materie de adevăr și moralitate!

De ce mintea umană fără ajutorul Duhului Sfânt este incapabilă să descopere adevărul divin? Discutați relația dintre rațiunea umană și revelația divină. Cum ne ajută rațiunea să înțelegem revelația divină? Să luăm ca exemplu Daniel 2, o profeție care cuprinde istoria omenirii de la Babilon până în viitor. Cum apelează o astfel de profeție la rațiunea umană?

- 7 Citește 2 Corinteni 4:3-6. Ce înseamnă „a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă” (4:4)? Cum se produce orbirea? Cum sunt deschiși ochii?**

Cuvântul grecesc pentru „minte” în acest pasaj este *noema*. Literal înseamnă „percepție” sau „facultăți mintale”. *Comentariul biblic adventist* clarifică acest verset: „Lupta dintre Hristos și Satana este o luptă pentru mintea oamenilor (Romani 7:23,25; 12:2; 2 Corinteni 3:14; 11:3; Filipeni 2:5; 4:7,8). Principala acțiune a lui Satana este aceea de a orbi sau întuneca mintea oamenilor. El face lucrul acesta prin faptul că îi împiedică să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, le afectează puterile minții prin excese ale trupului și ale sufletului, le ocupă total mintea cu lucrurile vieții aceștia și apelează la mândrie și înălțare de sine” (vol. 6, p. 854).

Lipsa de cunoaștere din partea celor pierduți nu se datorează faptului că nu au putut cunoaște, ci faptului că nu au vrut să cunoască. Mulți au avut toate ocaziile posibile să cunoască adevărul, dar au ales să nu creadă, iar Satana i-a orbit. Împărăția lui Satana este o împărăție a întunericii. *Comentariul biblic adventist* adaugă: „Evanghelia este singurul mijloc prin care strategiile și înșelăciunile diabolice ale lui Satana pot fi demascate și prin care oamenii pot să vadă calea care duce de la întuneric la lumină” (vol. 6, p. 854). Esența mesajului Noului Testament este viața, moartea și învierea lui Isus. El se află în inima Evangheliei și în centrul Scripturii. Toată Scriptura dă mărturie despre El (Ioan 5:39).

- 8 Citește Ioan 1:4,5,9,14. Cum Îl descriu aceste versete pe Domnul Isus, mai ales Ioan 1:14?**

În primele secole, creștinii erau în totalitate dedicați lui Hristos ca Acela care era lumina în întunericul lor. Ei erau răscumpărați prin harul Său, transformați prin puterea Sa și motivați de iubirea Sa. Nici măcar moartea nu putea distruge loialitatea lor față de Hristos. La lumina glorioasă a Evangheliei, ei recunoșteau amăgirile diavolului. Hristos a avut întotdeauna bărbați și femei care, prin harul Său, au apărut cu curaj adevărul Său. În aceste secole timpurii, lumina iubirii, harului și adevărului lui Hristos strălucea.

Vineri, 19 aprilie

În multe părți ale lumii, în special acolo unde oamenii au acces liber la Biblie, Satana a folosit alte mijloace pentru a slăbi influența Scripturii. Moduri foarte eficiente sunt diferitele investigații de tip științific sau chiar cercetări biblice în virtutea cărora se propun poziții care, dacă ar fi acceptate, ar submina încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. De exemplu, deși cartea lui Daniel susține că a fost scrisă cu peste 500 de ani înainte de Hristos, mulți cercetători cred că a fost compusă la mijlocul secolului al II-lea î.H. Ei afirmă că trebuie să fi fost scrisă mai târziu, pentru că profetul nu ar fi putut prezice cu acuratețe viitorul. Prin urmare, afirmă ei, cartea Daniel nu a fost scrisă atunci când se afirmă în ea că a fost scrisă, ci sute de ani mai târziu. Din nefericire, această minciună despre Biblie este una dintre multele minciuni pe care cercetarea modernă caută să ni le impună. Ba, mai mult, din păcate, mulți oameni acceptă această eroare pentru că, la urma urmei, este susținută de oameni care pretind că ei cred în Biblie. Nu este de mirare că Pavel ne avertizează: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5:21, vezi și Faptele 20:30).

Studiu zilnic: Ezechiel 13 – 19; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Stimulente și narcotice”.

1. Ce ziceau prorocii mincinoși când rătăceau pe poporul Domnului?
_____
2. Cu ce lemn dintre copacii din pădure sunt comparați locuitorii Ierusalimului?
_____
3. Care a fost nelegiuirea surorii Sodoma?
_____
4. Ce se va întâmpla cu sufletul care păcătuiește?
_____
5. **Care este singura cale sigură în ce privește ceaiul, cafeaua, tutunul și băuturile alcoolice?**
_____

Material pentru instructori

Privire generală

În această săptămână vedem cum biserica apostolică și postapostolică intră în marea luptă dintre Dumnezeu și Satana. Născută din Isus, biserica s-a alăturat mării lupte de partea Lui. Cu toate acestea, biserica avea să se confrunte cu aceleași ispite ca Adam și Eva: să se îndoiască de Cuvântul Domnului Isus și să dorească un compromis între poruncile Sale clare și doctrinele înșelătoare ale lui Satana.

De notat faptul că în marea luptă sunt implicate două părți inegale și ireconciliabile. Sunt inegale prin prisma a cine este Dumnezeu și cine este diavolul. În timp ce Dumnezeu este Cel Veșnic, Creatorul și Împăratul iubitor și drept al universului, diavolul și răul au un început și prin urmare vor avea și un sfârșit. Diavolul, păcatul și răul sunt abateri temporare, care, deși îl afectează pe Dumnezeu și întregul univers, vor fi exterminate de Dumnezeu nostru atotputernic, atotiubitor și întru totul drept. În consecință, pur și simplu nu poate exista compromis între cele două părți implicate în marea luptă, Dumnezeu și Satana.

Biblia descrie marea luptă în termenii unui conflict între două forțe radical opuse, cum ar fi lumină versus întuneric sau adevăr versus minciună. Într-adevăr, tabăra răului cere cu insistență un compromis cu adevărul, pentru că un astfel de compromis reprezintă singura șansă de supraviețuire a răului. Tabăra răului caută să își asigure cu orice preț supraviețuirea, pentru a putea distruge ceea ce este bun sau de la Dumnezeu. De aceea, diavolul acționează neîncetat să ademenească biserica să facă compromisuri. Din nefericire, biserica a cedat și a făcut compromisuri, la fel ca primii părinți ai omenirii. Efectele acestor compromisuri se văd și se simt până în zilele noastre. Dumnezeu însă, care este Sursa adevărului și luminii, nu va face niciun compromis. Încrederea în Dumnezeu și fidelitatea față de adevăr, așa cum au fost manifestate în Isus prin Scriptură, vor păzi biserica de compromisuri și ne vor împiedica să cădem pradă diavolului.

Temele studiului

1. Pentru descrierea mării lupte, Biblia folosește termeni diametral opuși, precum lumină și întuneric, pentru a sublinia faptul că Dumnezeu și poporul Lui nu pot compromite în niciun fel adevărul cu rătăcirii și minciuni.

2. Din primele zile ale misiunii Domnului Isus și ale lucrării ulterioare a apostolilor Săi, diavolul a exercitat o presiune neobosită asupra bisericii pentru a o face să alunece în eroare sau cel puțin pentru ca aceasta să compromită adevărul lui Dumnezeu.
3. Compromiterea adevărului echivalează însă cu trădarea lui Dumnezeu și cu distrugerea adevărului însuși. În ultimă instanță, un astfel de compromis înseamnă a fi de partea lui Satana.
4. Singura modalitate prin care biserica poate ieși biruitoare din marea luptă este să rămână fidelă revelației divine din Isus Hristos și din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Comentariu

Compromisul

În diferite contexte sociale, compromisul este considerat de unii acceptabil și în multe situații chiar de dorit. În general, cuvântul „compromis” se referă la ajungerea la un acord, la convenirea, prin concesii reciproce, asupra unei căi de mijloc între pozițiile a două sau mai multe părți. Cheia unui astfel de acord stă în concesie: fiecare parte trebuie să renunțe la ceva pentru ca ambele părți sau toate părțile să poată continua să coexiste. În unele cazuri, fiecare parte face concesii pentru că niciuna nu are puterea de a o convinge, învinge și controla prin forță pe cealaltă. În alte cazuri, părțile ajung la un compromis pur și simplu pentru că vor să trăiască împreună în pace ca vecini sau ca familie, în iubire sau respect reciproc.

Data fiind perspectiva de mai sus, compromisul are cu siguranță o conotație pozitivă, părând o soluție la conflict și o oportunitate de a coexista în pace. Aceste tipuri de compromis sunt normale în viața noastră de zi cu zi și implică negocierea sau toleranța. Cu toate acestea, în general, compromisul este perceput ca un fenomen negativ, care implică pierderea unei valori, a unui principiu, a unui adevăr sau a unei calități esențiale. Un lot de medicamente sau un sistem imunitar compomis, o identitate națională, o educație, o moralitate, o reputație, o recoltă sau o poziție militară compromisă sunt toate compromisuri indezirabile și inacceptabile, deoarece amenință chiar modul nostru de viață sau de existență.

Cum rămâne cu Dumnezeu? Chiar nu putea să facă un compromis cu îngerii răzvrățiți sau cu oamenii căzuți ca să evite războiul în cer și să-l lase pe toți să conviețuiască în pace? Nu putea, măcar, să tolereze tabăra adversă? Dacă tabăra adversă dorea independență sau autonomie, nu

putea Dumnezeu să îi îndeplinească această doleanță? Nu putea pur și simplu să le ofere rebelilor o regiune undeva într-un colț al universului, unde să trăiască de capul lor, în loc să fie exterminați?

Răspunsul este unul complex. Câteva idei ar putea ajuta la elucidare.

Niciun compromis din partea lui Dumnezeu

- 1.** Există o diferență calitativă între negocierile noastre zilnice și compromisul pe care Lucifer dorea să îl obțină. Dumnezeu ne-a creat cu toată libertatea necesară pentru a ne exprima, a interacționa și a negocia cu alții, în iubire și neprihănire. Există totuși anumite limitări fizice și morale care nu pot fi compromise, pentru că aceste limite constituie însăși baza existenței noastre. Această bază este alcătuită din adevăruri precum faptul că Dumnezeu este Creatorul nostru, Susținătorul nostru, Dătătorul legii (și, în această calitate, ne descoperă cum ar trebui să ne trăim viața pentru a fi fericiți) și Împăratul nostru. Dumnezeu este Sursa vieții noastre. Pur și simplu nu putem exista fără El. Lucifer a dorit să schimbe exact această bază. El a pus la îndoială caracterul, statutul și autoritatea lui Dumnezeu și a pretins că oamenii sunt dumnezei (Geneza 3:4), care există prin forțe proprii și sunt capabili să creeze propriile definiții și propriile standarde de viață și fericire.
- 2.** În strânsă legătură cu ideea de mai sus, este natura păcatului. Păcatul nu înseamnă doar a avea o opinie diferită. Păcatul este revolta conștientă și deliberată față de Dumnezeu și respingerea pretenției Acestuia că este singurul Creator, Susținător, Dătător al legii și Împărat. Păcatul nu poate tolera existența unui astfel de Dumnezeu. Impulsul fundamental al păcatului este de a-L îndepărta pe Dumnezeu de pe tronul Său și de a se instala pe sine ca împărat. Diavolul însă oferă un compromis. El ar fi dispus să renunțe la îndemnul său de a respinge în totalitate existența lui Dumnezeu atâta vreme cât și el, Lucifer, ar fi recunoscut ca dumnezeu. Dumnezeu, pe de altă parte, nu lasă loc pentru un astfel de compromis sau negociere cu păcatul. La ce anume ar putea El să renunțe? Să spună că nu este Creatorul? Să spună că nu este Susținătorul? Să spună că nu El este Sursa vieții și standardul pentru fericire și moralitate? Să spună că îngerii și oamenii pot trăi fără El? Toate acestea ar fi o minciună. Dacă pentru diavol compromisul ar însemna o victorie, pentru Dumnezeu ar însemna capitulare.
- 3.** Situația descrisă mai sus nu vizează doar adevărul și onoarea, ci constituie o adevărată situație de viață și de moarte. Să ne imaginăm pentru o

clipă că suntem Adam și Eva! Ne aflăm într-un cadru în care Satana și Dumnezeu ne explică pozițiile lor înainte de căderea în păcat. Satana pretinde că Dumnezeu ne minte, că suntem autonomi, că suntem dumnezei, că suntem nemuritori. Mai mult, afirmă că putem respinge pretențiile lui Dumnezeu și că nu vom muri (Geneza 3:4), pentru că avem în noi viața originală și nederivată. Și mai mult, Satana Îl acuză pe Dumnezeu că Se folosește de pretextul că El este sursa și standardul vieții pentru a ne controla pe toți; această pretenție divină înseamnă, pentru Satana, dictatură, autocrație, abuz, înșelăciune și nedreptate. Conform lui Satana, faptul că Dumnezeu nu dorește să ajungă la un compromis cu el îi confirmă lui acuzațiile. De aceea, Satana ne cheamă să ne eliberăm de „minciunile” și „abuzurile” lui Dumnezeu și să experimentăm un nou nivel de conștiință și autonomie, în care să ne descoperim și să ne bucurăm de potențialul nostru divin infinit și etern. Nu sunt însă acestea doar acuzații și speculații? Nu riscăm oare să murim, sau să ne încetăm existența, dacă ne deconectăm de la Dumnezeu? Merită să încercăm lucrul acesta doar pentru a demonstra empiric o teorie? Lucifer a crezut cu siguranță că merita să își asume acest risc.

Dumnezeu, pe de altă parte, ne spune că El este singurul Creator și Susținător și, prin urmare, nu putem exista fără El. El ne spune că, dacă nu ne încredem în El, dacă Îl respingem pe El și afirmațiile Sale, ne vom deconecta de la El, Sursa vieții, și vom muri, ne vom înceta existența. Dumnezeu ne explică faptul că această consecință nu este doar o simplă speculație, ci un fapt, pentru că El este Creatorul nostru. Noi nu ne-am creat singuri și nu suntem veșnici. Chiar și doar acest fapt, bazat pe cuvântul Lui, ar trebui să fie suficient ca noi să credem în El. Totuși, Dumnezeu scoate în evidență faptul că afirmațiile Sale sunt susținute și de viața noastră trecută și prezentă: adică, atâta timp cât am crezut în El și am trăit cu El, toată lumea era fericită. Întregul univers a funcționat fără probleme și n-a murit nimeni. Dumnezeu ne explică în continuare că El nu poate face compromisuri, nu numai pentru că are dreptate, ci și pentru că, dacă renunță la tronul Său, noi toți și întregul univers vom înceta să mai existăm, deoarece El este unicul care asigură sau susține viața și existența. De aceea, Dumnezeu ne cheamă să avem încredere în El și să trăim fericiți împreună cu El pentru totdeauna. Dacă ai fi fost martorul unei astfel de dezbateri, pe cine ai fi crezut?

4. Din nefericire pentru omenire, primii noștri părinți au acceptat speculația lui Lucifer. A meritat riscul? Nu! Alegerea primilor noștri părinți s-a transformat într-o tragedie pentru ei și pentru întreaga umanitate.

Mai mult, această concluzie nu este o simplă speculație, ci se bazează pe dovezi istorice și empirice. În loc să se simtă ca niște divinități și să trăiască pentru totdeauna după ce au nesocotit legea lui Dumnezeu, oamenii s-au simțit goi pe dinăuntru și pe dinafară, plini de rușine, cu inima și relațiile frânte (Geneza 3:7,8). Mai mult, familia umană a început să sufere și să moară. Cu toate acestea, Lucifer nu și-a încetat speculațiile la adresa guvernării lui Dumnezeu; a propus și mai multe compromisuri. A susținut că, pentru că Adam și Eva nu au murit imediat după ce au fost neascultători de legea lui Dumnezeu, așa-zisa lui teorie era corectă. Suntem nemuritori – pretindea el acum –, pentru că avem un suflet nemuritor, care, după moarte, intră într-o sferă spirituală, eterică. În mod tragic, majoritatea oamenilor au căzut în capcană și au crezut această minciună. Mai mult, Lucifer a început acum să facă apel la Dumnezeu și la omenire să accepte realitatea existenței păcatului și a morții ca noua normalitate. În numeroasele religii nebiblice care au prevalat de-a lungul istoriei omenirii, Satana a propus redefinirea și reinterpretarea suferinței și a morții pentru a distrage atenția de la prezența lor universală, o realitate care subminează în mod constant declarațiile sale mincinoase.

5. Dumnezeu a rămas fidel spuselor Sale. El a explicat că Adam și Eva au rămas în viață după ce L-au respins, nu pentru că Satana a avut dreptate când a pretins că suntem nemuritori și nici pentru că Dumnezeu a făcut un compromis, ci pentru că Dumnezeu, în dragostea Lui eternă pentru omenire, a avut un plan de salvare, care a intrat în vigoare de îndată ce oamenii au căzut în păcat. Potrivit acestui plan, Dumnezeu, departe de a face compromisuri, ne-a oferit o nouă șansă de a alege să fim salvați, să trăim și să rămânem alături de El. Dar această nouă oportunitate și șansă de salvare nu erau rezultatul unui compromis. Să nu confundăm compromisul cu răbdarea, iubirea și harul lui Dumnezeu! Mântuirea și noua șansă la viață izvorăsc din sacrificiul lui Dumnezeu. Tocmai pentru că nu a făcut compromis – și nici nu putea să facă așa ceva –, El a făcut sacrificii. Dar nu ne-a sacrificat pe noi. Ci Și-a sacrificat propria viață. Dacă ar fi fost posibil compromisul, El nu ar fi trebuit să moară în locul nostru. Dar, pentru că nu a făcut compromis, a ales să moară în locul nostru pentru a-Și susține adevărul, pentru a-Și manifesta iubirea și neprihănirea și pentru a ne scuti de vina și de puterea păcatului. Mai mult, El nu a făcut compromis, pentru că știa consecințele compromisului: suferința, nefericirea și moartea întregii omenirii și a universului.

Din aceleași motive, adevăratul popor al lui Dumnezeu nu face compromisuri. Într-adevăr, creștinismul tradițional a compromis revelația adevărului divin din Scriptură. Dar Dumnezeu a depus eforturi pentru restaurarea adevărului Său, ca să salveze cât mai mulți oameni cu putință. De aceea, biserica credincioasă a rămășiței Sale colaborează bucuroasă cu El pentru a contribui la răspândirea adevărului Său prin reflectarea luminii Sale.

Aplicație

1. La ce criteriu sau criterii apelează cultura noastră pentru a determina care este adevărul? Care sunt sursele de adevăr din societatea, religia sau cultura noastră?
2. Cum ne putem împărtăși înțelegerea adventistă cu privire la Scripturi drept cea mai de încredere sursă de adevăr? Cum ne ajută această înțelegere a Scripturii să ne dezvoltăm o perspectivă corectă asupra lumii și căii spre mântuire?
3. Să ne cercetăm viața! Există domenii în viața ta care sunt rezultatul compromiterii adevărului lui Dumnezeu? Dacă da, care sunt acestea? Ce poți face pentru a rectifica această situație?

20 – 26 aprilie

De partea adevărului

Sabat după-amiază

De memorat: „După cum a înălțat Moise _____ în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și _____, pentru ca oricine _____ în El să nu piară, ci să aibă _____” (Ioan 3:14,15).

Orașul modern Izmir, de pe coasta Turciei de azi, a fost cândva cetatea biblică Smirna, menționată în cartea Apocalipsa. Această cetate antică, de aproximativ 100.000 de locuitori, a înflorit la sfârșitul secolului I și în secolul al II-lea, fiind prosperă și extrem de loială Romei. O dată pe an cetățenilor ei li se cerea să ardă tămâie pentru zeii romani. Evident, în secolul al II-lea, Smirna avea și o comunitate prosperă de creștini. Policarp, unul dintre primii lideri ai bisericii, a fost ars pe rug în piața publică din oraș pentru refuzul de a-L trăda pe Dumnezeu. Când i s-a cerut pentru ultima oară să se lepede de Hristos, bătrânul a răspuns: „I-am slujit vreme de 86 de ani și nu mi-a făcut niciun rău. Cum aș putea să Îl vorbesc de rău pe Regele care m-a salvat?”

De-a lungul secolelor, bărbați și femei au fost dispuși mai degrabă să treacă prin martiraj decât să renunțe la credința lor în Hristos. Sacrificiul lor ne reaprinde curajul. Istoria devotamentului lor înnoiește devotamentul nostru. În această săptămână vom vedea câteva principii biblice care i-au motivat pe valdenzi și pe reformatorii de după ei, precum Hus și Ieronim, să rămână credincioși Domnului indiferent de circumstanțe – chiar și în fața amenințării cu moartea.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 4–6.

1 Citește Daniel 7:23-25 și Apocalipsa 12:6,14. Care sunt perioadele profetice la care se referă aceste pasaje?

De fiecare dată când poporul lui Dumnezeu rămâne credincios, Satana se înfurie. Și adesea urmează persecuție. Profetul Daniel a descris o perioadă, pentru el încă în viitor, în care biserica medievală avea să facă „război sfinților” și să asuprească poporul lui Dumnezeu (Daniel 7:21,25). Profetul Ioan descrie aceeași perioadă ca pe un timp în care biserica lui Dumnezeu avea să fie forțată să fugă în pustiu, unde avea să fie „hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi” (Apocalipsa 12:14). Citește și **Apocalipsa 12:6**. Deci poporul lui Dumnezeu a fost hrănit în pustiu. În cele mai grele momente ale vieții, Dumnezeu pregătește întotdeauna un refugiu pentru urmașii Săi credincioși. (Vezi Psalmul 46.)

Cele 1.260 de zile și „o vreme, vremi și jumătatea unei vremi” fac referire la aceeași perioadă ($3,5 \text{ vremi [sau ani]} \times 360 \text{ de zile/an} = 1.260 \text{ de zile}$). Pentru a înțelege de ce un an profetic are 360 de zile, vezi Studiul 11/ secțiunea din 12 iunie). Profeția biblică este adeseori scrisă în simboluri. În părțile profetice din Daniel și Apocalipsa, o zi profetică este echivalentul unui an propriu-zis. Găsim acest principiu zi-an în Numeri 14:34 și în Ezechiel 4:6. Principiul zi-an se bazează nu doar pe aceste două texte, ci are o amplă bază biblică. Dr. William Shea, cronologist și specialist în Vechiul Testament, oferă 23 de grupuri de dovezi veterotestamentare în sprijinul acestui principiu folosit de interpreții biblici de-a lungul istoriei.

Vizigoții, vandalii și ostrogoții au fost triburi care aveau alte credințe decât avea Roma. Cele 1.260 de zile au început când ultimul dintre aceste triburi barbare, ostrogoții, a fost alungat din Roma, în anul 538 d.H. Această perioadă de întuneric spiritual a continuat până în anul 1798, când generalul lui Napoleon, Berthier, l-a scos pe papă din Roma.

Nenumărați creștini au fost martirizați în această lungă perioadă pentru că ascultau de Cuvântul lui Dumnezeu. În ciuda morții, ei au învins. Prin Hristos, au fost eliberați de vina și de sub domnia păcatului, biruind „prin sângele Mielului”. Victoria asupra lui Satana pe care Hristos a avut-o pe cruce a fost victoria lor. Deși au murit, moartea lor nu este decât o odihnă până la revenirea lui Hristos.

Cum a fost întărită credința ta de împlinirea profețiilor biblice?

2 Citește Iuda 3 și 4. Ce avertizare găsim aici și cum s-a aplicat bisericii creștine de mai târziu?

Cartea lui Iuda a fost scrisă cândva înainte de anul 65 d.H. pentru creștinii „iubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Hristos” (Iuda 1). Acești credincioși au fost îndemnați să lupte „pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii [...] oameni neevlavioși care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru” (Iuda 3,4). Această muștrare a căpătat și mai mult sens pentru credincioșii din Evul Mediu după ce practicile păgâne au inundat biserica și tradițiile omenești au compromis Cuvântul lui Dumnezeu. Vreme de secole, oameni precum valdenzii au fost apărători ai adevărilor Scripturii. Ei credeau că Domnul Hristos era singurul lor mijlocitor și Biblia, singura lor sursă de autoritate. „În fiecare generație au existat martori pentru Dumnezeu, [...] care au considerat Biblia singura regulă de viață și care au sfințit adevăratul Sabat” (*Tragedia veacurilor*, p. 61).

3 Citește Apocalipsa 2:10. Ce le promite Dumnezeu celor care sunt credincioși în ciuda amenințării, chiar și cu moartea?

Aceste cuvinte i-au fost adresate bisericii din Smirna. Unul dintre zeii protectori ai cetății era Dionis, zeul petrecerii și al fertilității, printre altele. Când preoții lui Dionis mureau, în cadrul procesiunii funerare li se așeza o cunună pe cap. Ioan face aluzie la această cunună pământească în contrast cu cununa vieții, pusă pe capul celor care triumfă asupra forțelor răului. Cununa vieții le este acordată celor care au trecut prin încercări, dificultăți, suferințe și chiar prin moarte – de dragul lui Hristos. Această coroană a vieții îi motivează întotdeauna pe credincioși în circumstanțe dificile. I-a inspirat și pe valdenzi în timpul suferințelor și persecuțiilor. Știau că aveau să Îl vadă pe Isus într-o zi și să fie cu El pentru totdeauna. Cununa vieții este și pentru noi: chiar dacă trecem acum prin încercări, ne așteaptă această coroană, dacă avem privirea ațintită asupra lui Isus.

Ce te încurajează când treci prin perioade dificile? Ce te înspăimântă? Care sunt făgăduințele a căror împlinire o poți cere în acele perioade?

4 Citește Faptele 5:28-32; Efeseni 6:10-12 și Apocalipsa 3:11. Ce principiu de bază găsești în aceste texte?

Una dintre trăsăturile specifice valdenzilor și reformatorilor a fost loialitatea absolută față de Dumnezeu, supunerea față de autoritatea Scripturii și devotamentul față de supremația lui Hristos, nu a papalității. Minte lor era îmbibată de istoriile de credință și curaj din Noul Testament. Împreună cu Petru și cu ceilalți apostoli, valdenzii spuneau: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29). Ei au dat curs îndemnului lui Pavel: „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10). În loc să se supună tradițiilor bisericii, acești oameni neclintiți în credință au avut curajul să stea de partea adevărilor Cuvântului lui Dumnezeu.

Valdenzii s-au numărat printre primele grupuri care au avut Biblia în propria limbă. Jean Leger, un copist valdenz de Biblii, descrie activitatea valdenzilor. Ei copiau în secret Biblia în comunitățile lor de munte din nordul Italiei și sudul Franței. Tinerii erau instruiți de părinți de la o vârstă fragedă să memoreze părți mari din Scriptură. Echipe de copişti colaborau pentru a transcrie Biblia. Mulți dintre acești tineri valdenzi călătoreau în întreaga Europă ca negustori care împărtășeau pe ascuns adevărurile Scripturii. Unii s-au înscris la universități, iar la momente potrivite prezentau părți din Scriptură colegilor lor. Călăuziți de Duhul Sfânt, când simțeau receptivitate din partea vreunui căutător sincer, îi dăruiau acestuia porțiuni din prețioasele lor pasaje din Scriptură. Mulți au plătit cu viața devotamentul lor. Deși nu au înțeles clar fiecare învățătură biblică, valdenzii au păstrat vreme de secole adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și l-au împărtășit altora.

„Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbele 4:18). Solomon compară calea pe care Dumnezeu Își conduce copiii cu un soare din ce în ce mai luminos. Dacă Dumnezeu ar acționa un întrerupător cosmic și soarele ar lumina instantaneu în toată strălucirea lui, ne-ar orbi. După ce lumea a fost învăluită în întuneric vreme de secole, Dumnezeu a ridicat bărbați și femei dedicați Cuvântului Său care au continuat să caute mai mult.

Cum putem noi, reflectând lumina Domnului Hristos, să strălucim în comunitățile noastre? Facem lucrul acesta?

- 5 Citește Psalmii 19:7-11; 119:140,162 și Ieremia 15:16. Care a fost atitudinea lui David și a lui Ieremia față de Cuvântul lui Dumnezeu și ce a reprezentat piatra de temelie a Reformei?**

Cuvântul Domnului a fost „bucuria și veselia” inimii reformatorilor. Ei s-au bucurat să facă voia lui Dumnezeu. Au iubit legea Lui. Unul dintre adevărurile de bază ale Reformei a fost bucuria adusă de studiul Scripturii. Cercetarea Bibliei nu era o sarcină grea. Nu era o cerință rigidă, ci o încântare. În timp ce studiau, reformatorii erau transformați de puterea Duhului Sfânt. „Caracterul lui Wycliffe este o mărturie despre puterea transformatoare și educativă a Sfințelor Scripturi. Biblia l-a făcut ceea ce era. Efortul de a înțelege marile adevăruri ale revelației dă proștețime și vigoare tuturor capacităților intelectuale, dezvoltă mintea, ascute înțelegerea și maturizează judecata. Studiul Bibliei va înnobila orice gând, sentiment și aspirație cum niciun alt studiu nu o poate face. El ne dă un scop stabil, răbdare, curaj și tărie, rafinează caracterul și sfințește sufletul. Un studiu al Scripturilor întreprins în mod serios și cu respectul cuvenit ar aduce mintea cercetătorului în legătură directă cu Mintea Infinită și ar da lumii oameni cu un intelect mai puternic și mai activ și cu principii mai nobile decât a produs vreodată cea mai aleasă educație pe care o poate oferi filozofia omenească” (*Tragedia veacurilor*, p. 94).

- 6 Citește 2 Timotei 2:1-3. Ce sfat i-a dat Pavel lui Timotei cu privire la împărtășirea Cuvântului lui Dumnezeu?**

Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și bucuria mântuirii prin Hristos umpleau inima reformatorilor în așa măsură încât trebuiau să le împărtășească. John Wycliffe a tradus Cuvântul Domnului în limba engleză, din două motive: Hristos cel viu îl schimbase prin intermediul Cuvântului și iubirea Domnului Hristos îl motiva să împărtășească altora ce aflase. Întrucât a murit înainte ca Roma să ajungă la el, papalitatea a dezgropat rămășițele lui Wycliffe, le-a ars și i-a aruncat cenușa într-un râu. Dar, la fel cum cenușa a fost purtată de apă, Cuvântul lui Dumnezeu, apa vieții, s-a răspândit ca rezultat al lucrării lui. Astfel a fost folosit de Dumnezeu „Luceafărul Reformei”.

7 Citește Evrei 2:14,15. Cum au simțit credincioșii din Evul Mediu realitatea marii lupte în viața lor?

Ce i-a încurajat pe credincioșii valdenzi în timpul persecuțiilor aprige cu care se confruntau? Ce le-a dat lui Hus și lui Ieronim, lui Tyndale, lui Latimer și alor martiri medievali curajul să înfrunte flăcările și sabia? Credința în promisiunile divine, cum ar fi cea a Domnului Isus: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Ei au considerat că puterea Lui este suficientă pentru a trece prin marile încercări ale vieții. Ba chiar s-au bucurat că pot fi părtași la suferințele lui Hristos. Și credincioșia lor a fost o mărturie dârză în fața lumii. Ei priveau dincolo de prezent și știau că, prin învierea lui Hristos, moartea era un dușman învins. Asupra acestor oameni curajoși moartea nu mai avea nicio putere. Ei s-au ținut strâns de făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și au ieșit biruitori.

8 Citește Ioan 5:24; 11:25,26 și 1 Ioan 5:11-13. Ce asigurări îți oferă aceste făgăduințe? Cum ne ajută în încercările vieții?

Ian Hus nu avea să se clatine în fața întemnițării, a nedreptății și nici măcar a morții. A stat în închisoare luni întregi. Mediul rece și umed i-a cauzat o febră care aproape că i-a curmat viața. Dar „harul lui Dumnezeu l-a susținut [...] pacea cerului i-a umplut sufletul. «Scriu această scrisoare», îi spunea el unui prieten, «din închisoare, cu mâna încătușată, așteptându-mi mâine sentința de moarte. [...] Când, cu ajutorul lui Isus Hristos, ne vom întâlni iarăși în pacea dulce a vieții viitoare, vei afla cât de îndurător S-a arătat Dumnezeu față de mine, cum m-a susținut pe deplin în mijlocul ispitelor și al încercărilor» (Bonnechose, vol. 2, p. 67). În întunericul închisorii, el a prevăzut triumful credinței adevărate” (*Tragedia veacurilor*, p. 107, 108).

Sfatul lui Pavel are pentru noi o și mai mare relevanță: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10:23). La fel cum făgăduințele lui Dumnezeu l-au susținut poporul în vremurile apuse, tot așa ne susțin și pe noi azi.

Ce înseamnă să pierzi totul pentru Hristos? La urma urmei, ce pierzi de fapt? (Vezi Marcu 8:36.) Ce lecții învățăm de la valdenzi și reformatori care ne pot susține în conflictul final de pe pământ?

Vineri, 26 aprilie

„Dumnezeu a îngăduit ca o mare lumină să strălucească asupra minții acestor bărbați aleși, descoperindu-le multe dintre erorile Romei, dar ei n-au primit toată lumina care trebuia dată lumii. Prin intermediul lor, Dumnezeu scotea poporul din întunericul romano-catolicismului, dar mai existau obstacole mari și multe cu care oamenii urmau să se confrunte. El i-a condus înainte pas cu pas, pe măsură ce puteau suporta lumina, căci nu erau pregătiți să o primească dintr-odată pe toată. Dacă le-ar fi fost prezentată, i-ar fi făcut să se îndepărteze de ea, având același efect pe care îl are strălucirea soarelui de amiază asupra celor care au stat îndelung în întuneric. De aceea El le-a descoperit-o conducătorilor puțin câte puțin, în măsura în care putea fi acceptată de oameni. [...]

Într-o altă scrisoare, [...] Hus [...] a adăugat aceste sfaturi mișcătoare: «Fie ca slava lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor, nu deținerea de bunuri și averi să-ți ocupe mintea! Nu-ți împodobi casa mai mult decât sufletul și, mai presus de orice, acordă toată atenția clădirii spirituale! Fii evlavios și smerit cu cei săraci și nu-ți da averea pe petreceri!» (*Tragedia veacurilor*, p. 103, 105, 106).

Studiu zilnic: Ezechiel 20 – 26; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Traficul de alcool și prohibiția”.

1. Cum profetiza Ezechiel că aveau să fie loviturile sabiei?
_____
2. Cine erau Ohola și Oholiba?
_____
3. Ce i-a răpit Domnul lui Ezechiel, ce-i era lui mai scump în ochi?
_____
4. Cine era împăratul tuturor împăraților adus împotriva Tirului?
_____
5. **Ce fac practic bisericile care acceptă membri care fac comerț cu băuturi alcoolice?**
_____

Material pentru instructori

Privire generală

Primii creștini și cei din perioada medievală erau caracterizați nu numai de credințioșie personală față de Dumnezeu și Cuvântul Său, ci și de atitudinea publică pe care o luau de a proclama principiile împărăției și mântuirii lui Dumnezeu. În această săptămână continuăm să fim martori la atitudinea bisericii de a sta de partea lui Dumnezeu în marea luptă, în timpul Evului Mediu și apoi în perioada Reformei, când primii reformatori și conducători ai bisericii s-au inspirat din exemplul Domnului Hristos și al apostolilor, precum și al martirilor ca Policarp.

Această eră de reformă nu reprezintă însă o perioadă obișnuită de persecuție, ci o perioadă profetică, de 1.260 de ani, începând cu anul 538 d.H. până în anul 1798. Ca și în cazul celorlalte perioade profetice de persecuție, aceasta indică și faptul că timpul de persecuție este limitat și că în cele din urmă Dumnezeu deține controlul. În tot acest timp, numeroși creștini, precum valdenzii, Wycliffe și Hus, nu numai că au fost persecutați de inamicii lui Dumnezeu, dar au și lansat un atac împotriva forțelor întunericului spiritual. Armele lor de atac nu proveneau din propria lor putere, viziune sau înțelepciune. Nici nu au demarat acești apărători ai credinței un asalt împotriva forțelor răului cu strategii militare ingenioase, ci misiunea adevăraților creștini și secretul puterii lor constau în descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu, în iubirea și proclamarea acestuia cu orice preț.

Lucrarea reformatorilor a avut o dublă reușită, atât pentru omeni-re, cât și pentru Dumnezeu. Prima a fost înțelegerea faptului că iubirea lui Dumnezeu, așa cum este redată în Cuvântul Său, transformă viața poporului Său și îi dă speranță în împărăția lui Dumnezeu. A doua realizare a fost proclamarea adevărului biblic în lume în vederea reabilitării identității și caracterului divin, ambele denigrate de forțele răului în marele război cosmic. Atunci ca și acum, întunericul spiritual se retrage din fața proclamării Cuvântului lui Dumnezeu, care luminează lumea cu speranță și iubire.

Temele studiului

1. Persecutarea de către biserica medievală a creștinilor care cred în Biblie a avut loc în timpul unei perioade profetice limitate, sub supravegherea suverană din partea lui Dumnezeu, așa cum a prezis Scriptura.

2. Valdenzii, Wycliffe și Hus ilustrează ce înseamnă să fii de partea lui Dumnezeu, să fii martor al Cuvântului Său și să Îl proclami în cele mai întunecate vremuri ale conflictului cosmic.
3. Cuvântul lui Dumnezeu este sursa noastră supremă de speranță și putere și ne face în stare să trăim și să rămânem de partea lui Dumnezeu.

Comentariu

Rădăcina persecuției

În general, cauzele persecuției creștine timpurii au fost clasificate de istoricii bisericești în următoarele categorii: (a) *cauze economice* (ex., convingerile îi afectau și deseori îi limitau credinciosului relațiile cu producătorii și comercianții locali și regionali [Faptele 19:23-27]); (b) *cauze sociale* (ex., creștinii refuzau să ia parte la activități imorale); (c) *cauze politice* (ex., creștinii erau făcuți țapi ispășitori pentru a fi rezolvate probleme politice); (d) *cauze religioase* (ex., convingerile, practicile și răspândirea creștinismului erau percepute ca o amenințare existențială la adresa religiilor dominante).

Rădăcina tuturor persecuțiilor era Satana. Din ce motiv îi ataca el pe creștini în acest război al său cu Hristos? La urma urmei, nu Satana L-a acuzat inițial pe Dumnezeu de control, asupra și limitarea libertății? De ce ar deveni Satana acum sursa supremă de persecuție și asupra?

Putem postula două posibile motive:

1. Lucifer și-a construit revolta și propunerea pentru o nouă ordine mondială pe minciuni, speculații absurde și acuzații nefondate și nocive la adresa lui Dumnezeu, a caracterului, statutului și suveranității Sale (Ioan 8:44). Ca mincinos, Satana a distorsionat realitatea nu numai pentru alții, ci el însuși a fost afectat de minciunile lui. Înșelăciunea afectează personalitatea din temelii. Foarte repede devine minciuna o forță care controlează persoana, încercând să se impună ca adevăr în detrimentul îndemnurilor rațiunii și ale conștiinței! Deși există numai în mintea omului, minciuna îi controlează comportamentul. Prin urmare, minciuna provoacă distorsionări catastrofale ale realității exterioare. Această distorsionare a realității are loc pentru că minciuna nu poate supraviețui în mod natural, nu corespunde realității, așa că vrea să conformeze realitatea la postulatele sale. Cu alte cuvinte, o întâlnire cu adevărul ar înlătura pur și simplu minciuna. Așadar, minciuna trebuie să își forțeze în mod constant existența. Orice încercare de examinare a adevărului este

o amenințare existențială la adresa minciunii, prin urmare cel care acceptă minciuna va suprima orice încercare de a căuta adevărul. De aceea, însăși natura rea a lui Lucifer, distorsionată de propriile minciuni, acționa pentru a suprima orice încercare a poporului lui Dumnezeu de a primi, descoperi, trăi și proclama adevărul.

2. Nu există libertate fără Dumnezeu. Dumnezeu Însuși este liber. El ne-a creat după chipul Său: liberi și, prin urmare, morali și iubitori. Și nu doar că ne-a creat liberi, dar, ca Acela care ne împlinește nevoile, Dumnezeu este standardul și susținătorul libertății noastre. Nu putem avea adevărata libertate fără Dumnezeu sau în ciuda Lui. Orice încercare de a fundamenta o totală autonomie independent de Dumnezeu, așa cum voia Lucifer, ar însemna privarea lui Dumnezeu de statutul Său de Creator și Susținător. Mai mult, un astfel de demers ar însemna detronarea lui Dumnezeu. Prin urmare, pentru a dobândi autonomia absolută, Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Dar nu a durat mult până a realizat că, pentru a-și păstra autonomia, avea nevoie să suprimă constant însăși existența lui Dumnezeu, care, prin definiție, era Creatorul și Susținătorul. În plus, Lucifer trebuia să suprimă și orice dorință, în el și în alții, de întoarcere la Dumnezeu și la principiile împărăției Sale. De aceea Lucifer trebuia să extermine orice menționare a existenței lui Dumnezeu. Astfel, pentru că poporul lui Dumnezeu dă mărturie în favoarea existenței Lui și se închină Lui în calitate de Creator și Susținător, Satana nu putea lăsa poporul lui Dumnezeu să existe liniștit. Dacă l-ar fi lăsat, ar fi însemnat să recunoască prăbușirea teoriilor sale, și anume că nu există libertate în afara lui Dumnezeu și a guvernării Sale.

Valdenzii, franciscanii și Scriptura

La începutul mileniului al II-lea, Biserica Romano-Catolică devenise în Europa un colos centralizat și ierarhizat de temut. Totodată era și o instituție foarte coruptă. Membrii bisericii nu puteau trece cu vederea aceste aspecte. Simțeau nevoia să identifice cauzele corupției din biserică și să propună soluții. Așa au luat naștere numeroase ordine religioase și călugărești. La începutul secolului al XIII-lea, Francisc din Assisi (1181-1226), fiu al unei familii bogate, a avut o experiență mistică de convertire în urma căreia a renunțat la toate proprietățile pe care le avea și și-a declarat intenția de a urma exemplul austerității lui Hristos pe cât de mult posibil. Francisc a întemeiat ordinul franciscan, care promova

sărăcia ca virtute. Franciscanii erau cunoscuți pentru faptul că predicau în stradă. În anul 1209, Francisc a căutat recunoașterea formală a ordinului său de către papa Inocențiu al III-lea, care a fost la putere între 1198 și 1216. După o inițială ezitare, papa a aprobat cererea lui Francisc, în anul 1210. Francisc a fondat și un ordin de femei, cel al Sfintei Clara, precum și Al Treilea Ordin, alcătuit din laici.

Cu doar câteva decenii mai devreme, la sfârșitul secolului al XII-lea, Pierre Waldo (d. 1205), un om de afaceri de succes din sud-estul Franței, trecuse și el printr-o convertire, renunțase la bogății și predica sărăcia voluntară. Și el a întemeiat un ordin al săracilor și a făcut apel la papă pentru recunoaștere. Deși papa Alexandru al III-lea, care s-a aflat la conducere din 1159 până în 1181, a acceptat inițial jurământul de austeritate al lui Waldo, succesorul său, papa Lucius al III-lea, care a ocupat scaunul papal între 1181 și 1185, l-a declarat eretic pe Waldo împreună cu mișcarea lui – valdenzii – și le-a interzis acestora să predice. Mai rău, în următoarele sute de ani, Biserica Romano-Catolică a condus persecuții îngrozitoare împotriva valdenzilor, care aproape au dus la dispariția lor.

Să analizăm asemănările între aceste două mișcări de redeșteptare și ordine religioase, care au apărut cam în același timp în istorie. Fondatorii lor, Francisc d'Assisi și Pierre Waldo, au avut experiențe similare de convertire. Inițial, ambii și-au întemeiat ordinele pe reguli spirituale asemănătoare: sărăcia și predicarea în stradă. Ambii au avut aceeași dorință de a reforma biserica și ambii au apelat la papalitate pentru recunoașterea ordinelor lor. Dar cele două ordine au avut relații radical diferite cu papalitatea și, în consecință, au avut destine diferite. Cererea franciscanilor de recunoaștere papală a fost întâmpinată inițial cu reticență, dar a fost aprobată ulterior. În schimb, legământul de austeritate al lui Waldo a fost inițial aprobat de papalitate, dar ulterior revocat. Franciscanii au devenit unul dintre cele mai influente ordine romano-catolice. (În prezent li se vede influența în faptul că actualul papă, deși face parte din ordinul iezuiților, l-a onorat pe Francisc d'Assisi adoptându-i numele). Pe de altă parte, valdenzii au îndurat una dintre cele mai aprige persecuții din istorie, prin care se urmărea exterminarea lor.

Ce a făcut diferența între aceste două mișcări sau ordine? Obiectul loialității lor supreme – iată diferența! Franciscanii, după ce au învățat cel mai probabil din experiența lui Waldo, au obținut aprobarea papală,

arătându-i papei loialitatea lor supremă. Adică franciscanii au recunoscut papalitatea drept cea mai înaltă autoritate spirituală și trecătoare de pe pământ și au jurat să îi apere necondiționat autoritatea în probleme de doctrină și practică.

Valdenzii, pe de altă parte, credeau că autoritatea supremă în materie de viață și învățături izvora din Sfintele Scripturi ale lui Dumnezeu. De aceea au făcut din Scriptură obiectul central al studiului, predicării și trăirii lor. În consecință, nu a trecut mult și valdenzii au descoperit și au repudiat un mare număr din ereziile și compromisurile Bisericii Catolice, precum:

- venerarea sfinților,
- majoritatea celor șapte sacramente catolice,
- conceptul transsubstanțierii,
- mărturisirea cu voce tare a păcatelor în fața preoților umani,
- practica botezării copiilor,
- vânzarea de indulgențe,
- doctrina purgatoriului,
- rugăciunile pentru morți.

În schimb, valdenzii proclamau că Dumnezeu este singurul Creator și Mântuitor, precum și singurul Mijlocitor, Cel care oferă har și iartă păcatele. Ei predicau că închinarea nu se limita la spațiul fizic al bisericilor romano-catolice, ci putea fi adusă lui Dumnezeu în orice loc. Valdenzii nu și-au primit, în timpul vieții, răsplata pentru credințioșia lor. Dar ideile și curajul lor de a sta de partea Cuvântului lui Dumnezeu în ciuda compromisului și minciunilor diavolului i-au inspirat nu după multă vreme pe luceferii Reformei, John Wycliffe și Ian Hus, precum și pe restul reformatorilor, începând cu secolul al XVI-lea. Neonorați de omenire, acești reformatori vor fi onorați de Hristos Însuși la revenirea Lui în glorie.

Ca parte a moștenirii lor de credință, valdenzii au lăsat posterității încrederea lor absolută în autoritatea Scripturii. Ei au înțeles că succesul creștinismului nu stă în geniul înnăscut al membrilor ei sau în strategiile lor, ci în mărturia dată altora despre ce a făcut Hristos și în indicarea Cuvântului lui Dumnezeu ca sursă a revelației și salvării divine. De aceea reformatorii nu au făcut altceva decât să urmeze îndemnul apostolului Pavel: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp” (2 Timotei 4:2). Au răspândit în calea lor Biblii sau fragmente din Cartea Sfântă și au lăsat rezultatele în

seama Duhului Sfânt. Valdenzii au fost motivați în această lucrare de mărețul și fundamentalul principiu *Sola Scriptura* – adică numai Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia are puterea de a comunica mesajul lui Dumnezeu tuturor oamenilor, este de sine stătătoare și are sens pentru toți cititorii. Exact acesta a fost etosul care a impulsivat ulterior identitatea, misiunea, unitatea și viața mișcării adventiste din anii 1800.

Aplicație

1. Valdenzii au răspândit Cuvântul lui Dumnezeu în timpul persecuțiilor. Poate, la fel ca ei, trăiești sub un regim persecutor. Sau poate beneficiezi în prezent de toleranță religioasă și de pace. Oricare ar fi cazul, cum poți răspândi Cuvântul lui Dumnezeu în împrejurările în care te afli într-un mod care să îi impresioneze pe cei din jur?
2. Concepe un plan în trei pași care să te ajute să îți rămâi credincios lui Dumnezeu în vremuri de persecuție. Discută acest plan în familie sau în grupa de la Școala de Sabat.

Studiul 5

27 aprilie – 3 mai

Credință în ciuda tuturor obstacolelor

Sabat după-amiază

De memorat: „Strâng _____ în inima mea, ca să nu
_____ împotriva Ta!” (Psalmii 119:11).

În cartea *The Empty Self* („Sinele gol”), renumitul psiholog american Philip Cushman discută despre oameni care trăiesc vieți lipsite de un scop. Convingerile lor sunt superficiale. Puține lucruri cu adevărat importante contează pentru ei și nu au nimic pentru care să merite să moară, așa că nu prea au pentru ce să trăiască. Dar bărbații, femeile și copiii Reformei protestante erau complet diferiți. Aveau un scop durabil pentru care să trăiască. Ceea ce credeau era important și nu erau dispuși să își compromită integritatea. Credințele lor fundamentale erau parte din persoana lor. Negarea acestor credințe însemna negarea identității lor. Chiar și în fața morții, aveau pace lăuntrică.

În această săptămână vom analiza, cu exemple din Reformă, modul în care învățăturile revoluționare ale Scripturii constituie baza unei vieți care are un scop adevărat și o semnificație reală. Înțelegerea acestor adevăruri veșnice ne va pregăti pentru criza finală în marea luptă dintre bine și rău. Și noi putem descoperi, asemenea reformatoilor, un Dumnezeu suficient de mare pentru fiecare provocare, un Dumnezeu care dă un sens și un rost vieții noastre.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 7–11.

4 mai: Sabatul Companionului

- 1** Citește **Psalmii 119:103,104,147,162**. Care era atitudinea lui David față de Cuvântul lui Dumnezeu? Ce impact a avut lucrul acesta asupra reformato-riilor și cum ne influențează și nouă viața?

Biblia era temelia credinței reformato-riilor și esența învățaturii lor, „Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23). Citindu-i paginile și având încredere în făgăduințele acestuia, credința lor era întărită și curajul lor, reînnoit. „Așa este cu toate promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin ele, El ni Se adresează în mod individual, vorbindu-ne direct, ca și cum I-am putea auzi vocea. Prin aceste făgăduințe ne transmite Hristos harul și puterea Sa. [...] Primate și asimilate, ele trebuie să fie tărie de caracter, inspirație și sprijin în viață. Nimic altceva nu poate avea o asemenea putere de vindecare. Nimic în afară de ele nu poate da curajul și credința care umplu întreaga ființă cu energie vitală” (Ellen G. White, *Lucrarea de vindecare*, p. 122).

Scripturile ne acoperă supărările cu bucurie, descurajarea cu speranță și întinericul cu lumină. Ne oferă îndrumare când suntem confuzi, certitudine când nu suntem siguri, putere când suntem slabi și înțelepciune când suntem pierduți în neștiință. Când medităm la Cuvântul lui Dumnezeu și ne încredem în făgăduințele Sale, puterea lui Dumnezeu ne întărește întreaga ființă din punct de vedere fizic, mintal, emoțional și spiritual.

Reformatorii și-au umplut mintea cu Scriptura. Ei trăiau după Cuvânt și mulți dintre ei au murit din cauza Cuvântului. Ei nu erau creștini de ocazie, care să se complacă în situația lor și să aibă o viață devoțională superficială. Știau că, fără puterea Cuvântului lui Dumnezeu, nu aveau să facă față forțelor răului care luptau împotriva lor.

Cea mai mare dorință a lui John Wycliffe era să traducă Biblia în limba engleză pentru omul de rând. Fiindcă așa ceva era ilegal, a fost judecat, condamnat ca eretic și osândit la moarte. În timpul procesului, Wycliffe a făcut un apel puternic: „Cu cine credeți voi că vă luptați? Cu un bătrân în buza mormântului? Nu! Cu Adevărul – Adevărul care este mai puternic decât voi și care vă va învinge” (Wylie, cartea 2, cap. 13, în Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 90). Ultimele cuvinte ale lui Wycliffe s-au împlinit atunci când lumina adevărului lui Dumnezeu a risipit întinericul Evului Mediu.

Ce încurajări ai găsit în Scripturi în vremurile tale de încercare?

2 Citește 2 Corinteni 4:1-6 și 2:14. Ce încredere avea Pavel în ciuda dificultăților cu care se confrunta în proclamarea adevărului?

Apostolul Pavel s-a confruntat cu mari obstacole în lucrarea sa de răspândire a Evangheliei, dar era încrezător că în final Cuvântul lui Dumnezeu avea să triumfe. Reformatorii s-au confruntat cu probleme asemănătoare. Cu toate acestea, prin credință, au rămas loiali Cuvântului lui Dumnezeu. Un exemplu de curaj este William Tyndale. Cea mai mare dorință a lui Tyndale era să ofere Angliei o traducere fidelă a Bibliei și ușor de citit. A hotărât să traducă Biblia din limbile originale și să corecteze unele greșeli din traducerea lui Wycliffe, făcută cu 140 de ani mai devreme. În cele din urmă, și Tyndale a fost arestat și judecat. Multe dintre traducerile lui au fost confiscate și arse în public. A fost condamnat pentru erezie în anul 1536, în Belgia. Călăii săi l-au sugrumat în timp ce îl legau de rug și apoi i-au ars trupul. Se spune că ultimele lui cuvinte au fost: „Doamne, deschide ochii regelui Angliei!” Dumnezeu a răspuns în mod miraculos rugăciunii lui Tyndale.

În decursul a patru ani de la moartea lui, au fost publicate patru traduceri ale Bibliei în limba engleză. În anul 1611 a fost tipărită versiunea King James (Regelui Iacob) a Bibliei în limba engleză. Conform unei estimări, 76% din Vechiul Testament al Bibliei King James din 1611 și 83% din Noul Testament reprezintă traducerea lui Tyndale. În 2011, versiunea King James a sărbătorit 400 de ani de la apariție, depășind pragul de un miliard de exemplare tipărite, având un impact asupra a zeci de milioane de oameni din întreaga lume.

Indiferent cât de dificilă părea situația, Tyndale și tovarășii lui care credeau în Biblie au avut încredere că Dumnezeu făcea totul după voia Sa. Viața lui Tyndale a avut un impact decisiv pentru totdeauna. Sacrificiul lui a meritat.

Citește Daniel 12:3 și Apocalipsa 14:3. Cum se aplică aceste texte la viața lui Tyndale? Acum gândește-te la viața ta și la impactul pe care îl ai asupra altora. Ce încurajări îți oferă aceste texte cu privire la șansa pe care o ai de a-i influența pe alții pentru veșnicie?

Într-o zi, în timp ce studia în biblioteca universitară, Martin Luther a ajuns la un punct de cotitură în viața lui. A descoperit un exemplar în latină al Bibliei. Nici nu știa că exista o astfel de carte. Încântat, a citit capitol după capitol, verset după verset. Era uimit de claritatea și puterea Cuvântului lui Dumnezeu. În timp ce îi răsfoia paginile, Duhul Sfânt i-a iluminat mintea. Pe măsură ce adevărurile până atunci întunecate de tradiție păreau să se desprindă de pe paginile Sfintei Scripturi, Luther a simțit călăuzirea Duhului Sfânt. Iată cum își descrie el prima experiență cu Biblia: „O, de mi-ar da Dumnezeu o astfel de carte care să fie a mea!”

3 Ce principii extragi din următoarele texte cu privire la modul în care ar trebui să interpretăm Biblia?

Ioan 14:25,26 _____

Ioan 16:13-15 _____

2 Petru 1:20,21 _____

Lucrul cel mai important din aceste versete este asigurarea că același Duh Sfânt care i-a inspirat pe scriitorii Bibliei ne călăuzește și pe noi atunci când citim Scripturile. El este interpretul divin al adevărului divin. Din nefericire, mulți așa-zii creștini din zilele noastre subapreciază elementul supranatural din Biblie și exagerează elementul uman. Întrucât nu mai poate ține Biblia departe de noi, Satana apelează la planul de rezervă: îi răpește caracterul supranatural, transformând-o în simplă literatură sau, mai rău, într-un instrument religios opresiv de controlare a maselor.

Reformatorii au văzut clar că nu preoții, prelații și papii erau interpretul infailibil al Scripturii, ci Duhul Sfânt. S-a consemnat un dialog interesant între John Knox, reformatorul scoțian, și Maria, regina Scoției. „Maria a spus: «Voi interpretați Scripturile într-un fel, iar ei [romano-catolicii] le interpretează altfel; pe cine să cred și cine să fie judecător?» «Să Îl credeți pe Dumnezeu, care vorbește lămurit în Cuvântul Său», a răspuns reformatorul, «și, altceva decât vă învață Cuvântul, să nu îi credeți nici pe unii, nici pe alții. Cuvântul lui Dumnezeu este clar de unul singur și, dacă o neclaritate apare în vreun loc, Duhul Sfânt, care nu Se contrazice niciodată, explică același lucru mai clar în alte locuri, așa încât să nu rămână nicio îndoială, decât pentru aceia care rămân necunosători din rea-credință»” (David Laing, *The Collected Works of John Knox*, vol. 2, p. 281, 284, citat în Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 251).

4 Citește Efeseni 2:8,9; Romani 3:23,24; 6:23 și 5:8-10. Ce ne învață aceste versete despre planul de mântuire?

Dumnezeu pune la dispoziție salvarea ca dar. Duhul Său cel Sfânt ne conduce să acceptăm prin credință ceea ce Hristos ne-a oferit fără plată prin moartea Sa pe crucea de pe Calvar. Dreptatea divină cere ascultare desăvârșită. Viața perfectă a Domnului Hristos înlocuiește viețile noastre imperfecte. Legea divină pe care am călcat-o ne condamnă la moarte veșnică. Biblia este clară. Prin alegerile noastre păcătoase nu mai suntem la înălțimea idealului lui Dumnezeu pentru viața noastră. Am păcătuit. Singuri nu putem întruni condițiile corecte și neprihănite ale unui Dumnezeu sfânt. Drept urmare, merităm moartea veșnică. Dar există o veste bună. Citește-o în **Romani 6:23!** Este un cadou; ceva nemeritat. Dacă ar fi prin fapte, l-am câștiga, dar din Evanghelie reiese clar că nu putem câștiga mântuirea.

Martin Luther și reformatorii protestanți au descoperit că Hristos, și numai Hristos, este sursa salvării lor. Atunci a început să predice Luther solia harului salvator al lui Hristos. Mulțimile se adunau pentru a-i asculta mesajele sincere care le revoluționau viața. Cuvintele lui erau ca o gură de apă rece în deșertul vieții lor. Oamenii erau legați de tradițiile bisericii medievale și ținuteți în robie prin ritualuri vechi de secole, care nu aduceau nicio contribuție la viața lor spirituală. Însă mesajele biblice ale lui Luther le atingeau inima și le schimbau viața.

Aprofundând Noul Testament, Luther era copleșit de bunătatea lui Dumnezeu și uimit de dorința Lui de a salva întreaga omenire. Perspectiva populară în biserica de atunci era că mântuirea este în parte o acțiune umană și în parte o acțiune divină. Luther a descoperit că moartea lui Hristos pe cruce era suficientă pentru întreaga omenire. „Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 25).

Dacă mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu prin Hristos, de ce sunt necesare faptele bune? Cum susținem importanța faptelor bune în experiența noastră creștină fără a face din ele temelul speranței noastre?

- 5 Citește Romani 3:27-31; 6:15-18 și 8:1-2. Ce ne învață aceste versete despre mântuirea numai prin neprihănirea lui Hristos?**

În zilele lui Luther a apărut în biserica creștină un nou curent. Zeci de mii de oameni erau învățați să își întoarcă privirea de la viața lor păcătoasă și să privească în schimb doar la Isus. Privind la ei înșiși, acești oameni vedeau numai lucruri descurajatoare. De aceea privirea lor și a noastră trebuie îndreptată doar spre Domnul Isus. Harul lui Dumnezeu ne schimbă. Într-o zi, în cadrul unei întâlniri a moravilor din Londra, John Wesley a fost uimit de introducerea făcută de Luther la Epistola către romani. Pentru prima dată în viața lui, Wesley începea să înțeleagă Evanghelia. S-a simțit atras în mod ciudat de acest Hristos care Își dăduse viața pentru El: „Am simțit că mă încredeam cu adevărat în Hristos, numai în Hristos pentru mântuire: și am primit încredințarea că El *imi* îndepărtase păcatele, chiar și pe *ale mele*, și mă scutise *pe mine* de legea păcatului și a morții” (John Whitehead, *The Life of the Rev. John Wesley, M.A.*, 1793, p. 331).

- 6 Citește 1 Petru 2:2; 2 Petru 3:18; Coloseni 1:10 și Efeseni 4:18-24. Ce adevăruri vitale transmit aceste pasaje despre viața creștină?**

Reformatorii studiau Cuvântul în mod sistematic pentru a descoperi mai multe adevăruri. Nemulțumiți de starea de fapt de atunci și de experiența religioasă rigidă, cu creștere spirituală minimă sau absență, aceștia căutau în mod constant să Îl cunoască mai bine pe Hristos. Mulți creștini din Evul Mediu care credeau în Biblie au plătit un preț extrem de mare pentru devotamentul lor. Au fost torturați, închiși, exilați și executați. Proprietățile le-au fost confiscate, casele le-au fost arse, pământurile le-au fost distruse și familiile, persecutate. Când erau izgoniți din casele lor, căutau o cetate „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10). Când erau torturați, îi binecuvântau pe tortionarii lor și când zăceau în temnițele întunecate și reci, cereau împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu cu privire la un viitor mai luminos. Deși trupurile lor erau închise, ei erau cât se poate de liberi – liberi în Hristos, liberi în adevărurile Cuvântului Său, liberi în speranța revenirii Lui în curând.

Când privești la tine, ce speranță de salvare ai?

„Slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu nu au trudit singuri. Când puterile, stăpânirile și duhurile rele din locurile cerești s-au unit împotriva lor, Domnul nu Și-a părăsit poporul. Dacă ochii lor ar fi fost deschiși, ar fi văzut o dovadă evidentă a prezenței și ajutorului divin, asemănătoare cu aceea dată unui profet din vechime. Când slujitorul i-a arătat lui Elisei armata dușmană care îi înconjură și le tăia orice posibilitate de scăpare, profetul s-a rugat: «Doamne, deschide-i ochii să vadă» (2 Regi 6:17). Și, iată, muntele era plin cu care și cai de foc, armata cerului era pregătită pentru a-l ocroti pe omul lui Dumnezeu. Tot astfel i-au păzit îngerii pe apărătorii cauzei Reformei. [...] Când dușmani puternici s-au unit pentru a distruge credința reformată și mii de săbii păreau gata să fie scoase din teacă împotriva ei, Luther scria: «Satana își arată furia. Prelații nelegiu-iți conspiră, iar noi suntem amenințați cu război. Îndemnați-i pe oameni să se lupte vitejește înaintea tronului lui Dumnezeu, prin credință și rugăciune, astfel încât dușmanii noștri, învinși de Duhul lui Dumnezeu, să fie constrânși la pace. Principala noastră nevoie, lucrarea noastră de seamă, este rugăciunea. Oamenii să știe că acum sunt expuși tăișului sabiei și furiei lui Satana, de aceea să se roage» (D'Aubigné, vol. 10, cap. 14, citat în Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 208, 209).

Studiu zilnic: Ezechiel 27 – 33;

Ellen G. White, *Divina vindecare, capitolul „Lucrarea în cămin”*.

1. Cu ce pietre scumpe era acoperit heruvimul ocrotitor din Eden?
_____
2. Cine aveau să tulbure liniștea Etiopiei?
_____
3. Prin ce copac falnic este simbolizată Asiria?
_____
4. Ce trebuie să facă străjerul pus peste casa lui Israel?
_____
5. **Ce ar fi ca o sclipire venită din ceruri pentru mulți oaspeți simpli ai caselor noastre?**
_____

Material pentru instructori

Privire generală

Studiul din această săptămână evidențiază trei principii centrale care caracterizează marea luptă:

1. Caracterul lui Dumnezeu este iubire și dreptate.
2. Singura cale de mântuire se întemeiază pe iubirea și neprihănirea Lui.
3. Primele două principii au o singură sursă: revelația lui Dumnezeu așa cum s-a manifestat în Isus Hristos și în Sfintele Scripturi.

În perioada medievală, aceste trei principii au părut pentru totdeauna înghițite de întunericul diavolului, pentru a nu mai fi susținute sau proclamate vreodată. Dar Dumnezeu a chemat câțiva mari războinici, reformatorii, să stea în mijlocul câmpului de luptă și să ridice steagul adevărului lui Dumnezeu încă o dată. Acești războinici au fost puțini, dar numărul lor mic avea menirea să arate că mișcarea nu era una omească, ci divină, atât din punctul de vedere al originii, cât și al modului de operare: însemnând că noi cei care suntem de partea lui Dumnezeu în marea luptă nu câștigăm bătălia prin înțelepciunea sau puterea noastră. Dimpotrivă, biruim în marea luptă pe măsură ce dăm mărturie cu privire la ceea ce proclamă Cuvântul lui Dumnezeu și ceea ce poate face pentru noi și în noi puterea harului lui Dumnezeu. De aceea reformatorii au înțeles că misiunea lor era să proclame cele cinci mari *sola*: *Sola Scriptura* (Numai Scriptura), *Sola Gratia* (Numai harul), *Sola Fide* (Numai credința), *Solus Christus* (Numai Hristos), *Soli Deo Gloria* (Numai spre slava lui Dumnezeu).

Temele studiului

1. A fi de partea lui Dumnezeu în marea luptă înseamnă a manifesta o credință de nezdruccinat în Scriptură ca singura descoperire a caracterului lui Dumnezeu și a iubirii Sale pentru noi.
2. A fi de partea lui Dumnezeu în marea luptă înseamnă și a manifesta o credință de neclintit în harul lui Dumnezeu ca singura sursă și cale de salvare.

Sola Scriptura, Sola Gratia, Sola Fide

De ce este principiul protestant *Sola Scriptura* atât de important în marea luptă? Ce legătură are cu mântuirea și cu celelalte principii protestante *sola*, în special cu *Sola Gratia* și *Sola Fide*? (În concordanță cu Efeseni 2:8, comentariul de față tratează *Sola Gratia* și *Sola Fide* ca un singur principiu.)

După cum am văzut, marea luptă a început în cer când Lucifer L-a acuzat pe nedrept pe Dumnezeu că este rău și că domnia Lui este dicatorială. Ulterior, marea luptă s-a mutat pe planeta Pământ, unde Lucifer i-a înșelat pe primii noștri părinți, făcându-i să creadă că erau, sau puteau deveni, dumnezei. În fiecare etapă a istoriei omenirii, diavolul a lucrat cu o răutate neobosită pentru a denatura caracterul, planurile, suveranitatea și legea lui Dumnezeu. Dumnezeu a răspuns descoperindu-Se omenirii. Un mod în care ni se descoperă Dumnezeu este prin intermediul naturii, al istoriei, al naturii omenești și al conștiinței noastre. Această dezvăluire divină este de obicei numită *revelație generală*. Dar revelația generală nu este o revelație precisă, pentru că nu este propozițională, adică nu este transmisă direct prin cuvinte, prin propoziții. În plus, păcatul a produs schimbări semnificative în natură, în istorie, în natura umană, în moralitate, în gândirea umană și în percepția noastră asupra realității, ceea ce face dificil să apreciem și să înțelegem revelația generală.

De aceea Dumnezeu Se dezvăluie în principal prin *revelația specială*. Revelația specială înseamnă că Dumnezeu ni Se descoperă personal și propozițional. Prin aceasta putem cunoaște și înțelege caracterul lui Dumnezeu, personalitatea Lui, planurile Sale, faptul că Se află la conducerea istoriei omenirii și care sunt principiile Sale de acțiune și guvernare. Înainte de căderea în păcat, revelația specială a lui Dumnezeu se manifesta prin relațiile și conversațiile Sale personale cu Adam și cu Eva. După cădere, Dumnezeu nu a abandonat omenirea, deși păcatul a afectat puternic relația Sa cu familia umană. A continuat să Se descopere personal lui Adam și Evei, precum și restului omenirii prin diferite mijloace, precum teofaniile (aparitii divine sub diferite forme) sau experiențele profetice (vise și viziuni).

Vreme de milenii, Dumnezeu a acționat prin intermediul patriarhilor și profeților pentru a combate dezinformările din partea diavolului, dar, și mai important, pentru a chema omenirea să Îl înțeleagă corect,

să se încreadă în El și să accepte planul Lui de salvare. Dar Dumnezeu nu S-a limitat la această formă indirectă de revelație. Dumnezeu Fiul, a doua Persoană a Dumnezeului trinitar, a devenit o ființă omenească pentru ca Dumnezeu să fie cu noi în persoană (Ioan 1:1-3,14) și să Își manifeste personal iubirea față de noi. Pentru a ne salva, Dumnezeu a luat asupra Sa vina păcatului nostru, făcându-Se păcat pentru noi astfel ca noi să putem fi neprihănirea lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5:21). Isus Hristos, Dumnezeul întrupat, a fost încununarea revelației speciale și personale a lui Dumnezeu pentru omenire și chiar pentru întregul univers (Evrei 1:1-3). Prin intermediul lui Isus – prin întruparea, viața, misiunea, moartea ispășitoare și învierea Lui – Dumnezeu a dezvăluit pe deplin caracterul iubirii și neprihănirii Sale, precum și puterea Sa creatoare și mântuitoare. După înălțarea Domnului Hristos, Dumnezeu Și-a continuat revelația profetică prin prezența și activitatea Duhului Sfânt.

Dar revelația specială a lui Dumnezeu nu se oprește la aceste manifestări istorice divine. Prin procesul inspirației, Dumnezeu a lucrat direct cu și prin profeți și apostoli (Efeseni 2:20) pentru consemnarea revelației Sale divine speciale, astfel încât aceasta să poată fi publicată și proclamată întregii lumi (2 Timotei 3:16; Matei 28:20). Această consemnare a revelației divine este Sfânta Scriptură, alcătuită din Vechiul și din Noul Testament și având în centru revelația lui Dumnezeu prin Hristos (Ioan 5:39,40; Luca 24:27).

Scriptura este așadar parte integrantă din revelația specială a lui Dumnezeu, aprobată pe deplin de către autoritatea divină drept Cuvântul lui Dumnezeu. Prin Scriptură, Dumnezeu dorește ca toți oamenii să cunoască cine este El cu adevărat și ce a făcut și face pentru mântuirea lor.

Atacurile

Satana a folosit mai multe strategii pentru compromiterea revelației speciale a lui Dumnezeu. O astfel de strategie a fost să facă omenirea să se îndoiască de ceea ce a dezvăluit Dumnezeu în Cuvântul Său. Dar, după ce Cuvântul lui Dumnezeu s-a dovedit adevărat în repetate rânduri, diavolul și-a redirecționat atenția asupra principalei lui strategii: să facă Scriptura dependentă de tradițiile și interpretările omenești. Această schimbare a avut loc în rândul poporului lui Dumnezeu în vremurile din Vechiul Testament. Prin urmare, în vremurile Noului Testament, unora le-a fost greu să Îl accepte pe Isus nu pentru că Scriptura ar fi

fost neclară, ci pentru că voiau să filtreze Cuvântul lui Dumnezeu prin propriile tradiții (Marcu 7:1-13). Astfel, diavolul și-a îndeplinit triplul obiectiv: „lepădarea” poruncii lui Dumnezeu; „darea la o parte” a poruncii lui Dumnezeu” și „desființarea” Cuvântului lui Dumnezeu (vezi Marcu 7:1-13).

Inițial, ca și în cazul evreilor, tradiția poate avea la bază intenții bune. Dar, dacă nu este atent reglementată de principiile biblice, tradiția în cele din urmă dă naștere inclusiv esenței păcatului: îndepărtarea autorității lui Dumnezeu, încercarea de a-L controla și instituirea autorității omenești mai presus de Dumnezeu, împărăția și revelația Sa. Punerea tradiției mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu distruge însuși scopul și semnificația revelației divine speciale, care este acela de a face cunoscut adevăratul Său caracter, adevăratele Sale scopuri și planuri, precum și modalitatea Sa de răscumpărare. În locul iubirii lui Dumnezeu și al mântuirii prin har, oamenii sunt învățați să urmeze instrucțiunile experților religioși și să meargă pe o cale împovărătoare spre mântuire (Matei 23:4).

La fel ca Hristos, primii creștini au respins tradiția și au reinterpretat Scriptura în conformitate cu sensul intenționat al acesteia (Ioan 5:39,40; Luca 24:25-27; Faptele 2:14-32). În cele din urmă însă, creștinii au urmat exemplul iudaismului și și-au conceput propriile interpretări ale Scripturii, influențați de diferite presupoziii culturale, politice sau filozofice. În vremea lui Luther, Scriptura și interpretarea acesteia se aflau cu totul la latitudinea Magisteriului bisericii. Potrivit autorității acestuia, Biblia era „prea” divină și sfântă pentru a fi interpretată de oamenii „obișnuiți”. La fel cum au făcut cărturarii în zilele lui Isus, prelații, preoții și cercetătorii romano-catolici, sub pretextul păstrării identității și unității bisericii, au pretins că nu oricine putea citi și înțelege Biblia. Lipsirea poporului de Scripturi a dus la absența adevăratei cunoașteri a lui Dumnezeu și la o foamete spirituală, cu rezultate nefaste. Absența adevărului biblic a dus la o dezvoltare frenetică a păcatului; nu după multă vreme, biserica a pretins autoritate și control asupra lui Dumnezeu, a împărăției Sale și a modului Său de salvare. Din cauza acestei traiectorii, biserica, la fel ca liderii evrei din vechime, a impus o nouă „modalitate” de mântuire: cea prin fapte. Potrivit acestei învățături, oamenii ar fi mântuiți de biserică și prin biserică, făcând ceea ce le cere biserica. Prin urmare, doctrina bisericii s-a preschimbat într-o păzire a ritualurilor ierarhice și sacramentale, în timp ce doctrina mântuirii a fost preschimbată în acceptarea penitenței și a indulgențelor. Dumnezeu a fost

privat de chiar mijlocul pe care îl crease pentru a Se adresa direct tuturor oamenilor, adică Scriptura.

Formulând principiul *Sola Scriptura*, reformatorii protestanți s-au ridicat împotriva acestei strategii demonice care opera în interiorul bisericii. Ei au recunoscut Scriptura ca singura formă de revelație specială pe care Dumnezeu a dat-o bisericii la vremea aceea și că oamenilor trebuia să li se permită să Îl asculte pe Dumnezeu direct, citind ei înșiși Biblia. *Sola Scriptura* nu înseamnă că reformatorii protestanți excludeau orice altă formă de cunoaștere, precum rațiunea, artele sau experiența. Ceea ce voiau reformatorii să spună prin *Sola Scriptura* era că Scriptura este revelația demnă de încredere a lui Dumnezeu care ne modelează viziunea asupra lumii, spunându-ne cine este El, ce a făcut, cine suntem noi și ce ni s-a întâmplat după cădere. Mai mult, Scriptura exprimă cum ne salvează Dumnezeu și ce așteaptă de la noi. Așadar, autoritatea Scripturii este mai presus de autoritatea bisericii și de orice altă autoritate sau formă de cunoaștere omenească. Cuvântul lui Dumnezeu a creat biserica, nu invers.

Principiul *Sola Scriptura* este direct și inseparabil legat de un alt principiu, *Sola Gratia/Sola Fide*. Când a citit Biblia fără filtrul tradiției, Martin Luther a descoperit în ea adevăratul caracter al lui Dumnezeu și adevărata Sa cale de mântuire. În Scriptură, protestanții au descoperit mesajul central pe care Dumnezeu dorea să îl comunice oamenilor în toiul mării lupte: Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al iubirii și al neprihănirii, nu un tiran. Chiar și când ne-am răzvrătit împotriva Lui, El a murit în locul nostru. Ne-a dat darul neprihănirii Sale, ca să putem intra iarăși în împărăția Lui când acceptăm acest dar prin credință.

Asaltul liberal

Din nefericire, în câteva secole, protestantismul însuși avea să fie luat cu asalt de o altă strategie a diavolului de a distruge relația lui Dumnezeu cu omenirea. Protestanții liberali nu le-au interzis oamenilor să citească singuri Scriptura. În schimb, acești gânditori au reinterpretat însăși definiția și natura Scripturii. Pentru ei, Biblia nu mai era revelația divină specială, ci un simplu produs al unei minți, culturi și moralități umane aflate în evoluție. Așadar, Scriptura nu ar fi Cuvântul lui Dumnezeu pentru omenire, ci simple cuvinte, închipuiri sau speculații ale oamenilor cu privire la Dumnezeu, provenite din mediul natural sau istoric al acestora. De aceea, potrivit protestantismului liberal, o citire directă, naturală,

literală și evlavioasă a Scripturii în calitate de Cuvânt al lui Dumnezeu este pur și simplu greșită. În schimb, trebuie să citim Scriptura în același mod și cu aceleași metodologii necesare când citim literatură, istorie, cultură sau filozofie.

În consecință, în locul metodei protestante tradiționale istorico-gramaticale de citire a Scripturii, adepții teologiei protestante liberale au impus metoda istorico-critică de interpretare biblică. Principiul protestant *Sola Scriptura* s-a prăbușit pentru că, în acest sistem de gândire, Scriptura nu mai era singura sursă îndreptățită a revelației speciale a lui Dumnezeu. În schimb, Biblia a devenit doar unul dintre multele documente istorice sau monumentale produse de omenire. Mai mult, principiul *Sola Gratia/Sola Fide* s-a prăbușit și el, pentru că atât Scriptura, cât și modalitatea de salvare au devenit produse ale geniului uman și ale eforturilor morale și religioase. În plus, contrar Scripturii (Faptele 4:12), Hristos nu ar fi decât unul dintre multele mijloace de salvare. În mod tragic, această perspectivă asupra Scripturii și această metodă de interpretare biblică au devenit predominante în confesiunile creștine.

Ca biserică a rămășiței lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului, adventiștilor de ziua a șaptea li s-a încredințat de către Dumnezeu misiunea de a proclama, din nou, principiile biblice fundamentale *Sola Scriptura* și *Sola Gratia/Sola Fide*.

Aplicație

1. Gândește-te la cele cinci principii *sola* ale reformatoarelor protestanți. Ce relevanță au ele pentru viața ta? Ce relevanță au pentru religiile și cultura din jurul tău?
2. Cum sunt percepute Sfintele Scripturi în comunitatea și/sau cultura ta?
3. Care este contribuția ta personală la promovarea Scripturii în comunitatea ta locală ca parte a marii lupte? Cum poți fi un Wycliffe, Tyndale sau Luther în contextul tău religios-spiritual?

Cei doi martori

Sabat după-amiază

De memorat: „Iarba _____, floarea _____, dar _____
Dumnezeului nostru _____ în veac” (Isaia 40:8).

Biserica medievală i-a persecutat pe creștinii credincioși care credeau în Biblie. Cuvântul lui Dumnezeu a alungat însă întunericul. Asuprirea și persecuția nu au oprit proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu. În timpul procesului său, William Tyndale, traducătorul Bibliei în engleză, a fost întrebat cine l-a ajutat cel mai mult la răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Răspunsul lui a fost șocant pentru magistrați: „episcopul de Durham”. La un moment dat, episcopul arse public câteva exemplare ale Bibliei traduse de Tyndale, dar nu știa că le cumpăraseră la un preț neobișnuit de mare. După această vânzare, Tyndale putuse să tipărească mai multe Biblii decât au fost arse. Adevărul transformat în cenușă s-a ridicat din nou și din nou pentru a străluci în toată splendoarea.

În această săptămână vom explora probabil cel mai virulent atac asupra Scripturii și credinței creștine. În timpul Revoluției Franceze, străzile Franței s-au umplut de sânge. În piața publică din Paris a fost amplasată ghilotina și mii de oameni au fost uciși. Ateismul a devenit religia de stat. Cu toate acestea, mărturia Cuvântului lui Dumnezeu n-a putut fi redusă la tăcere.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 12–17.

11 mai: Dar ADRA (colectă)

1 Citește Apocalipsa 11:3-6. Enumeră cinci caracteristici ale celor doi martori pe care le descoperi în acest pasaj.

În Zaharia 4, profetul a văzut doi măslini de fiecare parte a unui sfeșnic de aur – aceeași imagine pe care o găsim aici, în Apocalipsa 11. Lui Zaharia i se spune că aceasta îi reprezintă pe „cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ” (Zaharia 4:14). Măslinii aprovizionează sfeșnicul cu ulei pentru ca acesta să continue să lumineze. Ni se amintește de ceea ce a scris psalmistul: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105). Uleiul îl reprezintă pe Duhul Sfânt (Zaharia 4:2,6). Viziunea lui Ioan din Apocalipsa 11 descrie Cuvântul lui Dumnezeu proclamat prin puterea Duhului Sfânt pentru a lumina lumea.

Prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune, Ilie a ținut ploaia departe de Israel trei ani și jumătate (vezi Iacov 5:17). Apoi s-a rugat din nou, și ploaia a revenit (1 Împărați 17 și 18). Moise, tot prin cuvântul lui Dumnezeu, a adus tot felul de catastrofe asupra egiptenilor, pentru că faraonul a refuzat să lase poporul lui Dumnezeu să plece (Exodul 7). Cei care caută să facă rău Scripturilor vor fi mistuiți de focul care iese din gura lor. Dumnezeu spune: „Pentru că ați zis lucrul acesta, iată, Cuvântul Meu îl fac foc în gura ta și poporul acesta, lemne, ca să-i ardă focul acesta” (Ieremia 5:14). Cuvântul lui Dumnezeu pronunță judecata asupra tuturor celor care îl resping. Cuvântul Lui este ca focul în gură.

În Ioan 5:39, Isus declară că Scripturile Vechiului Testament dau mărturie („mărturisesc”) cu privire la El. De asemenea, spune că Evanghelia va fi proclamată „ca să slujească de mărturie” întregii lumi (Matei 24:14), iar Noul Testament, împreună cu Vechiul Testament, constituie baza acelei mărturii. Un termen care are aceeași rădăcină (*martyrs*) cu cuvintele pentru „a mărturisi/ a da mărturie” apare și în Apocalipsa 11:3. Cine sunt acești doi martori? Având în vedere aceste argumente biblice și caracteristicile din Apocalipsa 11, putem concluziona (nu la nivel dogmatic însă) că cei doi martori sunt Scripturile Vechiului și Noului Testament, care transmit lumii adevărul și lumina lui Dumnezeu.

Tendința actuală este aceea de a considera irelevant Vechiul Testament, întrucât avem Noul Testament. Ce este atât de greșit la această atitudine?

2 Compară Apocalipsa 11:3; 12:5,6,14,15 cu Daniel 7:25. Ce asemănări găsești între aceste perioade profetice?

Cei doi martori vor proroci „îmbrăcați în saci o mie două sute șazeci de zile” (Apocalipsa 11:3). Aceasta este aceeași perioadă cu cele 42 de luni în care „neamurile” (cei care se opun adevărurilor lui Dumnezeu) „vor călca în picioare sfânta cetate” (Apocalipsa 11:2). Vrajmașii lui Dumnezeu calcă în picioare adevărul lui Dumnezeu vreme de 1.260 de zile ($42 \times 30 = 1.260$, fiecare zi simbolizând un an în profetia apocaliptică), iar cei doi martori ai lui Dumnezeu, Vechiul și Noul Testament, profetesc împotriva lor în aceeași perioadă. După cum am văzut deja (vezi Studiul 4), Daniel 7:25 spune că puterea cornului mic ce se ridică în urma destrămării Imperiului Roman va persecuta poporul lui Dumnezeu „timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme”. O „vreme” înseamnă un an (360 de zile). Prin urmare, trei vremuri și jumătate înseamnă 1.260 de zile. Apocalipsa 12:6,13 vorbește despre 1.260 de zile de persecutare a poporului lui Dumnezeu. Apocalipsa 12:14 vorbește despre o vreme, vremi și jumătatea unei vremi. Apocalipsa 13:5 vorbește despre 42 de luni. În Apocalipsa 11:2,3 se menționează atât cele 42 de luni, cât și cele 1.260 de zile. Toate aceste profetii descriu aspecte diferite ale aceleiași perioade istorice.

Când autoritatea Scripturii este neglijată, apar în locul ei alte autorități (omenești). Astfel se ajunge la persecutarea celor care susțin Cuvântul lui Dumnezeu, lucru care s-a întâmplat în timpul dominației papale din anul 538 d.H. până în anul 1798. Decretele oamenilor au înlocuit poruncile lui Dumnezeu. Tradițiile omenești au umbrit simplitatea Evangheliei. Biserica s-a unit cu puterea seculară pentru a-și extinde autoritatea asupra întregii Europe. În acești 1.260 de ani, Cuvântul lui Dumnezeu – cei doi martori ai Săi – a fost îmbrăcat în saci. Adevărurile lui au fost ascunse sub o mulțime de tradiții și ritualuri. Dar și în mijlocul acestui întuneric spiritual, Cuvântul lui Dumnezeu a fost protejat. Existau oameni – foarte puțini, e adevărat – care îl prețuiau și trăiau după principiile lui. Valdenzii, Ian Hus, Ieronim, Martin Luther, Ulrich Zwingli, Jean Calvin, John și Charles Wesley și alți reformatori au fost credincioși Cuvântului lui Dumnezeu așa cum îl înțelegeau ei.

Care ar fi câteva idei actuale susținute de creștini pe baza tradiției, nu pe Cuvântul lui Dumnezeu?

3 Citește Apocalipsa 11:7-9. Ținând cont că limbajul este simbolic, ce prezic aceste texte cu privire la cei doi martori, Vechiul și Noul Testament?

În anul 538 d.H., Imperiul Roman păgân era deja destrămat. Împăratul Iustinian cedase autoritatea civilă, politică și religioasă papei Vigiliu. Lunga perioadă de dominație a bisericii medievale a continuat până în 1798, când, la 10 februarie, generalul francez Berthier, la ordinele lui Napoleon, a intrat în Roma și l-a luat prizonier pe papa Pius al VI-lea. Această dată marchează sfârșitul profetic al autorității seculare a Bisericii Romane, cele 1.260 de zile/ani, conform lui Daniel și Apocalipsei. Daniel, cu peste 500 de ani înainte de Hristos, a prezis fidel ce se va întâmpla după mai mult de 2.300 de ani.

În tot acest timp adevărul Evangheliei a fost păstrat viu de mărturia Cuvântului, dar provocări și mai mari aveau să amenințe adevărul biblic. În cadrul Revoluției Franceze, începută în anul 1789, guvernul a instituit oficial Cultul Rațiunii ca religie ateistă susținută de stat, ce urmărea înlocuirea creștinismului. Festivalul Rațiunii s-a ținut la nivel național, la 10 noiembrie 1793, și biserici din toată Franța au fost transformate în temple ale rațiunii, în timp ce o femeie în carne și oase a fost încoronată Zeița Rațiunii. Bibliile au fost arse pe străzi. Dumnezeu a fost declarat inexistent, iar moartea, un somn nesfârșit.

Satana a lucrat prin oameni pentru a-i ucide pe cei doi martori ai lui Dumnezeu. Trupurile lor aveau să zacă „în piața cetății celei mari care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă «Sodoma» și «Egipt», unde a fost răstignit și Domnul lor” (Apocalipsa 11:8). Egiptul era o cultură cu multe zeități care Îl nega pe singurul Dumnezeu adevărat (vezi Exodul 5:2). Sodoma reprezintă imoralitatea flagrantă. În timpul Revoluției Franceze, cei doi martori ai lui Dumnezeu – Vechiul și Noul Testament – au zăcut morți din cauza ateismului și a imoralității, care făceau ravagii deoarece reținerile firești erau abandonate, ducând la revoluție și vărsare de sânge. Apocalipsa 11:9 spune că trupurile celor doi martori ai lui Dumnezeu aveau să zacă neîngropate vreme de „trei zile și jumătate”, adică „zile” profetice, care reprezintă trei ani și jumătate propriu-zis. Ateismul a fost la cote maxime în timpul Revoluției Franceze cel puțin trei ani și jumătate. Această perioadă a fost cuprinsă între 26 noiembrie 1793, când un decret emis la Paris a abolit religia, și 17 iunie 1797, când guvernul francez a renunțat la legile sale restrictive.

4 Citește Apocalipsa 11:11. Ce prevede acest text despre Cuvântul lui Dumnezeu?

La sfârșitul Revoluției Franceze, Cuvântul lui Dumnezeu avea să revină, metaforic, la viață. Avea să aibă loc o redeșteptare puternică. La sfârșitul secolului al XVIII-lea, Dumnezeu a ridicat oameni hotărâți să ducă Evanghelia până la marginile pământului – de exemplu, pe William Carey, care a ajuns până în India și a tradus Biblia în zeci de dialecte indiene. Motivați de puterea Bibliei, au fost trimiși misionari în întreaga lume. Și nu este întâmplător că aceste eforturi misionare mondiale au apărut după Revoluția Franceză. Cuvântul lui Dumnezeu era viu și, deși păruse „mort”, acesta trăia în continuare în inima credincioșilor și avea să-și redobândească puterea – așa cum au prezis profețiile din Apocalipsa. „Necredinciosul Voltaire a spus odată cu îngâmfare: «M-am săturat să-i aud pe oameni repetând că 12 bărbați au întemeiat religia creștină. Voi dovedi că un singur om este destul pentru a o distruge.» Au trecut generații întregi de la moartea lui. Milioane de oameni s-au unit în lupta contra Bibliei. Dar este atât de departe de a fi distrusă, încât acolo unde în timpul lui Voltaire erau o sută, acum sunt zece mii, chiar mai mult, o sută de mii de exemplare ale cărții lui Dumnezeu. Potrivit unui reformator creștin timpuriu, «Biblia este o nicovală pe care s-au tocit multe ciocane»” (*Tragedia veacurilor*, p. 288).

5 Citește Psalmii 119:89 și 111:7,8. Ce ne spun aceste pasaje despre Biblie și de ce ne putem încrede în ea?

Cuvântul lui Dumnezeu poate fi atacat sau interzis, dar nu va dispărea niciodată. Până și mulți dintre cei care se declară creștini îi subminează autoritatea în diferite moduri, punând la îndoială anumite părți din Biblie sau accentuând atât de mult elementele umane, încât Scriptura își pierde aproape în totalitate amprenta divină, iar adevărul lui Dumnezeu este compromis. Nu trebuie să ne lăsăm niciodată, sub nicio formă, seduși de aceste atacuri asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este încă viu astăzi, se adresează inimii oamenilor și le insuflă o viață nouă acelora care sunt dispuși să asculte Cuvântul și să îi urmeze învățăturile.

Care sunt profețiile care îți vorbesc personal în mod special și de ce?

În ciuda atacurilor vrăjmașului, misiunea lui Dumnezeu pe pământ va ajunge la un glorios punct culminant. Evanghelia va fi predicată „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Marea luptă se va încheia cu înfrângerea completă de către Hristos a puterilor iadului. Împărăția lui Dumnezeu va birui asupra răului, iar păcatul va fi eliminat pentru totdeauna din univers. Apocalipsa 11 începe cu încercarea lui Satana de a distruge, prin Revoluția Franceză, credința creștină și de a eradica încrederea în Dumnezeu, dar capitolul se încheie cu victoria împărăției lui Dumnezeu asupra stăpânilor și puterilor răului. Este o încurajare pentru toți aceia care trec prin mari încercări pentru cauza lui Hristos și pentru adevărul Său.

6 Citește Apocalipsa 11:15-18. Ce evenimente au loc la sfârșitul timpului, când sună cea de-a șaptea trâmbiță?

Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru. Hristos este învingător. Răul este înfrânt. Satana pierde. Neprihănirea triumfă. Adevărul domnește. Am face bine să luăm aminte la îndemnul următor: „Tot ce este clădit pe autoritatea omului va fi dărâmat, dar ceea ce este întemeiat pe stânca Cuvântului neschimbător al lui Dumnezeu va rămâne în picioare pentru totdeauna” (*Tragedia veacurilor*, p. 288).

7 Citește Apocalipsa 11:19. Ce a văzut Ioan deschis în cer? Și ce a văzut când s-a uitat în cer?

Templul lui Dumnezeu din cer s-a deschis înaintea ochilor lui Ioan. Uitându-se în Locul Preasfânt, a văzut chivotul legământului. În sanctuarul din Vechiul Testament, care era copia marelui original din cer, prezența glorioasă a lui Dumnezeu se manifesta între cele două siluete de înger modelate deasupra capacului chivotului legământului. În chivot se afla legea lui Dumnezeu. Deși suntem mântuiți numai în virtutea harului și prin credință, ascultarea de legea lui Dumnezeu demonstrează dacă credința noastră este reală. Legea lui Dumnezeu este baza sau standardul pentru judecată (Iacov 2:12). Acest fapt devine deosebit de important și de relevant la sfârșitul timpului (vezi Apocalipsa 12:17; 14:12).

Ce importanță are pentru noi azi contrastul izbitor dintre lipsa de evlavie din timpul Revoluției Franceze și finalul glorios descris în Apocalipsa 11?

Vineri, 10 mai

„Când Biblia a fost proscrisă de autoritatea religioasă și civilă, când declarațiile ei au fost denaturate și s-a făcut orice efort pe care oamenii și demonii l-au putut inventa pentru a abate mintea oamenilor de la ea, când aceia care îndrăzneau să vestească adevărurile ei sfinte erau urmăriți, trădați, torturați, îngropați în celulele temnițelor, martirizați pentru credința lor sau obligați să fugă în fortărețele munților și în peșterile și vizuinile pământului – atunci au prorocit cei doi martori credincioși îmbrăcați în saci. Cu toate acestea, ei și-au continuat mărturia pe toată perioada celor 1.260 de ani. În vremurile cele mai întunecate au existat oameni credincioși care au iubit Cuvântul lui Dumnezeu și voiau să-I apere onoarea. Acestor slujitori devotați le-a fost dată înțelepciunea, puterea și autoritatea să proclame adevărul Său în tot acest timp. [...] Cei care aleseră să intre în rândurile revoltei au fost lăsați să-i culeagă roadele [...]. Din provinciile pustiite și din orașele ruinate s-a auzit un strigăt cumplit. Franța a fost zguduită ca de cutremur. Religia, legea, ordinea socială, familia, statul și biserica – toate au fost retezate de mâna nelegiuită care se ridicase împotriva legii lui Dumnezeu. [...] Dacă biserica nu va urma calea deschisă de Providență, acceptând orice rază de lumină și îndeplinind orice datorie care îi va fi descoperită, religia va degenera în mod inevitabil în îndeplinirea unor forme, iar spiritul adevăratei evlavii va dispărea” (*Tragedia veacurilor*, p. 267, 268, 286, 316).

Studiu zilnic: Ezechiel 34 – 40;

Ellen G. White, *Divina vindecare, capitolul „Ziditorii căminului”*.

1. Din ce cauză au ajuns oile Domnului de jaf și sunt prada tuturor fiarelor câmpului?
_____
2. Din ce pricină va ajunge o pustietate muntele Seirului și tot Edomul?
_____
3. Pe cine reprezentau oasele care au înviat?
_____
4. Din ce era confecționată sfoara de măsurat cetatea din viziunea profetului?
_____
5. Ce există în jurul fiecărei familii și ar trebui păstrat intact?
_____

Material pentru instructori

Privire generală

Continuând tema din săptămânile anterioare, acest studiu se concentrează asupra rolului fundamental, asupra autorității și puterii Cuvântului lui Dumnezeu în marea luptă. Specific, ne vom concentra atenția asupra Cuvântului lui Dumnezeu așa cum este reprezentat de către cei doi martori predicând îmbrăcați în saci în timpul perioadei profetice de 1.260 de ani.

După ce Domnul Isus S-a înălțat la cer, diavolul și-a îndreptat eforturile și energia împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, Scripturile, și împotriva poporului lui Dumnezeu. Misiunea bisericii a fost să dea mărturie despre Isus Hristos și Cuvântul Său, care este revelația caracterului și voii divine. În Apocalipsa 11, Cuvântul lui Dumnezeu este reprezentat prin expresia din Vechiul Testament „cei doi martori” (sau „unși”, în Zaharia 4:14). Această metaforă transmite modul în care Cuvântul lui Dumnezeu are o prezență și o putere permanentă, fiind de origine divină și transmis prin inspirația Duhului Sfânt.

Paralela dintre Isus și Cuvânt este evidentă: La fel cum Domnul a lucrat trei ani și jumătate sub presiunea și persecuția propriului Său popor, care trebuia să-L primească, Scriptura a slujit lumii timp de trei ani și jumătate profetici, sau 1.260 de ani istorici, sub presiunea aceluiași oameni care pretindeau că sunt apărătorii Cuvântului lui Dumnezeu. La fel cum Isus, Cuvântul lui Dumnezeu, a murit și a înviat, Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, „a murit și a înviat”. La fel cum Isus a fost biruitor și Cuvântul Său va fi biruitor, la fel ca poporul Lui, prin El și prin Cuvântul Său.

Temele studiului

1. Cei doi martori din Apocalipsa 11 simbolizează Sfintele Scripturi. Cei doi martori au acționat într-o vreme de persecuție, în perioada profetică de 1.260 de ani, dintre 538 și 1798 d.H.
2. La sfârșitul acestei perioade profetice, cei doi martori au murit și au fost înviați, la fel cum Isus a murit și a fost înviat, indicând faptul că Dumnezeu va avea, prin Isus și Cuvântul Său, victoria finală în marea luptă.

Profeții rostite în saci

De ce susțin adventiștii că cei doi martori, sau Sfintele Scripturi, au fost suprimați în timpul Evului Mediu? Nu știau oamenii din vremea aceea despre Biblie? Nu erau catedralele și bisericile decorate cu teme biblice? Nu îi învățau din Biblie universitarii pe studenții lor? Răspunsul la toate aceste întrebări este „da”. Atunci de ce se insistă asupra faptului că perioada de 1.260 de ani, dintre anii 538 și 1798, a fost o perioadă de persecuție, o perioadă în care cei doi martori au fost îmbrăcați în saci, un simbol al crizei și al umilinței?

Înainte de a răspunde la întrebare, să complicăm problema un pic și mai mult! Unii s-ar putea grăbi să evedențieze faptul că persecuția asupra Scripturii a existat *înainte* de 538 d.H. Într-adevăr romanii au încercat să ia în derâdere Scriptura sau să o suprimă în timpul primelor persecuții asupra creștinilor. Împăratul păgân Dioclețian (împărat în 284-305) a urmărit în mod special ca Biblia să fie anihilată, hotărând ca toți creștinii să renunțe la cartea lor sfântă și să se dezică de ea. Deși majoritatea creștinilor nu aveau propriile Biblii, unii care aveau manuscrise biblice le-au predat pentru a fi arse și profanate public; alții au murit, în schimb, pentru credința lor. În cele din urmă, Cuvântul lui Dumnezeu a ieșit onorat și victorios din acest asalt. La sfârșitul perioadei profetice de 1.260 de ani, revoluționarii francezi, precum și alte regimuri dictatoriale ateiste și comuniste ulterioare au urmărit de asemenea anihilarea Scripturii creștine, la fel ca împăratul Dioclețian.

Spre deosebire de Dioclețian, revoluționarii francezi au reușit să elimine Scriptura de pe teritoriul lor pentru o scurtă perioadă (Apocalipsa 11:7-9). Într-adevăr, atât Dioclețian, cât și insurgenții Revoluției Franceze au căutat să denigreze Cuvântul lui Dumnezeu, dar revoluționarii francezi au făcut lucrul acesta încercând să îl anihileze în totalitate, nu doar să-l lase să profețască îmbrăcat în saci. În plus, perioada de 1.260 de ani, în care cei doi martori au suferit umilințe, depășește cu mult primele două sau trei secole de persecuții, cei zece ani de persecuție sub Dioclețian sau cei câțiva ani sub Revoluția Franceză. De aceea trebuie să căutăm în alte perioade din istorie semnificația faptului că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, avea să lucreze purtând saci.

Prin urmare, pentru a înțelege când și cum cei doi martori, sau Scriptura, au propovăduit îmbrăcați în saci, trebuie să accentuăm două lucruri. În primul rând, cei doi martori au lucrat în cursul a 1.260 de ani.

După cum detaliază studiul nostru, adventiștii de ziua a șaptea înțeleg că este vorba despre anii 538 la 1798, care au cuprins perioada de ascensiune, organizare și stăpânire a Bisericii Catolice. În al doilea rând, cei doi martori nu au fost uciși în această perioadă, ci doar purtau saci.

Aluziile la Zaharia (Apocalipsa 11:4; Zaharia 4:14), la Ilie (Apocalipsa 11:5,6) și la Moise (Apocalipsa 11:6) din Apocalipsa 11 par să sugereze că misiunea profetică a celor doi martori îmbrăcați în saci a avut loc în contextul persecutării poporului lui Dumnezeu. Apocalipsa 11 nu spune că cei doi martori au fost uciși în timpul celor 1.260 de ani, ci, dimpotrivă, că li s-a dat de către Dumnezeu să profetizeze îmbrăcați în saci în această perioadă (Apocalipsa 11:3). Ilie s-a îmbrăcat în sac în timpul unei perioade de criză spirituală profundă în Israelul de Nord, când națiunea schimbase în mod deliberat legea lui Dumnezeu, punându-se mai presus de revelația divină și împotrivindu-se acesteia. De asemenea, întrebarea principală nu este dacă Biserica Romano-Catolică cunoștea Scriptura sau dacă a folosit-o pentru a face teologie, în cei 1.260 de ani de supremație și de persecutare. Întrebarea este: Care a fost atitudinea bisericii față de Scriptură în această perioadă? Atitudinea ei s-a asemănat mult cu atitudinea celor din Israelul de Nord: cunoștea revelația specială a lui Dumnezeu, dar s-a pus intenționat mai presus de ea.

Principiul protestant *Sola Scriptura* accentuează că Scriptura este revelația completă, de sine stătătoare și clară a lui Dumnezeu. Ori de câte ori revelația divină constituie un inconvenient sau o piedică în calea unui proiect omenesc, diavolul și falșii săi învățători introduc tradiții pentru a justifica reinterpretarea pasajelor biblice supărătoare. Sau pur și simplu introduc învățături sau practici noi care sunt vizibil împotriva Scripturii. Tradiția și magisteriul bisericesc ajung considerați singurii interpreți ai Bibliei și singura autoritate care are puterea de a crea și de a stabili dogme. Cuvântul lui Dumnezeu este subminat, denigrat și dominat de biserică, deși Scriptura stipulează clar că trebuie să fie invers. În această privință, câteva citate din *Catehismul Bisericii Catolice*¹, sunt pur și simplu uimitoare:

Potrivit *Catehismului Bisericii Catolice*, „comunicarea de sine făcută de Tatăl prin Cuvântul său în Duhul Sfânt rămâne prezentă și lucrătoare în biserică” și de aceea tradiția bisericească este o parte inseparabilă a revelației speciale a lui Dumnezeu, la fel ca profeții și apostolii

¹ Vezi *Catehismul Bisericii Catolice*, pe site-ul *Credința catolică*, <https://www.credinta-catolica.ro/cbc/>.

(punctul 79). Din acest motiv, „biserica deci, căreia îi e încredințată transmiterea și interpretarea Revelației, «nu-și dobândește certitudinea cu privire la toate lucrurile revelate numai din Sfânta Scriptură. De aceea, atât Scriptura, cât și Tradiția trebuie primite și venerate cu egală iubire și considerație»” (punctul 82).

Într-adevăr, *Catehismul Bisericii Catolice* stipulează că magisteriul, fiind singurul interpret al Scripturii (punctele 86, 100), „nu este deasupra Cuvântului lui Dumnezeu, ci îl slujește” (punctul 86). Cu toate acestea, magisteriul nu se inspiră doar din Scriptură, ci atât din Scriptură, cât și din tradiție (punctul 82). Pentru că tradiția are la fel de multă autoritate ca și Scriptura și pentru că magisteriul („papa și episcopii aflați în comuniune cu El”) are singura autoritate de a interpreta „în mod autentic” Cuvântul lui Dumnezeu (punctul 100), magisteriul va folosi informații atât din tradiție, cât și din Scriptură, ori de câte ori va fi necesar.

Experiențele atât ale celor din Regatul de Nord, cât și ale lui Iuda arată că, atunci când tradiția este pusă la același nivel cu Scriptura, nu doar că Scriptura este adusă la un nivel inferior, de la divin la uman, dar în cele din urmă este anulată în totalitate (Matei 15:3-6), fiind răstălmăcită pentru a se potrivi unei viziuni omenești asupra lumii. Prin urmare, autoritatea ei este anihilată. Această anihilare a autorității biblice este exact ceea ce s-a întâmplat în Biserica Romano-Catolică. Pe măsură ce biserica a accentuat din ce în ce mai mult tradiția și a acceptat presupuziții filozofice, învățăturile și practicile ei s-au schimbat radical, astfel încât biserica nu mai era compatibilă cu modelul bisericii apostolice.

Răstălmăcind Scriptura și promovând învățături categoric opuse Scripturii, Biserica Romano-Catolică a susținut în mod eronat următoarele rătăciri:

- că are puterea de a schimba Sabatul lui Dumnezeu din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii, călcând astfel în mod intenționat a patra poruncă și diminuând statutul lui Dumnezeu de Creator și Împărat;
- că Hristos a lăsat biserica în grija episcopului Romei și a ierarhiei ecleziastice sacramentale;
- că biserica este un element necesar mântuirii oferite de Dumnezeu;
- că biserica și sfinții pot mijloci pentru oameni și le pot oferi merite în vederea mântuirii;
- că Maria, mama lui Isus, s-a născut cu o natură lipsită de păcat (imaculata concepție);

- că Maria are un rol special în procesul de mântuire, fiind numită Mijlocitoare (*Mediatrice*), Apărătoare, titluri rezervate în Scriptură numai lui Hristos și Duhului Sfânt;
- că mântuirea se obține prin fapte, precum penitențele și indulgențele;
- că sufletul este nemuritor, iadul este veșnic și purgatoriul există;
- că există șapte sacramente care asigură mântuirea;
- că pruncii trebuie botezați;
- că materia pâinii și a vinului se transformă la propriu în trupul și în sângele lui Hristos în timpul liturghiei/mesei (transsubstanțiere);
- că așa-zișii laici nu se pot împărtăși cu paharul în timpul comuniunii;
- că preoții înșiși sunt un sacrament și oferă mântuirea;
- că preoții bisericii nu pot să se căsătorească, trebuind să rămână celibatari;
- că creștini pot și de fapt trebuie să venereze și să se închine icoanelor și statuilor, încălcând astfel în mod flagrant porunca a doua.

Cu o asemenea uluitoare interpretare greșită sau respingere flagrantă a Scripturii și a învățăturilor ei, vreme de peste un mileniu, de către autoproclamatul popor al lui Dumnezeu, nu este deloc surprinzător că Dumnezeu descrie Scriptura – sau pe cei doi martori ai Săi – profetizând îmbrăcați în saci. Da, în cele din urmă, cei doi martori au fost uciși într-un context secular, nu religios (în timpul Revoluției Franceze). Pe de altă parte, Revoluția Franceză ateistă a fost ea însăși o reacție la neglijarea îndelungată a Bisericii Catolice, în detrimentul lui Dumnezeu Însuși, al revelației Sale speciale și în detrimentul omenirii, care are nevoie disperată de salvare. Marea luptă este complexă. Diavolul urmărește să distrugă revelația lui Dumnezeu din Cuvântul Său scris. Dar în mod special caută să suprime Cuvântul lui Dumnezeu din biserică Sa. Acest obiectiv satanic nu a avut succes deplin, nici nu va avea vreodată. Principiul protestant *Sola Scriptura*, societățile biblice și misionare, întreita solie îngerească adventistă și strigătul de la miezul nopții vor triumfa. Cuvântul lui Dumnezeu va fi tot mai clar în transmiterea iubirii lui Dumnezeu.

Aplicație

1. Imaginează-ți că trăiești în jurul anului 700, la vreo 160 de ani după anul 538, la începutul perioadei profetice de 1.260 de ani. Imaginea-

ză-ți că, în calitate de cititor al Bibliei și creștin devotat, ai înțeles că cei 1.260 de ani de persecuție asupra celor doi martori de-abia începuseră și, prin urmare, aveau să mai treacă multe secole până la încheierea persecuției. Cum ți-ai păstra speranța, ținând cont în special de faptul că tu și urmașii tăi v-ați confrunta cu perspectiva a cel puțin încă 1.000 de ani de așteptare? Cum ți-ai menține devotamentul față de Dumnezeu și angajamentul de a predica Cuvântul Lui, știind că victoria nu va veni decât după 1.000 de ani? Cum ți-ai pregăti familia de după tine pentru o astfel de așteptare îndelungată? Cum pot răspunsurile tale să îți inspire credința din prezent, în timp ce așteptăm revenirea lui Isus?

- 2.** Deși Revoluția Franceză a avut impact asupra întregului glob, prin viziunea sa asupra lumii, prin spiritul și prin acțiunile ei, acest impact s-a simțit mai pregnant în lumea occidentală. Dacă trăiești în Occident, cum ai putea continua să celebrezi învierea și lucrarea celor doi martori? Dacă locuiești în alte părți ale lumii, care nu au fost afectate direct de revoluția seculară sau ateistă din Franța, cum a încercat comunitatea ta locală săucidă cei doi martori? Cum ați putea tu și biserica ta să luați parte la învierea și activitatea celor doi martori?

Motivați de speranță

Sabat după-amiază

De memorat: „În ziua aceea, vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că _____. Acesta este Domnul, în care _____. Acum, să ne înveselim și să ne bucurăm de _____!»” (Isaia 25:9).

A doua venire a lui Isus este una dintre temele centrale ale Scripturii, constant prezentă pe paginile ei sacre. Un cercetător a estimat că în Vechiul Testament există 1.845 de referiri la a doua venire a lui Hristos. În cele 260 de capitole ale Noului Testament, există peste 300 de referiri la revenirea lui Hristos. O menționează 1 din 25 de versete și fac referire la ea 23 din cele 27 de cărți ale Noului Testament.

După ce Reforma din Europa s-a împotmolit în divizări și conflicte, protestantismul a prins rădăcini în Lumea Nouă, care avea să devină Statele Unite, unde mulți au căutat să preia mantaua adevărului, inclusiv a adevărului despre a doua venire. Un fermier baptist pe nume William Miller, în urma studierii Bibliei, a ajuns să creadă că Isus avea să revină chiar în timpul vieții lui. A predicat acest mesaj și a generat o mișcare care, deși a avut parte de o mare dezamăgire, a dezvăluit multor oameni adevăruri relevante până în zilele noastre.

În această săptămână vom vedea de ce a doua venire a Domnului Hristos le-a umplut credincioșilor inima de bucurie de-a lungul istoriei și cum putem fi pregătiți pentru acest măreț eveniment.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 18–21.

18 mai: Ziua Sănătății

Reformatorii protestanți și creștinii care au plecat din Olanda spre Lumea Nouă doreau cu ardoare și nerăbdare venirea lui Isus. John Wycliffe de-abia aștepta revenirea lui Isus ca împlinire a speranței bisericii. Calvin a vorbit în numele tuturor reformatorilor când a spus că revenirea glorioasă a lui Hristos este „cel mai remarcabil dintre toate evenimentele”. Pentru oamenii credincioși ai lui Dumnezeu, a doua venire a lui Hristos era ceva ce trebuia întâmpinat cu brațele deschise, nu ceva de temut.

1 Citește Ioan 14:1-3; 1 Tesaloniceni 4:13-18 și Tit 2:11-14. De ce aceste pasaje biblice le-au dat atâta speranță creștinilor de-a lungul secolelor?

Este ușor de înțeles de ce credința în a doua venire a lui Hristos aduce atâta speranță și bucurie creștinilor care cred în Biblie. Revenirea Domnului Isus marchează sfârșitul bolii, suferinței și morții, sfârșitul sărăciei, nedreptății și oprimării, precum și sfârșitul neînțelegerilor, conflictelor și războaielor. În același timp, a doua venire prevestește o lume viitoare plină de pace, fericire și părtășie pentru totdeauna cu cei răscumparați din toate veacurile.

„Revenirea Domnului a fost în toate secolele speranța adevăraților Săi urmași. Promisiunea pe care Mântuitorul le-a făcut-o când S-a despărțit de ei pe Muntele Măslinilor, și anume că va veni din nou, le-a luminat viitorul ucenicilor și le-a umplut inima de bucurie și de speranță, pe care întristarea n-a putut să le stingă, nici încercările, să le întunece. În mijlocul suferinței și al persecuției, «arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos,» a fost «fericita noastră nădejde» (Tit 2:13). Când creștinii din Tesalonic erau copleșiți de întristare la înmormântarea celor dragi, care speraseră să rămână în viață pentru a fi martorii revenirii Domnului lor, Pavel, învățătorul lor, le îndrepta atenția către învierea care urma să aibă loc la venirea Mântuitorului, când cei morți în Hristos vor învia și, împreună cu cei vii, vor fi ridicați ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh. «Și astfel», spunea el, «vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte» (1 Tesaloniceni 4:16-18)” (*Tragedia veacurilor*, p. 302).

De ce este a doua venire atât de importantă pentru credința noastră, mai ales când știm că cei morți dorm (vezi Studiul 10)? De ce fără ea am fi într-o situație disperată (1 Corinteni 15:15-18)?

Deși reformatorii protestanți credeau în revenirea fizică, vizibilă, auzibilă și glorioasă a lui Hristos, înțelegerea acestui adevăr biblic s-a schimbat treptat. Predicatori celebri din secolul al XIX-lea susțineau că Hristos avea să vină să Își întemeieze împărăția pe pământ și să înceapă cei 1.000 de ani de pace. Lucrul acesta a dus la letargie spirituală și la apatie față de valorile spirituale. Și ucenicii lui Hristos înțeleseseră greșit natura venirii lui Mesia, crezând că El avea să vină ca un general cuceritor care să rupă jugul roman, nu ca Cineva care să pună capăt condamnării și lanțurilor păcatului. Prin urmare, nu au reușit să înțeleagă maniera venirii Lui.

2 Citește Faptele apostolilor 1:9-11; Apocalipsa 1:7 și Matei 24:27,30,31. Ce aflăm despre modul în care Se va întoarce Domnul nostru?

Când Domnul Hristos a venit pentru prima dată, ca un copilăș în ierlea din Betleem, foarte puțini oameni au conștientizat venirea Lui. Dar când va veni a doua oară, „orice ochi” Îl va vedea venind și orice ureche va auzi trâmbița care anunță revenirea Sa. Toți oamenii de pe pământ vor privi slava Sa. Să nu ne lăsăm înșelați! Scripturile arată clar evenimentele care însoțesc revenirea Sa. „Unul dintre cele mai solemne și mai glorioase adevăruri revelate în Biblie este a doua venire a Domnului Hristos, când Se va întoarce pentru a încheia marea lucrare de răscumpărare. Dumnezeu îi oferă poporului Său peregrin, lăsat atâta timp să stea «în ținutul și în umbra morții» (Matei 4:16), o prețioasă speranță aducătoare de bucurie, sub forma promisiunii că Acela care este «Învierea și Viața» (Ioan 11:25) va reveni pentru a-i duce acasă pe copiii Săi surghiuniți. Doctrina celei de-a doua veniri este ideea fundamentală a Sfințelor Scripturi. Din ziua în care prima pereche de oameni a părăsit cu durere Edenul, copiii credinței au așteptat venirea Celui Făgăduit, care să zdrobească puterea nimicitorului și să-i ducă din nou în Paradisul pierdut” (*Tragedia veacurilor*, p. 299).

Mesajul revenirii Domnului Isus în curând este un apel urgent adresat fiecăruia dintre noi de a ne cerceta inima și a ne evalua viața spirituală. Este o chemare la o trăire pioasă. Nu poate exista niciun fel de neutralitate în lumina strălucitoare a revenirii lui Hristos.

Citește 1 Tesaloniceni 5:2-5 și Evrei 9:28. Ce încurajări găsim în aceste versete cu privire la modul în care va reveni Hristos?

La fel cum i-a folosit pe reformatorii protestanți pentru a redescoperi adevărul despre îndreptățirea numai prin credința în Hristos, Dumnezeu l-a folosit pe William Miller pentru a redescoperi adevărul despre modul în care va avea loc a doua venire a lui Hristos. În timp ce studia Scriptura, Miller a descoperit că este iubit de Domnul Hristos mai mult decât și-ar fi putut imagina. Cu Biblia, o peniță și un caiet, el a început să citească din Geneza și nu trecea la un alt pasaj până când nu îl înțelegea pe cel studiat. Comparând pasaj cu pasaj, a lăsat Biblia să se explice singură.

3 Citește Isaia 28:9,10; Proverbele 8:8,9; Ioan 16:13 și 2 Petru 1:19-21. Ce principii de interpretare a Bibliei descoperi în aceste pasaje?

În timp ce compara pasajele, Miller a început să înțeleagă tainele Bibliei. Cercetând ca un căutător după o comoară pierdută, a fost răsplătit din plin. Duhul Sfânt a deschis Cuvântul lui Dumnezeu în fața înțelegerii lui Miller.

4 Citește Daniel 1:17; 2:45; 1 Petru 1:10,11 și Apocalipsa 1:1-3. Ce ne învață aceste pasaje despre înțelegerea profețiilor Bibliei?

Simbolurile din cărțile profetice nu sunt învăluite în mister. Un Dumnezeu iubitor ne-a dat Cuvântul Său profetic pentru a ne pregăti pentru evenimentele culminante care se vor desfășura în curând în această lume. William Miller a înțeles clar că profeția se interpreta cel mai bine singură. Simbolurile profeției sunt clarificate chiar de către Biblie. Fiarele/animalele feroce reprezintă împărați sau imperii (Daniel 7:17,23). Vântul reprezintă distrugere (Ieremia 46:36). Apa reprezintă popoare sau națiuni (Apocalipsa 17:15). O femeie reprezintă biserica (Ieremia 6:2; Efeseni 5:22-32). Profețiile legate de timp din Daniel și Apocalipsa sunt redată și ele în limbaj simbolic, o zi profetică reprezentând un an propriu-zis (Numeri 14:34; Ezechiel 4:6). În timp ce aplica aceste principii de interpretare biblică, William Miller a fost uimit de ceea ce a descoperit cu privire la ceea ce credea el că este momentul venirii lui Hristos.

De ce înțelegerea corectă a simbolurilor profetice este atât de importantă pentru credința noastră?

William Miller a observat că evenimentele prezise de profeți s-au împlinit cu precizie: cei 400 de ani de rămânere într-o țară străină a urmașilor lui Avraam, cei 40 de ani de rătăcire în pustiu, cei 70 de ani de exil a poporului Israel, cele 70 de săptămâni din Daniel alocate poporului Israel (Geneza 15:13; Numeri 14:34; Ieremia 25:11 și Daniel 9:24).

5 Citește Marcu 1:15; Galateni 4:4 și Romani 5:6. Ce îți spun aceste versete despre orarul divin privind prima venire?

Studiind profețiile și comparând textele între ele, Miller a ajuns la concluzia că, dacă Dumnezeu a avut un calendar divin pe parcursul întregii Biblii, trebuie să aibă un astfel de calendar și pentru a doua venire a Domnului nostru.

6 Citește Daniel 8:14. Ce eveniment urma să aibă loc la sfârșitul celor 2.300 de zile?

William Miller a acceptat perspectiva populară conform căreia „curățarea sanctuarului” însemna purificarea pământului prin foc. A studiat Scripturile cu sârguință pentru a înțelege un eveniment de o asemenea importanță. A descoperit legătura dintre Daniel 8 și Daniel 9. În Daniel 8, îngerul a fost instruit să îi tâlcuiască „vedenia aceasta” (Daniel 8:16). La sfârșitul capitolului, singura parte din întreaga viziune care nu fusese explicată (vezi Daniel 8:27) era partea despre cele 2.300 de zile. Mai târziu îngerul s-a întors la Daniel și a declarat: „Am venit acum să-ți luminez mintea” (Daniel 9:22; vezi și Daniel 9:23,25-27), adică pentru a-l ajuta să înțeleagă cele 2.300 de zile.

Știm lucrul acesta pentru că, după ce l-a îndemnat pe Daniel să „ia aminte [...] la cuvântul acesta și [să] înțele[agă] vedenia” (Daniel 9:23), primele cuvinte ale îngerului au fost: „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte” (Daniel 9:24). Cuvântul tradus ca „hotărâte” înseamnă literal „tăiate”. Șaptezeci de săptămâni, 490 de ani, trebuie tăiate. Dar din ce? Din viziunea celor 2.300 de zile, evident – singura parte din capitolul 8 pe care Daniel nu o înțelesese și pe care îngerul venise acum să o explice. Așadar, deoarece punctul de început al celor 70 de săptămâni era „de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului” (Daniel 9:25), Miller știa că, dacă avea acea dată, putea ști începutul celor 70 de săptămâni și al profeției de 2.300 de zile.

7 Citește Ezra 7:7-13. Când a fost dat decretul care le-a permis robilor israeliți din Persia să fie eliberați pentru a-și reconstrui templul?

Decretul a fost emis de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 î.H. Acest decret a fost ultimul dintre cele trei care le-au permis evreilor să se întoarcă pentru a reconstrui Ierusalimul și reinstitui serviciile de închinare la templu. Acest al treilea decret a fost cel mai amplu și marchează începutul profeției celor 2.300 de zile/ani.

8 Citește Daniel 9:25,26. Când avea să înceapă această perioadă profetică? Ce evenimente majore prezic aceste versete?

În această profeție, Daniel a prezis că „de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului” până la Mesia aveau să treacă 69 de săptămâni profetice, sau 483 de zile profetice ori ani propriu-ziși. De vreme ce decretul a fost dat în toamna anului 457 î.H., cei 483 de ani se încheie în toamna anului 27 d.H. Cuvântul „Mesia” înseamnă „Unsul”. În toamna anului 27 d.H., Hristos a fost botezat și a primit ungera Duhului (Faptele 10:38). După botez, Isus a mers în Galileea „și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit vremea»” (Marcu 1:14,15). În primăvara anului 31 d.H., la mijlocul acestei ultime săptămâni profetice, la trei ani și jumătate de la botez, Isus a fost crucificat. Sistemul de jertfe care făcea trimitere la Mielul lui Dumnezeu s-a încheiat cu jertfa lui Hristos pe cruce. Persoana simbolizată a întâlnit elementele prin care era simbolizată și, în cele din urmă, toate jertfele și darurile din cadrul sistemului ceremonial au încetat.

9 Citește Daniel 9:27. Cum avea să se încheie profeția celor 70 de săptămâni?

Cele 70 de săptămâni, sau 490 de ani, puse deoparte pentru evrei s-au încheiat în anul 34 d.H. cu respingerea mesajului Evangheliei de către Sinedriu (Faptele 6:8 – 7:60). Dacă scădem 490 de ani din profeția de 2.300 de ani ne rămân 1.810 ani pentru împlinirea profeției. Așa ajungem la anul 1844 d.H. William Miller și primii adventiști credeau că sanctuarul din Daniel 8:14 era pământul și au presupus că Hristos avea să vină să curețe pământul prin foc în anul 1844. (Vezi diagrama de la pagina 95.)

Vineri, 17 mai

Analizează diagrama de pe pagina alăturată cu privire la profeția celor 70 de săptămâni și a celor 2.300 de zile. Profețiile încep în anul 457 î.H. și prezic evenimentele legate de „Unsul (Mesia)”, pe care se bazează profeția celor 70 de săptămâni. Pornind de la această bază solidă, profeția celor 2.300 de zile se încheie în anul 1844.

„Asemenea primilor ucenici, William Miller și colaboratorii lui n-au înțeles pe deplin importanța mesajului transmis. Erori care fuseseră înrădăcinate de mult timp în biserică i-au împiedicat să ajungă la o interpretare corectă a unui punct important din profeție. De aceea, deși au vestit solia pe care Dumnezeu le-o încredințase, din cauza interpretării greșite a profeției ei au suferit o dezamăgire. [...] Totuși Dumnezeu Și-a împlinit beneficul plan prin faptul că a permis ca avertizarea cu privire la judecată să fie prezentată exact așa cum trebuia. Ziua cea mare era aproape și, în providența Sa, oamenii au fost puși la proba timpului limitat pe care îl mai aveau la dispoziție, pentru a li se demonstra ce era în inima lor” (*Tragedia veacurilor*, p. 351-352, 253).

Studiu zilnic: Ezechiel 41 – 47; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Alegerea și pregătirea căminului”.

1. Câte uși aveau Templul și Locul Preasfânt?

---

2. Ce deosebire trebuiau preoții să învețe pe poporul Domnului?

---

3. În ce zi se deschidea poarta curții dinăuntru, dinspre răsărit?

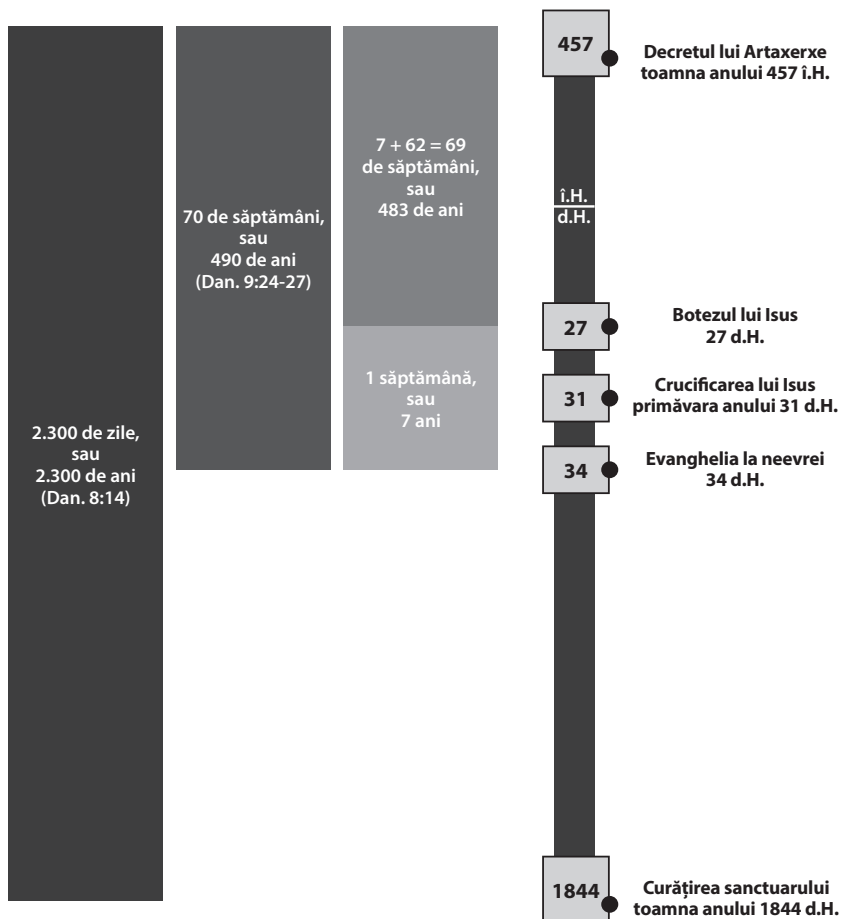
4. Ce se va întâmpla cu apele mării în care se revărsa râul ieșit din Sfântul Locaș?

---

5. Care este cea mai bună moștenire pe care o putem da copiilor noștri?

Cronologia profețiilor din Daniel 8 și 9

457 i.H. Începutul concomitent al celor 70 de săptămâni (490 de ani) și al celor 2.300 de zile (ani), odată cu decretul lui Artaxerxe I (vezi 9:25; Ezra 7:11-26).

27 d.H. Sfârșitul perioadei de 69 de săptămâni (483 de ani) care, conform profeției, trebuia să treacă până la venirea Unsului, a Cărmuitorului (Daniel 9:25); totodată, începutul ultimei săptămâni. S-a împlinit în al 15-lea an al domniei lui Tiberius Caesar, an în care Isus a fost botezat și și-a început lucrarea (Luca 3:1,21).

31 d.H. Mijlocul ultimei săptămâni (Daniel 9:27) din cele 70 de săptămâni (490 de ani). După 3 ani și jumătate de activitate mesianică, Mesia este crucificat, confirmând legământul Său pentru „mulți” (evrei și neevrei).

34 d.H. Încheierea celor 70 de săptămâni (490 de ani), prin decizia Marelui Sinedriu de a stărpi „secta” creștină. Martiriul diaconului Ștefan marchează începutul persecuției iudaice împotriva creștinilor și al evanghelizării celorlalte popoare (vezi Faptele apostolilor 8:1).

1844 d.H. Sfârșitul celor 2.300 de zile (ani), care marchează începutul lucrării de curățire a sanctuarului ceresc și, implicit, al judecării lui Dumnezeu, care are loc în cer. În același timp, venirea judecării este anunțată întregii lumi (vezi 8:14; 1 Petru 4:17-18; Apocalipsa 14:6-7).

Sursa: *Biblia de studiu Andrews*, Editura Viață și Sănătate, 2014.

Material pentru instructori

Privire generală

Un punct crucial în marea luptă a fost venirea lui Mesia. În perioada profetică de 70 de săptămâni, diavolul a luptat să distrugă credința lui Israel în prima venire a lui Mesia ca împlinire a făgăduințelor, profețiilor și simbolurilor Vechiului Testament. În același mod, la sfârșitul perioadei profetice de 2.300 de ani, forțele răului au încercat să ascundă împlinirea profeției despre judecata preadventă din sanctuarul ceresc și să împiedice proclamarea celei de-a doua veniri a lui Mesia.

La sfârșitul perioadei profetice de 70 de săptămâni existau oameni credincioși lui Dumnezeu, precum Simeon, care aștepta „mângâierea lui Israel” (Luca 2:25), sau Ana și alții care „așteptau mântuirea Ierusalimului” (Luca 2:38). Acești câțiva credincioși au văzut în Isus împlinirea făgăduinței referitoare la prima venire a lui Mesia. Tot la fel, la sfârșitul celor 2.300 de ani, au existat oameni credincioși, precum William Miller, al cărui mesaj privitor la „adevărul prezent” s-a concentrat pe speranța venirii în curând a lui Mesia. William Miller nu a descoperit acest mesaj printr-o metodă filozofică, ci printr-o citire literală a Scripturii. Aceasta ilustrează, încă o dată, caracterul esențial al Scripturii în marea luptă.

Temele studiului

1. Deși în profețiile biblice nu se menționează data exactă și anul celei de-a doua veniri a lui Hristos, profeția de 70 de săptămâni și cea de 2.300 de zile, care sunt legate atât de prima, cât și de a doua venire a lui Hristos, s-au împlinit cu precizie. Împlinirea lor exactă ne asigură că a doua venire a Domnului Hristos este certă și iminentă.
2. Adventiștii au fost chemați de Dumnezeu să proclame lumii împlinirea celei mai îndelungate profeții din Biblie. Totodată, Dumnezeu i-a ales să adreseze lumii apelul de a cultiva speranța în a doua venire a lui Isus pentru a pune capăt marii lupte pentru totdeauna.

Comentariu

Speranță în premilenarism

Speranța și optimismul pluteau în aerul american al secolului al XIX-lea, Statele Unite fiind noua națiune născută în urma unicei Revoluții

Americane. Secolul adusese cu el invenții și schimbări sociale, economice, politice și tehnologice, promițând zorii unei noi lumi. Spiritul veacului îi influențase pe creștinii protestanți evanghelici din această țară, până când a pătruns în religia și în bisericile lor. Rezultatul a fost un creștinism postmilenar, cu o fervoare escatologică marcată de speranță și de optimism. Dar ce este *postmilenarismul*?

Cuvântul „milenarism” provine din cuvântul „mileniu” și face referire la cei 1.000 de ani ai domniei lui Hristos împreună cu sfinții, așa cum apare în Apocalipsa 20:1-6. Deși majoritatea creștinilor acceptă această învățătură biblică despre mileniu, nu toți sunt în acord în ce privește raportarea mileniului la a doua venire și la judecata de apoi.

Primii teologi postapostolici – părinții apostolici – au adoptat *pre-milenarismul*, convingerea că Domnul Hristos avea să Se întoarcă pe pământ înainte de mileniu și să pună în aplicare judecata finală. (Advențiștii, desigur, înțeleg că mileniul va fi în cer.) Dar, nu după multă vreme, părinții bisericești care au urmat, precum Origen din Alexandria (185-253/254) și Augustin de Hipona (354-430), au inclus filozofia greacă în teologia creștină și au aplicat metoda alegorică citirii și interpretării Bibliei. În consecință, au respins premilenarismul, catalogându-l drept o citire naivă și superficială a cărții Apocalipsa, și au propus în schimb o nouă teorie cu privire la mileniu, care a fost numită ulterior *amilenarism*.

Potrivit acestei teorii, mileniul trebuie să fie înțeles alegoric sau spiritual. La fel ca în filozofia greacă, ce susținea că timpul nu are nicio relevanță în spiritualitate sau în sfera eterică a existenței, acești părinți bisericești au ajuns la concluzia că mileniul face referire la perioada bisericească dintre prima și a doua venire a lui Isus. De aceea, mileniul nu ar fi trecut sau viitor, ci ar reprezenta întreaga eră creștină. În această perioadă, Hristos ar stăpâni spiritual împreună cu sufletele sfinților din cer și cu biserica de pe pământ. Biserica ar fi împărăția lui Dumnezeu pe această planetă. Hristos va acționa ca să Își extindă biserica până la marginile pământului, diminuând astfel puterea diavolului. Cu toate acestea, înainte de a doua venire, Satana va corupe biserica, ducând la apariția antihristului. În acest moment, Hristos Se va întoarce, salvând biserica de antihrist și executând judecata finală, instaurând astfel o nouă ordine a lucrurilor. Această poziție a fost adoptată de Biserica Romano-Catolică, de Bisericile Ortodoxe și de unele confesiuni protestante, precum Biserica Luterană, Anglicană și Prezbiteriană.

Postmilenarismul

Postmilenarismul a fost o adaptare a *amilenarismului* de către bisericile protestante din secolul al XIX-lea, care l-au aplicat la situația lor contemporană. La fel ca amilenariștii, postmilenariștii credeau că Hristos avea să vină la sfârșitul mileniului. Cu toate acestea, spre deosebire de amilenariști, majoritatea postmilenariștilor credeau că mileniul reprezenta 1.000 de ani propriu-ziși. Această perioadă nu ar reprezenta întreaga eră creștină, ci numai ultimii 1.000 de ani de dinainte de revenirea lui Hristos. În timpul acestor 1.000 de ani Hristos ar lucra prin Duhul Sfânt și prin biserică pentru a răspândi Evanghelia în întreaga lume ca să-și întemeieze împărăția milenară. Pe măsură ce majoritatea populației de pe pământ ar accepta Evanghelia, puterea și controlul diavolului s-ar diminua, iar lumea ar intra treptat în epoca ei de aur, o perioadă de pace, neprihănire, dreptate, dragoste și prosperitate, care ar sluji ca o pregustare a venirii împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Cât se poate de optimiști în ceea ce privește natura individului și a societății umane, postmilenariștii nu își închipuiau o perioadă în care biserica să fie coruptă sau în care antihristul să controleze și să asuprească biserica și lumea. Mileniul avea să fie urmat de a doua venire a lui Hristos, de învierea generală, de judecata finală și de împărăția divină veșnică.

Judecând după succesul Evangheliei în lumea din secolul al XVIII-lea, postmilenariștii din secolul al XIX-lea au ajuns la concluzia că mileniul era în continuare undeva în viitor, chiar într-un viitor foarte apropiat, unul care era chiar la ușă. Mai mult, de vreme ce împărăția milenară avea să fie inaugurată prin intermediul bisericii de către Hristos, protestanții și-au suflerat mânecele și au început să lucreze din greu să aducă mileniul și să îndeplinească acest obiectiv în timpul vieții lor. În aerul american se simțea aromă de schimbare și de progres. Un număr tot mai mare de societăți biblice au început să publice Biblii și literatură creștină. Misionari au fost trimiși în străinătate pentru a pregăti lumea să accepte Evanghelia și să intre în împărăția milenară. În paralel, un număr tot mai mare de invenții tehnologice au contribuit la creșterea calității vieții din America și din întreaga lume. Societățile pentru temperanță se concentrău pe îmbunătățirea sănătății oamenilor prin abținerea de la alcool. Remarcând absența marilor războaie, partidele politice și toate tipurile de mișcări sociale au făcut apel la schimbări sociale profunde, care să fie compatibile cu instaurarea împărăției milenare a lui Dumnezeu.

Nu toată lumea a adoptat însă entuziasmul postmilenarist al majorității. Ideile originale premilenariste ale apostolilor și ale părinților apostolici fuseseră readuse la viață de către reformatorii anabapțiști din secolul al XVI-lea, apoi menținute vii de câțiva evanghelici englezi până în secolul al XVIII-lea și, în cele din urmă, au început să se răspândească în America de Nord în prima jumătate a secolului al XIX-lea. În secolul al XIX-lea, cei mai mari susținători ai premilenarismului biblic au fost William Miller și, după Marea Dezamăgire, adventiștii de ziua a șaptea. La fel ca postmilenariștii, premilenariștii adventiști credeau că mileniul reprezenta 1.000 de ani propriu-ziși, că se situa în viitor și că avea să înceapă curând.

Adventiștii de ziua a șaptea

Spre deosebire însă de postmilenariști, premilenariștii adventiști de ziua a șaptea au înțeles din studiul lor biblic că situația poporului lui Dumnezeu avea să se înrăutățească înainte de Ziua Domnului (2 Petru 3:3-13), că Isus avea să vină înainte de mileniu (Apocalipsa 19:11-16) să Își salveze biserica persecutată, să Își învie poporul și să îi ia pe toți cu El în cer (1 Tesaloniceni 4:13-18). În cer, poporul lui Dumnezeu avea nu numai să domnească împreună cu Hristos (Apocalipsa 20:4,6), ci și să participe alături de Dumnezeu la judecarea celor răi (Apocalipsa 20:4; 1 Corinteni 6:2). În acea perioadă, despre diavol se spune că va fi „legat pentru o mie de ani” (Apocalipsa 20:2) pe pământ pentru că nu mai poate să „mai înșele neamurile” (Apocalipsa 20:3). Aceste „neamuri” îi reprezintă pe cei răi care nu vor fi înviați decât la sfârșitul celor 1.000 de ani (Apocalipsa 20:2,3,5). Odată încheiată judecata milenară, Isus Se va întoarce pe planeta Pământ împreună cu toți sfinții Săi. Îi va învia pe cei răi (Apocalipsa 20:5,7,13) și va administra judecata finală (Apocalipsa 20:11,12). Diavolul va încerca să îi înșele pe cei răi pentru ultima oară, incitându-i să lupte împotriva lui Dumnezeu și să ia împărăția Sa cu forța (Apocalipsa 20:7-9). Acest eveniment reprezintă punctul culminant al mării lupte; Domnul Hristos Își pune în aplicare judecata, iar cei nelegiuți, diavolul și răul, precum și moartea însăși sunt toți aruncați în „iazul de foc” (Apocalipsa 20:9,10,14,15) și sunt nimiciți pentru totdeauna.

Miller și adventiștii de ziua a șaptea nu au împărtășit optimismul contemporanilor lor postmilenariști cu privire la natura umană și la strălucitul, utopicul și apropiatul viitor al omenirii. Dar această perspectivă nu se datora faptului că Miller și adventiștii ar fi fost antisociali, pesimiști sau negativiști din fire și prin urmare incapabili să se bucure de

progresul și speranța omenirii. Ci Miller și adventiștii de ziua a șaptea au ajuns la o viziune premilenaristă în urma unui studiu literal și istorico-gramatical temeinic al Bibliei. De aceea ei au respins atât amilenarismul, cât și postmilenarismul, pentru că aceste doctrine își aveau rădăcinile nu în Biblie, ci în presupuzițiile filozofiei grecești antice sau ale studiilor socio-economico-politice contemporane. Postulatele amilenariștilor sau ale postmilenariștilor nu doar că nu se găsesc în Biblie, dar sunt contrare învățăturilor biblice, distorsionând astfel Evanghelia și generând speranțe false. Miller și adventiștii de ziua a șaptea doreau să aibă speranță, dar voiau o speranță construită pe temelia solidă a Cuvântului lui Dumnezeu.

În doar câteva decenii, cele două războaie mondiale și Războiul Rece din secolul al XX-lea au spulberat optimismul postmilenarist cu privire la natura umană și la instaurarea treptată de către omenire a împărăției divine milenare de pace și prosperitate. Majoritatea evanghelicilor s-au întors la premilenarism. Este adevărat, acest premilenarism a fost reformulat și denaturat, căzând în învățătura nebiblică a dispensaționalismului. Cu toate acestea, simplul fapt că evanghelicii s-au întors la premilenarism indică faptul că amilenarismul și postmilenarismul nu sunt doar nebiblice, ci și fac uz de o exegeză inadecvată și dezamăgitoare a evenimentelor din zilele finale. Premilenarismul biblic este singura bază a speranței. Ne învață că, deși omenirea nu se poate salva pe sine și nici lumea în care trăiește, Isus va reveni în cea mai dificilă perioadă din istorie. Înainte de mileniu, ne va feri de atacurile finale ale diavolului și ale armatelor sale și va aduce deznodământul în marea luptă.

Aplicație

1. Cum aduce a doua venire a lui Isus Hristos speranță în contextul tău religios și/sau cultural? Cum le poți explica celor din jurul tău că revenirea lui Isus este singura speranță a omenirii?
2. Cât de relevantă este împlinirea profețiilor biblice temporale (cele legate de timp, cum ar fi cea referitoare la 2.300 de ani) în contextul tău religios sau cultural? Gândește-te și propune modalități prin care ai putea să o faci relevantă pentru oamenii din comunitatea ta.
3. William Miller a conceput un mod specific de a citi și de a înțelege Biblia. Care este modelul tău de citire și de interpretare a Scripturii? Schițează-ți modul personal de a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și împărtășește-l grupei de la Școala de Sabat. Descrie modul în care adevărul biblic a transformat nu numai viața ta, ci și viața familiei și a comunității tale.

Lumină din sanctuar

Sabat după-amiază

De memorat: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem _____ care S-a așezat la dreapta scaunului _____ al Măririi, în ceruri, ca slujitor al _____ și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de _____” (Evrei 8:1,2).

La scurtă vreme după dezamăgirea din 22 octombrie 1844, unii dintre milleriți, după rugăciune și studiu, au ajuns să își înțeleagă greșeala. Profeția celor 2.300 de zile nu avea în vedere a doua venire a lui Isus, așa cum se credea în general, ci lucrarea lui Hristos din sanctuarul ceresc, descrisă atât de bine în cartea Evrei. Curățarea sanctuarului din cer era împlinirea curățării pământești a sanctuarului de pe pământ, așa cum arată Leviticul. Pentru a înțelege mai bine acest adevăr important, să privim la paralela dintre Daniel 7 și Daniel 8:

Daniel 7

Babilonul
Medo-Persia
Grecia
Roma
Judecata din cer

Daniel 8

—
Medo-Persia
Grecia
Roma
Curățarea sanctuarului

Această paralelă ne ajută să vedem adevărata natură a curățării sanctuarului, care este marea judecată de cercetare anterioară revenirii Domnului Isus. În studiul din această săptămână vom explora adevărul biblic vital despre lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 22–24, 28.

25 mai: Ziua Grupurilor Etnice

1 Citește Exodul 25:8,9,40 și Evrei 8:1-6. Care sunt cele două sanctuare din aceste versete?

În timp ce cercetau Scriptura în lunile de după octombrie 1844, primii credincioși adventiști au înțeles că în Biblie sunt menționate două sanctuare – cel construit de Moise și marele original din cer. În Biblie, termenul „locaș sfânt/sanctuar” se referă, în primul rând, la cortul construit de Moise, ca o copie, o reproducere a lucrurilor cerești, iar în al doilea rând, la „adevăratul cort” din cer, la care făcea trimitere sanctuarul pământesc. La moartea lui Hristos, slujbele care reproduceau ceea ce se întâmplă în cer și-au pierdut importanța. „Adevăratul cort” din cer este sanctuarul noului legământ. Și, pentru că profeția din Daniel 8:14 se împlinește în această eră, sanctuarul la care face referire trebuie să fie sanctuarul noului legământ. „La încheierea celor 2.300 de zile, în anul 1844, pe pământ nu mai exista de multe secole niciun sanctuar. Astfel, profeția: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit» (Daniel 8:14) se referă indiscutabil la sanctuarul din ceruri” (*Tragedia veacurilor*, p. 417).

Sanctuarul din pustiu era o machetă, o copie la scară redusă a sanctuarului ceresc. Serviciile din sanctuarul pământesc prefigurau planul lui Dumnezeu de mântuire. Fiecare jertfă adusă reprezenta jertfa lui Isus pe crucea de pe Calvar (vezi Ioan 1:29). Prin jertfa lui Hristos suntem eliberați de condamnarea păcatului. Primit iertarea. Atunci când acceptăm jertfa lui Isus în dreptul nostru și ne mărturisim păcatele, vina noastră este ștearsă (1 Ioan 1:9). Isus nu este doar Mielul care a murit pentru noi, ci și Preotul care trăiește pentru noi. Evrei 7:25 explică: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” El îndepărtează vina păcatului și ne salvează de sub puterea păcatului (Romani 8:1-4; 2 Corinteni 5:21). Lucrarea lui Isus în sanctuarul din cer este pentru noi. Ca rezultat al mijlocirii Sale, stăpânirea păcatului asupra vieții noastre este distrusă. Nu mai suntem robi sau sclavi ai naturii noastre păcătoase. Prin Domnul Hristos suntem liberi: liberi de condamnarea și de sub controlul păcatului. Când ne prindem de Hristos prin credință, avem siguranța mântuirii.

Ce înseamnă pentru tine faptul că Isus este în cer și lucrează în favoarea ta, adică mijlocește pentru tine? De ce ai nevoie de un Mediator de partea ta?

2 Citește Leviticul 16:21,29-34; 23:26-32 și Evrei 9:23-28. De ce era Ziua Ispășirii atât de importantă în vechime?

Preoții slujeau în fiecare zi din an, dar în Ziua Ispășirii, numită în ebraică *Yom Kippur*, atenția întregului popor era îndreptată spre sanctuar. Leviticul 16 și 23 oferă instrucțiuni precise cu privire la Ziua Ispășirii. Nu se făcea nicio activitate obișnuită. Toată lumea postea. În timp ce marele-preot intra în prezența Domnului în numele lor în Locul Preasfânt, israeliții își cercetau inima. Toți Îl căutau pe Dumnezeu în umilință și cu mărturisiri sincere. Cine nu se smerea în Ziua Ispășirii avea să fie „nimicit”, adică să nu mai facă parte din poporul ales (Leviticul 23:27,29). În Ziua Ispășirii, marele-preot ducea în sanctuar sângele țapului pentru Domnul și, după ce stropea cu el capacul ispășirii, aplica sângele pe coarnele altarului de aur și ale altarului de aramă, purificând complet întregul sanctuar. După ce termina „de făcut ispășirea”, marele-preot își punea mâinile pe țapul viu și mărturisea păcatele poporului Israel. Țapul era apoi trimis în pustiu pentru a fi separat de tabără pentru totdeauna (Leviticul 16:20-22). În timpul slujbelor zilnice, sângele era transferat asupra sanctuarului, arătând consemnarea păcatelor (Ieremia 17:1) și faptul că Dumnezeu își asuma responsabilitatea pentru înlăturarea lor finală. Acum, în Ziua Ispășirii, sângele era transferat pe capul țapului ispășitor, al lui Azazel, care îl reprezenta pe Satana și demonstra faptul că acesta era responsabil în ultimă instanță de problema păcatului. Acest țap era dus departe în pustiu astfel încât, la sfârșitul Zilei Ispășirii, Dumnezeu să aibă un sanctuar și un popor curat. În sanctuarul ceresc, Hristos acționează în favoarea noastră. Inițial în Locul Sfânt, iar acum în Locul Preasfânt, începând cu anul 1844, anul care marchează sfârșitul celor 2.300 de zile. Vom trece de această mare judecată datorită lui Isus, Înlocuitorul nostru. După cum a spus Ellen G. White, suntem „îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 25). Ca răspuns la această neprihănire – acordată/atribuită – noi ne smerim sufletul, ceea ce presupune o renunțare la păcat. Aceasta înseamnă că nu am ajuns să acceptăm răul cu ușurință, că nu ne scuzăm și nici nu ne agățăm de păcate îndrăgite, ci creștem în har și trăim o viață sfântă.

Care este semnificația Zilei Ispășirii în viața noastră actuală? De ce ar trebui să aibă un impact decisiv asupra modului în care trăim?

3 Compară Daniel 7:9,10 cu Apocalipsa 14:6,7. Care este asemănarea dintre aceste pasaje?

Judecata este o temă predominantă în Biblie. „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12:14). Isus a atras atenția ascultătorilor Săi asupra unui moment viitor de judecată, când „oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit” (Matei 12:36). Apostolul Pavel adaugă că Dumnezeu „va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4:5). Îngerul mesager i-a spus lui Ioan că „a venit ceasul judecății Lui [a lui Dumnezeu]” (Apocalipsa 14:7).

4 Citește Apocalipsa 22:10-12. Care va fi soarta întregii lumi la revenirea lui Isus? Ce i se spune clar lui Ioan?

De vreme ce Domnul Hristos vine pentru a aduce răsplata finală, trebuie să existe o judecată înainte, care să arate cine și ce răsplată va primi la venirea Lui. Când va reveni Hristos, nu va mai exista o a doua șansă. Fiecare om a avut suficiente informații pentru a lua o decizie finală și irevocabilă, pentru sau împotriva Domnului Hristos.

5 Citește Matei 25:1-13. De ce Isus are atitudini atât de diferite față de aceste două categorii de credincioși?

„După ce se va încheia cercetarea, după ce cazurile celor care s-au declarat de-a lungul timpului urmași ai lui Hristos vor fi fost examinate și se va decide în dreptul lor, atunci, nu mai înainte, se va încheia harul și se va închide ușa îndurării. Astfel, prin această declarație scurtă, «cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa», suntem conduși până la lucrarea finală a Mântuitorului, până la momentul când va fi adus la îndeplinire marele plan de salvare a omului” (*Tragedia veacurilor*, p. 428). Nu trebuie să ne temem de judecată. Prin Hristos avem iertarea, eliberarea de vinovăție, puterea de a trăi vieți evlavioase, iar victoria finală ne aparține.

6 Citește Evrei 4:14-16 și 10:19-22. Ce asigurare și ce invitație divină ne adresează aceste versete?

Pavel ne transmite aici „să rămânem tari”, „să ne apropiem [...] cu deplină încredere”, „să ținem fără șovăire”, „să nu părăsim”, să ne concentrăm credința asupra lui Isus, Marele nostru Preot. În Isus avem tot ce ne trebuie. Prin credință, putem intra în sanctuarul ceresc „pe calea cea nouă și vie” pe care Isus a deschis-o pentru noi. Privind în curte, vedem *sânge* pe coarnele altarului de aramă. În Locul Sfânt, vedem *sânge* pe coarnele de aur ale altarului pentru tămâiere. Vedem sângele stropit pe perdeaua din fața capacului ispășirii. Sângele lui Isus pregătește calea la fiecare pas. Lucrul acesta ne oferă speranță, pentru că ne putem reîntâlni cu Dumnezeu numai atunci când Isus ne iartă și ne șterge păcatele. Mila lui Dumnezeu este infinită, dar la fel este și dreptatea Sa. Iar dreptatea nu poate accepta jertfa lui Hristos ca ispășire pentru fărădelele noastre decât dacă Isus garantează, mai întâi, că ne iartă păcatele și, apoi, că le șterge.

7 Citește Apocalipsa 11:19. De ce este importantă această viziune, în contextul marii lupte? Cum arată această legătură inseparabilă dintre lege și Evanghelie?

Aici, în strălucirea orbitoare a prezenței lui Dumnezeu din sala tronului universului, chiar la baza tronului lui Dumnezeu, descoperim legea divină în chivotul legământului. Aici, în Locul Preasfânt, se descoperă mila și dreptatea lui Dumnezeu. Nicio putere pământească nu poate schimba legea lui Dumnezeu, deoarece, printre altele, este păstrată cu sfințenie în chivotul legământului din cer. Citește **Evrei 8:10**. Intrând prin credință în sanctuarul ceresc, găsim iertarea pentru păcatele noastre din trecut și puterea de a trăi o viață de ascultare prin Hristos, care a murit pentru noi și care scrie legea în inima noastră. Isus ne mântuiește „în chip desăvârșit” (Evrei 7:25). Isus ne salvează definitiv și complet.

De ce este medierea lui Isus o veste atât de bună? Ce speranță am avea fără Evanghelie, în fața legii ca standard al neprihănirii?

8 Citește Evrei 10:9-14. Ce diferență există între slujirea preotului din sanctuarul pământesc și slujirea lui Isus în sanctuarul ceresc?

Hristos a murit pe cruce o dată pentru totdeauna ca jertfă desăvârșită pentru păcat. Lucrarea lui preotească din sanctuarul ceresc ne sfințește. Acum, după ce a intrat în Locul Preasfânt, El acționează ca Apărător al nostru în cadrul judecății (vezi 1 Ioan 2:1). Citește **Evrei 9:28**. Prin jertfa și medierea Sa, problema păcatului a fost rezolvată. Acum Domnul Isus urmează să vină din nou pe pământ pentru cei care „vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:8).

9 Citește Evrei 6:19,20. De ce ne invită să Îl urmăm și ce descoperim atunci când Îl urmăm?

„Medierea pe care o face Hristos din sanctuarul de sus în favoarea omului este la fel de importantă pentru planul de mântuire ca moartea Sa pe cruce. Prin jertfa Sa, El a început această lucrare pe care, după înviere, S-a înălțat la cer ca să o continue și să o încheie. Trebuie să intrăm, prin credință, dincolo de perdea, «unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător» (Evrei 6:20). Acolo se reflectă lumina crucii de pe Calvar. Acolo ajungem să înțelegem mai clar misterele răscumpărării. Mântuirea omului a fost realizată cu un preț infinit pentru Cer. Sacrificiul făcut satisface cele mai înalte exigențe ale legii lui Dumnezeu, care a fost călcată de om. Isus a deschis calea către tronul Tatălui și, prin mijlocirea Sa, pot să fie prezentate înaintea lui Dumnezeu dorințele sincere ale tuturor acelor care vin la El prin credință” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 489).

Planul de mântuire este un plan complet de soluționare a mării lupte și de salvare a acestei planete din ghearele lui Satana. Viața lui Isus a dezvăluit iubirea lui Dumnezeu în fața lumii care suferea și a universului care era martor. Moartea Lui a dezvăluit hidoșenia păcatului și a asigurat salvarea întregii omeniri. Mijlocirea Lui în sanctuarul ceresc pune beneficiile ispășirii la dispoziția oricui caută să le primească prin credință.

Ce relație vezi între moartea lui Hristos pe cruce și medierea Sa în sanctuarul ceresc? De ce este judecata atât de necesară în planul de mântuire?

Vineri, 24 mai

„Cu cât văd mai de aproape caracterul nepătat al Domnului Hristos, cu atât mai puternică va fi dorința oamenilor de a fi asemenea chipului Său și cu atât mai puțin vor vedea în ei curăție și sfințenie. Dar, în timp ce ar trebui să ne conștientizăm starea de păcătoșenie, ar trebui și să ne sprijinim pe Domnul Hristos ca neprihănire a noastră, sfințenie și răscumpărare a noastră. Noi nu putem răspunde acuzațiilor lui Satana aduse împotriva noastră. Numai Domnul Hristos poate face o apărare eficientă în favoarea noastră. El este în stare să îl aducă la tăcere pe acuzator cu argumente bazate nu pe meritele noastre, ci pe ale Sale” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 471, 472).

„Trăim acum în marea Zi a Ispășirii. În ceremoniile simbolice, în timp ce marele-preot făcea ispășire pentru Israel, tuturor li se cerea să-și plece sufletul în pocăință și în smerenie înaintea Domnului, ca să nu fie nimiciți din poporul lui Dumnezeu. În același fel, toți cei care vor ca numele lor să rămână în cartea vieții trebuie ca acum, în puținele zile de har care au mai rămas, să-și umilească sufletul înaintea lui Dumnezeu, cu regret pentru păcate și autentică pocăință” (*Tragedia veacurilor*, p. 489, 490).

Studiu zilnic: Ezechiel 48 – Daniel 6;

Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Mama”.

1. Ce nume au primit în Babilon Daniel, Hanania, Mișael și Azaria?
_____
2. Ce înseamnă fierul amestecat cu lutul din chipul visat de Nebucadnețar?
_____
3. Ce reacții a avut Belșațar când a văzut degetele unei mâini de om pe zid?
_____
4. Câte căpetenii conduceau în Medo-Persia împreună cu Daniel?
_____
5. **Ce ar trebui să facă soțul ca să-și păstreze soția plină de vioiciune și bucurie?**
_____

Material pentru instructori

Privire generală

Tema sanctuarului este atât de evidentă în Vechiul și în Noul Testament, încât este incredibil faptul că mulți creștini au pierdut din vedere doctrina sanctuarului ceresc, vreme de aproape două milenii. Adventiștii de ziua a șaptea și-au dat seama că doctrina despre sanctuarul ceresc nu era doar o învățătură biblică importantă, ci era principiul de bază al unei teologii biblice care făcea legătura între alte doctrine. Dintre acestea fac parte:

- a. doctrina cu privire la Dumnezeu, caracterul, creația, misiunea și guvernarea Sa;
- b. doctrina originii răului și a mării lupte;
- c. doctrina despre Hristos, prima Lui venire pe pământ, întruparea, viața, lucrarea, moartea, învierea și înălțarea Sa;
- d. doctrina mântuirii prin Hristos;
- e. doctrina cu privire la sfârșit, venirea lui Hristos, judecata finală și refacerea tuturor lucrurilor;
- f. doctrina despre biserică, în special învățătura despre biserica rămășiței de la sfârșitul timpului, înainte de a doua venire a lui Isus.

Cea mai lungă profeție biblică, cei 2.300 de ani din Daniel 8:14, vizează sanctuarul ceresc și marea luptă. Această profeție ne prezintă atât atacul asupra sanctuarului ceresc, cât și curățarea acestuia în Ziua Judecării și restaurarea tuturor lucrurilor. Cu toate acestea, adventiștii nu se gândesc la această profeție ca la ceva abstract, fără nicio bază sau împlinire în realitate, ci înțeleg că această profeție s-a împlinit în istorie, începând cu jumătatea secolului al XIX-lea, în anul 1844. Împlinirea acestei profeții cere ca toți oamenii care trăiesc în aceste vremuri de încercare să accepte ispășirea lui Isus pentru păcatele lor, înainte de încheierea lucrării Sale de mijlocire din sanctuarul ceresc.

Împlinirea profeției de 2.300 de zile are o importanță specială pentru adventiști, pentru că ei înțeleg că Dumnezeu i-a chemat ca biserică a rămășiței Sale să anunțe lumii împlinirea acestei profeții, revenirea lui Isus și încheierea iminentă a mării lupte. Prin urmare, mesajul profeției de 2.300 de zile este însăși esența „Evanghelie[i] veșnic[e]” (Apocalipsa 14:6). Vestea bună, în contextul mesajelor celor trei îngeri, este ultimul apel de iubire din partea lui Dumnezeu adresat omenirii. Dumnezeu

le cere păcătoșilor de pe Pământ să se întoarcă la El pentru a putea fi salvați prin sângele lui Isus și prin mijlocirea Sa din sanctuarul ceresc.

Temele studiului

1. Sanctuarul pământesc din Vechiul Testament nu a fost doar un element al culturii poporului Israel; scopul lui principal a fost să prefigureze sanctuarul ceresc și lucrarea lui Isus pentru omenire.
2. Prin urmare, sanctuarul ceresc este un element central al Evangheliei universale și veșnice, al salvării omenirii și al misiunii bisericii.

Comentariu

Pecetluirea profeției de 2.300 de ani

Prima și a doua venire a lui Isus sunt strâns legate de sanctuar, atât de cel pământesc, cât și de cel ceresc. Când Maria și Iosif L-au adus pe Isus la templul din Ierusalim, Simeon și Ana slujeau acolo (Luca 2:25-38). Aceștia știau că Mesia avea să vină la templu. De aceea, Luca relatează că, în timp ce aștepta împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu cu privire la prima venire a lui Mesia, Simeon „a venit în Templu mânat de Duhul” (Luca 2:27), iar profetesa Ana „nu se depărta de Templu” (Luca 2:37).

Cea mai lungă profeție biblică, aceea de 2.300 de ani (Daniel 8:14), se concentra pe sanctuarul ceresc (Daniel 8:10-12). Această profeție a fost „pecetluită” (Daniel 9:24) – sau confirmată – de prima venire a lui Isus în sanctuarul pământesc. După ce a primit profeția de 2.300 de ani, Daniel era „uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa” (Daniel 8:27). Lăsat vreme de câțiva ani fără o explicație pentru această viziune, Daniel s-a concentrat pe informațiile pe care le avea: profeția lui Ieremia cu privire la cei 70 de ani pentru „dărâmăturile Ierusalimului” (VDC) / „ruinele Ierusalimului” (NTR) (Daniel 9:2; compară cu Ieremia 25:11,12).

Daniel s-a rugat ca Dumnezeu să intervină pentru a împlini profeția lui Ieremia cu privire la cei 70 de ani, implorându-L pe Cel Preaînalt să Își răscumpere poporul (Daniel 9:3-19) și să „strălucească Fața [Lui] peste Sfântul [...] Locaș pustii” (Daniel 9:17). Spre bucuria lui Daniel, Dumnezeu l-a trimis pe „omul Gavril” să îl învețe (Daniel 9:21,22). Cu toate acestea, Gabriel nu s-a concentrat imediat să-i răspundă lui Daniel la rugăciunea cu privire la profeția lui Ieremia de 70 de săptămâni. În schimb, l-a îndemnat pe Daniel să „ia aminte la cuvântul aces-

ta și [să] înțele[agă] vedenia” (Daniel 9:23). Evident, „vedenia” despre care se vorbește este cea descrisă în Daniel 8:14, pentru că Gabriel nu vorbește despre 70 de săptămâni literale, ci despre 70 de săptămâni profetice (Daniel 9:24) – sau 490 de ani. Cele 70 de săptămâni (490 de ani) puteau fi „hotărâte” sau scăzute numai din cei 2.300 de ani din viziunea lui Daniel (Daniel 8:14) – nu din cei 70 de ani din profeția lui Ieremia. Prin acest calcul, Gabriel a dezvăluit și evenimentul care a marcat începutul celor 70 de săptămâni profetice și, prin urmare, al celor 2.300 de ani. Acest eveniment a fost „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului” (Daniel 9:25), care a avut loc în anul 457 î.H. Prin urmare, profeția de 70 de săptămâni este o subdiviziune sau prima parte a profeției de 2.300 de ani; cele două perioade alcătuiesc o profeție amplă.

Aici Gabriel răspunde în sfârșit la întrebarea și rugăciunea lui Daniel cu privire la reconstruirea Ierusalimului (Daniel 9:25), „muntele cel sfânt” al lui Dumnezeu (Daniel 9:20). Totuși, Gabriel explică această împlinire a profeției lui Ieremia de 70 de ani ca fiind doar începutul unei profeții mult mai lungi. Adică este începutul celor 70 de săptămâni profetice și apoi începutul unei profeții și mai lungi – cei 2.300 de ani. De aceea, continuând să pună accent pe această profeție mai mare, Gabriel îi explică lui Daniel că aceste 70 de săptămâni profetice, sau 490 de ani propriu-zis, aveau să fie „stabilite pentru poporul [...] și pentru cetatea [...] sfântă” (Daniel 9:24, NTR) cu un scop special: „până la Unsul (Mesia), la Cârmitorul” (Daniel 9:25).

Sfârșitul acestor 490 de ani era marcat de prima venire a lui Mesia. Gabriel a explicat că scopul lui Mesia avea să fie „încetarea fărădelegilor, [...] ispășirea păcatelor, [...] ispășirea nelegiurii, [...] aducerea neprihănirii veșnice [...] și [...] ungerea Sfântului sfinților” (Daniel 9:24). În a 70-a săptămână profetică, Mesia avea să facă „un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” (Daniel 9:27). Singura împlinire plauzibilă a acestor evenimente a fost jertfa lui Isus, „Unsul (Mesia), [...] Cârmitorul” (Daniel 9:25) și „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29), care „va fi stârpit și nu va avea nimic” (Daniel 9:26).

Prin urmare, cu profeția celor 70 de săptămâni începe profeția celor 2.300 de ani. Putem fi siguri că profeția de 2.300 de ani cu privire la curățarea sanctuarului s-a împlinit în anul 1844, pentru că profeția celor

70 de săptămâni (Daniel 9:24-27) s-a împlinit cu exactitate prin moartea jertfitoare a lui Mesia la mijlocul celei de-a 70-a săptămâni, în anul 31 d.H. În plus, la fel cum profeția celor 70 de săptămâni s-a împlinit prin moartea jertfitoare a lui Mesia în legătură cu sanctuarul pământesc, profeția celor 2.300 de ani avea să se împlinească prin curățarea sanctuarului ceresc de către Mesia. În mod asemănător, cele două părți ale profeției sunt legate de cele două venituri ale lui Mesia: sfârșitul perioadei de 70 de săptămâni se referă la prima venire a lui Hristos, în timp ce sfârșitul celor 2.300 de ani ține de a doua Sa venire.

Pierderea doctrinei sanctuarului

Sanctuarul este una dintre cele mai proeminente teme și învățături din Scriptură. Biblia descrie două sanctuare, unul pământesc și unul ceresc. Ambele transmit aspecte fundamentale legate de caracterul lui Dumnezeu, de marea luptă și de mântuire. Prin urmare, cele două sanctuare slujesc drept loc în care Dumnezeu Se descoperă poporului Său, în care stă în mijlocul poporului și din care domnește peste el. În sanctuar, Dumnezeu Se întâlnea cu poporul Israel, iar poporul Îi răspundea prin închinare. În același mod sanctuarul ceresc slujește împărăției lui Dumnezeu la nivel cosmic. În acel loc central Dumnezeu Și-a așezat tronul, S-a descoperit locuitorilor universului, exercitându-Și suveranitatea asupra lor și îngrijindu-Se de nevoile lor.

Însă când păcatul a intrat în univers, sanctuarul ceresc a dobândit o funcție salvatoare, cu serviciile sale de jertfe și de mijlocire. Astfel, cele două sanctuare nu sunt separate, ci strâns legate într-o relație de simbolizare și prefigurare: sanctuarul pământesc a fost construit în mod special pentru a dezvălui, a prefigura și a explica semnificația și rolul sanctuarului ceresc. Ținând cont de această înțelegere asupra rolului fundamental al sanctuarului pentru împărăția lui Dumnezeu, nu putem să nu remarcăm că prezența lui este imposibil de ratat în Scriptură. Cum au ignorat creștinii studierea și importanța sanctuarului ceresc vreme de mii de ani este pur și simplu de neînțeles. Cum a fost posibilă o astfel de scăpare? Adventiștii indică doi factori majori care au dus la excluderea doctrinei sanctuarului din teologia creștină. În primul rând, dată fiind semnificația sanctuarului ceresc pentru mântuire, este evident că diavolul avea să facă tot posibilul să întunece sau chiar să anihileze învățătura biblică a sanctuarului ceresc. Astfel, oamenii nu aveau să cunoască adevărul despre Dumnezeu, despre jertfa lui Hristos și despre mijlocirea Lui continuă în sanctuarul ceresc, pentru salvarea lor.

Dualismul cosmic

Cum a fost doctrina sanctuarului eclipsată în creștinism? Răspunsul la această întrebare ne duce în mod clar la al doilea factor major: conceptul dualismului. În primele secole ale istoriei sale, creștinismul a asimilat elemente din filozofia greacă, inclusiv conceptul fundamental de dualism. Potrivit acestuia, întreaga noastră realitate este împărțită în două sfere: cea pământească și cea cerească. Aceste două sfere sunt în esență radical diferite. În timp ce sfera pământească este materială, temporală și spațială, sfera cerească este imaterială, atemporală și aspațială. Cu alte cuvinte, în sfera cerească nu există nicio existență fizică sau relație personală. Pentru că nu există niciun fel de comunicare sau relație între cele două sfere, singura modalitate prin care oamenii ar putea intra în sfera cerească ar fi prin eliminarea oricărei legături cu existența lor pământească, ceea ce înseamnă încetarea existenței ca ființe umane integrale și supraviețuirea cumva ca suflete sau minți lipsite de trup, care nu experimentează timpul și spațiul. Evident, această viziune asupra lumii este posibilă numai prin acceptarea ideii că oamenii au atât un trup fizic, cât și un suflet nemuritor complet autonom. Prin adoptarea acestei perspective, anumitor creștini din primele secole le era imposibil să se gândească la un sanctuar propriu-zis în cer. Le era greu să își închipuie chiar și raiul ca pe un spațiu real, darămite pe Isus înălțându-Se în trup omenesc în acest spațiu. De aceea, când majoritatea creștinilor din primele secole au citit în Scriptură despre sanctuarul ceresc, l-au interpretat ca pe o alegorie sau ca pe ceva spiritual și au ajuns la concluzia că sanctuarul israelit se aplica bisericii. A vorbi despre un sanctuar literal într-un cer literal nu părea „demn” de o teologie „elevată”.

Adevărul este că mulți creștini de început și din Evul Mediu au făcut legătura între sistemul de jertfe și moartea lui Hristos. Însă, din cauza influenței filozofiei grecești, nu își puteau imagina lucrarea lui Hristos de mediere pentru omenire într-un sanctuar ceresc propriu-zis. De aceea, Biserica Romano-Catolică a atribuit bisericii și preoților lucrarea lui Hristos de mijlocire. În mod tragic, această uzurpare a lucrării lui Hristos de mediere în sanctuarul ceresc a făcut ca biserica să submineze până și jertfa lui Hristos. Cu toate acestea, Dumnezeu a acționat prin intermediul mișcărilor Reformei Protestante pentru a-Și readuce poporul la o citire literală a Bibliei și, prin mișcarea adventistă, la o redescoperire a doctrinei biblice a sanctuarului ceresc în profeții și în cartea Evrei.

Astfel, misiunea noastră ca adventiști de ziua a șaptea este să ne ferim să compromitem Cuvântul lui Dumnezeu și să îi chemăm atât pe creștini, cât și pe ceilalți oameni să își îndrepte atenția asupra jertfei lui Hristos de pe pământ și asupra lucrării Lui de mijlocire în sanctuarul ceresc. Pentru o discuție mai aprofundată, vezi (în limba engleză) Ángel Manuel Rodríguez, „The Heavenly Sanctuary”, în *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*. p. 381, 382, 403-406.

Aplicație

1. Gândește-te la conceptul de preoție din cultura ta. Cum se raportează acest concept la conceptul biblic? Cum ai putea folosi conceptul local de preoție pentru a le vorbi altora despre preoția lui Isus?
2. Gândește-te la conceptul de judecată în cultura sau în țara ta. Cum se aseamănă sau se deosebește acest concept de conceptul biblic al judecății? Cum ai putea explica ideea biblică de judecată celor din cultura ta?

Baza guvernării lui Dumnezeu

Sabat după-amiază

De memorat: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă _____ cu _____ seminței ei, cu cei care păzesc _____ și țin _____” (Apocalipsa 12:17).

Prin studiu biblic intensiv, adventiștii au ajuns să înțeleagă importanța legii în Locul Preasfânt al sanctuarului ceresc. Privind în centrul legii lui Dumnezeu, au descoperit și semnificația Sabatului, a poruncii a patra. De fapt, această poruncă îl identifică mai clar decât oricare alta pe Dumnezeu drept Creator al nostru, temeiul oricărei închinări adevărate – o temă ce va fi în mod special relevantă în ultimele zile ale istoriei pământului (vezi Apocalipsa 14:6-12). Scopul lui Satana a fost de la început să împiedice închinarea la Dumnezeu prin subminarea legii Lui. El știe că a greși „într-o singură poruncă” înseamnă a te face „vinovat de toate” (Iacov 2:10), prin urmare, îi încurajează pe oameni să calce legea lui Dumnezeu. Satana urăște Sabatul pentru că le amintește oamenilor de Creator și de închinarea la El. Sabatul este prevăzut în legea lui Dumnezeu din Locul Preasfânt din sanctuarul ceresc. Pentru că legea este cea care definește păcatul, atâta vreme cât oamenii caută să îi fie credincioși lui Dumnezeu legea Lui trebuie să fie în continuare valabilă, inclusiv porunca privitoare la Sabat.

Scopul acestui studiu este să arate legătura dintre sanctuar, legea lui Dumnezeu, Sabat și criza viitoare privind semnul fiarei. Vom explora și relevanța Sabatului pentru generația de la sfârșitul timpului.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 25–27.

1 iulie: Ziua Licuricilor

1 Citește Apocalipsa 11:19; Exodul 25:16; 31:18 și Apocalipsa 12:17. Ce se afla în chivotul legământului din Locul Preasfânt din sanctuar?

Ziua Ispășirii era o zi a judecării. Întregului Israel i se cerea să ia parte la acest eveniment prin pocăință, prin cercetarea inimii și prin abținerea de la orice lucrare (vezi Leviticul 23:29-31). Numai în această zi marele-preot intra în Locul Preasfânt pentru a face ispășire pentru păcate. Acolo, în cea mai ascunsă încăpere a sanctuarului, se afla chivotul legământului. În chivot se aflau Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, scrise pe table de piatră. Capacul de aur al chivotului se numea „capacul ispășirii”/ „tronul milei”, care era stropit cu sânge pentru a se curăța sanctuarul de păcate. Prezența lui Dumnezeu se manifesta prin Șechina (slava lui Dumnezeu), care se afla deasupra capacului ispășirii. Fiecare jertfă adusă zilnic dezvăluia mila lui Dumnezeu față de oamenii păcătoși, dar Ziua Ispășirii arăta că păcatul este ținut minte până în ziua judecării (Evrei 10:3) și că putea fi îndepărtat numai prin credința în sângele lui Hristos care curăță de păcat (1 Petru 1:18,19). Acolo, în prezența lui Dumnezeu, mila și dreptatea se unesc într-un mod minunat. Privind în sanctuarul ceresc, apostolul Ioan a văzut „Templul lui Dumnezeu [...] deschis” și „chivotul legământului Său” (Apocalipsa 11:19). „În Sfânta Sfintelor/ Locul Preasfânt din sanctuarul din cer, legea divină este înconjurată de sfințenie – legea rostită de Însuși Dumnezeu în mijlocul tunetelor de pe Sinai și scrisă cu degetul Său pe table de piatră. Legea lui Dumnezeu din sanctuarul din ceruri este marele original, după care au fost transcrise fără greșală poruncile înscrise pe tablele de piatră și redată de Moise în Pentateuh. Aceia care au ajuns să înțeleagă acest punct important au fost conduși astfel să vadă caracterul sfânt neschimbător al legii divine” (*Tragedia veacurilor*, p. 434).

Pe măsură ce au studiat învățătura biblică despre sanctuar, primii credincioși adventiști au conștientizat importanța legii lui Dumnezeu și a Sabatului ca centru al legii lui Dumnezeu. Ei au concluzionat că legea Sa nu ar fi avut cum să fie desființată la cruce, dacă aceasta era arătată în chivotul legământului din sanctuarul ceresc.

Ce ar trebui să ne spună ciclicitatea Sabatului despre importanța doctrinei creației? Ce altă doctrină mai are un semn de aducere-aminte atât de puternic și de frecvent?

2 Citește Matei 5:17,18; Psalmii 111:7,8; Eclesiastul 12:13,14; 1 Ioan 5:3 și Proverbele 28:9. Care este relația creștinului cu legea?

Advenștii de ziua a șaptea, ca și reformatorii protestanți, susțin sfințenia legii lui Dumnezeu. Iată ce spunea John Wesley: „Domnul nostru a venit, într-adevăr, să distrugă, să desființeze și să abolească legea rituală sau ceremonială transmisă de Moise copiilor lui Israel, care conținea toate poruncile sau rânduielile legate de vechile jertfe și de slujba templului. [...] Dar legea morală, cuprinsă în Cele Zece Porunci și susținută de profeți, El nu a desființat-o. Scopul venirii Lui nu a fost să înlătore nicio parte din ea. Aceasta este o lege care nu poate fi desființată niciodată, care «va dăinui pe vecie [...] ca martorul credincios din cer»». [...] Toate părțile acestei legi trebuie să rămână în vigoare, pentru întreaga omenire și în toate veacurile, întrucât nu se întemeiază pe vreun timp, loc sau alte împrejurări schimbătoare, ci pe natura lui Dumnezeu și pe natura omului, precum și pe relația neschimbătoare dintre ele” („Upon our Lord’s Sermon on the Mount”, Discursul V, în *John Wesley’s Sermons: An Anthology*, 1991, p. 208, 209).

3 Compară Exodul 34:5-7 cu Romani 7:11,12; Psalmii 19:7-11; 89:14 și 119:142,172. Cum e înscris caracterul lui Dumnezeu în legea Sa?

Deoarece legea lui Dumnezeu este o reproducere a caracterului Său, fundamentul tronului Său și baza morală a omenirii, Satana o urăște. „Oricine putea înțelege că, dacă sanctuarul pământesc era o miniatură sau o copie a celui ceresc, legea păstrată în chivotul de pe pământ era o reproducere exactă a legii din chivotul din ceruri și că acceptarea adevărului despre sanctuarul ceresc implica și recunoașterea cerințelor legii lui Dumnezeu și obligativitatea Sabatului din porunca a patra. Iată motivul ascuns al opoziției înverșunate și hotărâte față de armonioasa învățătură a Scripturii, care prezenta misiunea lui Hristos în sanctuarul ceresc!” (*Tragedia veacurilor*, p. 435).

Care sunt cele mai invocate argumente că nu mai suntem obligați să păzim Cele Zece Porunci? Ce crezi că se ascunde de fapt în spatele acestor argumente?

4 Citește Apocalipsa 14:6,7; 4:11; Geneza 2:1-3 și Exodul 20:8-11. Care este relația dintre creație, Sabat și legea lui Dumnezeu?

Procesul de creare a omului arată valoarea noastră în ochii lui Dumnezeu. Nu suntem nici singuri în univers, nici un accident genetic. Scenariul științific larg răspândit cu privire la originile vieții prezintă o viziune total incompatibilă cu istoria biblică. Suntem aici pentru că ne-a creat Isus, care este demn de închinarea noastră nu numai pentru că ne-a creat, ci și pentru că ne-a răscumpărat. Creația și răscumpărarea se află în centrul adevăratei închinări. Prin urmare, Sabatul este esențial pentru înțelegerea planului de mântuire. Sabatul arată grija unui Creator și dragostea unui Răscumpărător.

La încheierea săptămânii creației, Dumnezeu S-a odihnit, pentru a ne sluji ca exemplu. Sabatul este o pauză săptămânală pentru a-L lăuda pe Cel care ne-a creat. Atunci când ne închinăm în Sabat, ne deschidem inima pentru a primi binecuvântarea specială pe care El a pus-o în această zi și care nu se mai găsește în nicio altă zi. Sabatul ne arată un Creator care ne-a iubit prea mult ca să ne abandoneze când ne-am îndepărtat de planul Lui pentru noi. Sabatul este un semn special al loialității noastre față de Creator (Ezechiel 20:12,20). Este un simbol al odihnei, nu al faptelor; al harului, nu al legalismului; al siguranței, nu al condamnării; al dependenței de Dumnezeu, nu de noi înșine, pentru mântuire. Adevărata odihnă a Sabatului este odihna harului în brațele iubitoare ale Celui care ne-a creat, care ne-a răscumpărat și care Se va întoarce să ne ia cu El.

Mesașul divin din Apocalipsa 14 îi cheamă pe cei care trăiesc în zilele finale să-și găsească pacea și odihna în iubirea și grija Sa în fiecare Sabat. Ne cheamă să ne amintim de Cel care ne-a creat și să Îi dăm slavă. Păzirea Sabatului este în același timp un element de legătură între perfecțiunea Edenului și gloria cerului nou și a pământului nou care vor veni. Ne amintește că într-o zi splendoarea Edenului va fi restaurată.

Majoritatea adventiștilor s-au confruntat cu acuzația că sunt legalişti, iar această acuzație este de obicei legată de păzirea Sabatului. Luați în discuție Sabatul ca simbol al răscumpărării și al neprihăririi prin credință. De ce respectarea poruncii de a ne odihni i-ar face pe oameni să creadă că încercăm să ne câștigăm locul în cer prin fapte?

- 5** Citește **Apocalipsa 12:12,17 și 13:7**. Cum redau aceste texte mânia lui Satana? De ce este diavolul atât de furios pe poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului?

Apocalipsa 12 prezintă conflictul cosmic dintre Hristos și Satana de-a lungul veacurilor, care culminează cu atacul final al lui Satana asupra poporului lui Dumnezeu. Apocalipsa 13 îi prezintă pe cei doi aliați ai balaurului, fiara din mare și fiara din pământ. Aceste două puteri i se alătură în războiul cu poporul lui Dumnezeu.

- 6** Citește **Apocalipsa 13:4,8,12,15 și 14:7,9-11 (vezi și 15:4; 16:2; 19:20; 20:4; 22:9)**. Care este tema principală a acestor versete?

De remarcat contrastul: oamenii se închină fie Creatorului, fie altcuiva. Creatorul este demn de închinare (5:9). Conflictul dintre Hristos și Satana a început în cer cu privire la închinare: „Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14). Satana voia închinarea care I se cuvenea numai Creatorului. Potrivit cu Apocalipsa 13:4,8,12,15, diavolul reușește să primească închinare prin activitatea celor două fiare, din mare și de pe pământ. La o comparație cu Daniel 7 iese în evidență cornul cel mic, ce „se va încumeta să schimbe vremurile și legea”, ce își va exercita autoritatea vreme de 1.260 de „zile” profetice, adică 1.260 de ani (Daniel 7:25, compară cu Apocalipsa 13:5; vezi Studiul 6). Singura parte din Cele Zece Porunci care vizează timpul este porunca a patra. Această putere a încercat să schimbe ziua de închinare din sâmbătă, ziua a șaptea, în duminică, ziua întâi a săptămânii. Faptul că o putere pământeană încearcă să schimbe ziua de închinare, Sabatul din ziua a șaptea, pe care Dumnezeu Însuși l-a dat ca semn al autorității Sale (Exodul 31:13; Ezechiel 20:12,20), este o încercare de a uzurpa autoritatea divină din temelii. Asupra acestui punct se concentrează, așadar, conflictul final cu privire la închinarea adevărată și cea falsă.

Din acest motiv, Apocalipsa îi identifică pe cei care Îi sunt credincioși lui Dumnezeu drept cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” (12:17; 14:12). Este inclus aici Sabatul din ziua a șaptea, nu duminica. Aceia care refuză apelul final al celor trei îngeri de a se închina lui Dumnezeu în ziua Lui cea sfântă (Isaia 58:13) și care se închină fiarei în sabatul ei fals, duminica, vor primi semnul fiarei (vezi Studiul 11).

În Apocalipsa 14:7, primul înger strigă: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apelul Cerului este ca, în lumina judecății iminente, să Îi oferim Creatorului loialitatea noastră supremă și închinarea noastră sinceră. Al doilea înger declară: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei” (Apocalipsa 14:8). Babilonul reprezintă un sistem religios apostat care a respins mesajul primului înger în favoarea unui sistem fals de închinare. De aceea Apocalipsa 14:9-11 ne avertizează cu privire la închinarea la fiară și la icoana ei. Aici sunt prezentate alternativele: închinarea la Creator sau închinarea la fiară. Fiecare persoană de pe pământ va decide definitiv și irevocabil cui îi va fi complet loială – Domnului Isus sau lui Satana.

7 Citește Apocalipsa 14:12. Care sunt cele două caracteristici ale celor care refuză să se închine fiarei? De ce ambele au o importanță vitală?

Dumnezeu va avea în timpul sfârșitului un popor care Îi va fi credincios în ciuda celei mai mari opoziții și a celei mai aprige persecuții din istoria lumii. Prin darul neprihănirii lui Hristos, acei credincioși vor duce vieți pline de har și de ascultare. Închinarea la Creator se află în opoziție directă cu închinarea la fiară și se exprimă prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Acest conflict final privitor la loialitatea față de Hristos sau față de puterea fiarei vizează închinarea, iar în centrul acestei mari lupte dintre bine și rău se află Sabatul. Acești urmași fideli ai Salvatorului vor avea nu doar credința „în” Isus, ci și credința „lui” Isus. Credința lui Isus este o credință atât de profundă, atât de puternică, atât de sinceră, încât toți demonii din iad și toate încercările de pe pământ nu o pot zgudui. Este o credință care merge înainte când nu poate vedea, care e convinsă atunci când nu vede niciun motiv să fie convinsă și speră atunci când nu poate înțelege. Această „credință[a] lui Isus” este ea însăși un dar pe care îl primim prin credință. Ea ne va trece prin criza care ne stă în față. Când va izbucni criza finală și ne vom confrunța cu boicotul economic, cu persecuția, întemnițarea și chiar cu moartea, credința lui Isus ne va susține în ultimele ore ale pământului până la revenirea Domnului Isus.

Cum îți pregătește Dumnezeu credința astăzi pentru ce va veni în viitor?

„Creștinii din generațiile trecute au păzit duminica, presupunând că astfel păzesc Sabatul biblic. Există și astăzi creștini autentici în toate bisericile, cea Romano-Catolică nefăcând excepție, care cred cu sinceritate că duminica este Sabatul hotărât de Dumnezeu. Dumnezeu le acceptă intențiile sincere și integritatea. Dar când respectarea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea se va lămuri care este adevăratul Sabat, atunci oricine va călca porunca lui Dumnezeu pentru a respecta un principiu care nu are o autoritate mai înaltă decât cea a Romei va onora prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. Cel în cauză îi aduce omagiu Romei și puterii care impune instituția sfințită de Roma. Se închină fiarei și chipului ei. Când resping instituția despre care Dumnezeu a declarat că este semnul autorității Sale și când onorează în locul ei ceea ce Roma a ales ca dovadă a supremației ei, oamenii acceptă semnul supunerii față de Roma – «semnul fiarei». Cei care continuă să calce porunca divină nu vor primi «semnul fiarei» înainte ca această realitate să fie clar adusă la cunoștința oamenilor, care vor fi puși în situația de a alege între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor” (*Tragedia veacurilor*, p. 449).

Studiu zilnic: Daniel 7 – Osea 1;

Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Copilul”.

1. De ce erau pline cuvintele cornului mic?
_____
2. Pe cine reprezentau berbecul și țapul din viziunea lui Daniel?
_____
3. Ce i s-a întâmplat profetului Daniel când a văzut vedenia și a auzit glasul cuvintelor?
_____
4. Câți oameni vor citi cartea lui Daniel în vremea sfârșitului?
_____
5. **Care pot fi unele greșeli de îngrijire ce pot favoriza apariția unei boli la copil?**
_____

Material pentru instructori

Privire generală

Tema biblică a marii lupte și cea a sanctuarului ceresc sunt inseparabil țesute în tema legii lui Dumnezeu și a Sabatului Său, care este inclus în legea Sa. De fapt, marea luptă a început cu acuzațiile false ale lui Lucifer la adresa caracterului, legii și principiilor guvernării divine. Îngerul rebel a sugerat că suntem ființe independente, complet capabile să definim sensul vieții în propriii noștri termeni și să ne formulăm relațiile și societatea așa cum ne dorim. În definitiv, această sugestie blasfematoare transmite dorința clară de a-L exclude pe Dumnezeu din viața noastră, din relațiile noastre și chiar din univers. De aceea, accentul pe care îl punem pe validitatea legii lui Dumnezeu nu este o chestiune de legalism sau de mântuire prin fapte, ci ține de ideea că legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său și, prin urmare, este miza marii lupte.

Apărarea legii lui Dumnezeu înseamnă apărarea caracterului și statutului Său de Creator și Împărat de drept al universului, care tronează în sanctuarul Său ceresc. Când apărăm legea divină transmitem că înțelegem că Dumnezeu este singura sursă a standardelor morale și a sensului vieții. Abandonarea lui Dumnezeu și a principiilor Sale de viață va duce la haos și la moarte veșnică. De aceea adventiștii de ziua a șaptea proclamă următoarele adevăruri biblice:

- permanența legii lui Dumnezeu;
- Sabatul ca semn al calității lui Dumnezeu de Creator și de Împărat;
- sanctuarul din cer ca sediu al guvernării lui Dumnezeu și salvării universului;
- mișcarea adventistă ca biserică a rămășiței, chemată să proclame ultima invitație adresată de Dumnezeu omenirii de a se întoarce în împărăția Sa.

Elementul central al misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea îl constituie mesajele celor trei îngeri din Apocalipsa 14. Aceste trei mesaje indică faptul că marea luptă este o alegere între două principii diametral opuse: cel al diavolului, care duce la pierzare, și cel al lui Dumnezeu, care duce la viață.

Temele studiului

1. Legea lui Dumnezeu, care include Sabatul, este eternă și neschimbătoare pentru că reprezintă ființa lui Dumnezeu, caracterul Său, statutul Lui de Creator și Împărat al universului, precum și principiile Sale de viață și de relaționare.
2. Sanctuarul cereșc este locul guvernării și salvării oferite de Dumnezeu.
3. Marea luptă a început din cauza dorinței lui Lucifer de a uzurpa statutul și autoritatea lui Dumnezeu.
4. Spre sfârșitul mării lupte de pe pământ, Dumnezeu a chemat și a întemeiat biserica rămășiței Sale. Dumnezeu a însărcinat această biserică a rămășiței să proclame ultimul apel al harului Său pentru omenire, invitând-o să Îl accepte drept Creator, Salvator și Domn, care este singura Sursă de viață.

Comentariu

Creștinismul și legea lui Dumnezeu

Mulți creștini au sentimente contradictorii cu privire la legea lui Dumnezeu. Pe de o parte, toți admit, într-o oarecare măsură, că legea lui Dumnezeu este bună și necesară. Până și Martin Luther, despre care mulți protestanți cred că avea o perspectivă negativă asupra legii, a dedicat o mare parte din *Marele catehism* scris de el comentariului cu privire la importanța legii lui Dumnezeu în viața creștinului. În prefața la *Marele catehism*, Luther mărturisește că, de fiecare dată când putea, recita Cele Zece Porunci împreună cu Rugăciunea Domnească, Crezul și Psalmii.

Pe de altă parte, de-a lungul istoriei, creștinii au găsit motive și modalități nu numai să scadă importanța legii lui Dumnezeu, ci și să o schimbe. În primele secole și în cele medievale, teologilor li s-a părut relativ ușor să schimbe Sabatul. De ce? La fel ca în cazul sanctuarului, integrarea dualismului și a perspectivei grecești asupra lumii a făcut posibilă respingerea Sabatului. Dacă, potrivit filozofiei grecești, sfera cerească este spațială, existența unui sanctuar fizic care să ocupe spațiu în cer ar fi lipsită de sens. Înălțarea Domnului Isus la cer într-un trup omenesc real, material, care să ocupe un spațiu, era la fel de neconceput în filozofia greacă. Tot la fel, dacă sfera cerească este atemporală, un Sabat propriu-zis, ca timp sfânt, nu ar avea nicio relevanță pentru Dumnezeu și religie. Cu toate acestea, Sabatul este o temă mult prea evidentă în

Biblie pentru a fi pur și simplu dat la o parte. De aceea mulți creștini din primele secole creștine și medievale au recurs la metoda alegorico-interpretativă de citire a Bibliei, singura care le permitea să împace viziunea greacă asupra lumii cu viziunea biblică asupra lumii. Potrivit acestei metode, sensul cel mai important al unei învățături biblice nu era sensul literal, ci un sens spiritual, transcendent, atemporal. S-a ajuns astfel la concluzia că nu era obligatoriu pentru creștini să sărbătorească un Sabat literal, propriu-zis. În schimb, îl puteau înlocui cu o semnificație spirituală, precum o odihnă abstractă, veșnică în Dumnezeu. Nu este de mirare atunci că în vremurile medievale creștinii nu au acordat o atenție specială legii lui Dumnezeu.

Reformatorii protestanți aveau să schimbe această tendință, întorcându-se la o citire gramaticală sau literală a Bibliei. De aceea reformatorii au acordat Celor Zece Porunci un rol proeminent în viața creștină și chiar și un loc în catehisme. Totuși, până și în aceste documente, legea lui Dumnezeu era percepută ca având autoritate parțială. De exemplu, la doar câteva paragrafe după sublinierea importanței Celor Zece Porunci pentru viața creștinului, Luther comentează cu privire la porunca Sabatului. *Marele catehism* al lui Luther conchide că Sabatul este o rânduială care ține de Vechiul Testament și nu îi privește pe creștini, care au fost eliberați de ea de către Hristos. În ciuda reformei în teologie propuse de el, Luther nu s-a putut elibera pe deplin de atracția exercitată de supozițiile grecești și de gândirea creștină tradițională.

În vremurile contemporane, dispensaționalismul a găsit o altă scuză sau o altă modalitate de a diminua importanța legii pentru creștini. Învățătura fundamentală a dispensaționalismului este că istoria mântuirii este împărțită în câteva perioade. Însă această segmentare nu este o simplă periodizare sau împărțire a istoriei mântuirii, ci în fiecare dintre aceste perioade Dumnezeu ar stabili legăminte, rânduiele și dispense speciale în dreptul anumitor categorii de oameni, oferindu-le o revelație unică și o responsabilitate diferită de ale celor care au fost în legământ cu Dumnezeu înainte. Una dintre aceste perioade speciale, cea aferentă legii, care acoperă perioada de la Sinai până la moartea lui Isus, ar fi caracterizată de legământ și de legea prezentată la Sinai. Dispensaționaliștii cred că legea a fost revelată sau „adăugată” numai poporului Israel, nu și celorlalți oameni de dinainte de Sinai sau de după Hristos. De aceea, legea lui Dumnezeu și Sabatul nu ar fi relevante pentru creștini.

Toate aceste moduri de subminare sau minimalizare a legii lui Dumnezeu vor duce în cele din urmă la instituirea semnului fiarei, o în-

locuire a legii lui Dumnezeu cu legi omenești sau demonice, chiar și în contextul creștinismului. Astfel, Sabatul va fi înlocuit cu un sabbat contrafăcut. Semnul fiarei reprezintă tocmai intenția inițială și obiectivul primordial al lui Satana în marea luptă: să respingă autoritatea și legea lui Dumnezeu și să le înlocuiască cu autoritatea și legea diavolului. Adventiștii de ziua a șaptea cred că sunt însărcinați de Dumnezeu să proclame soliile celor trei îngeri, care fac apel la oameni să se întoarcă la împărăția lui Dumnezeu; să Îi accepte și să Îi susțină legea; să respingă semnul lui Satana și autoritatea puterilor fiarei sale și să se alăture rămășiței lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului, care așteaptă revenirea Domnului Hristos în curând (Apocalipsa 14:6-12). De aceea, adventiștii de ziua a șaptea au dedicat legii lui Dumnezeu un întreg punct de credință:

„Marile principii ale legii lui Dumnezeu sunt cuprinse în Cele Zece Porunci și exemplificate în viața Domnului Isus. Ele exprimă iubirea, voia și hotărârile lui Dumnezeu cu privire la comportamentul și relațiile umane și sunt obligatorii pentru toți oamenii din toate timpurile. Aceste precepte constituie baza legământului lui Dumnezeu cu poporul Său și etalonul după care se desfășoară judecata lui Dumnezeu. Prin intermediul Duhului Sfânt, ele scot în evidență păcatul și trezesc simțământul nevoii după un Mântuitor. Mântuirea este numai prin har, nu prin fapte, iar rodul ei este ascultarea de Porunci. Această ascultare dezvoltă caracterul creștin și are ca rezultat bunăstarea individului. Este o dovadă a iubirii noastre față de Domnul și a preocupării pentru semenii noștri. Ascultarea care vine din credință demonstrează puterea Domnului Hristos de a transforma viața și întărește în acest fel mărturisirea creștină” (Credința Fundamentală numărul 19, „Legea lui Dumnezeu”).

Se disting cel puțin două aspecte cu privire la legea lui Dumnezeu:

1. Legea lui Dumnezeu este reflexia caracterului Său și a principiilor împărăției Sale (vezi Psalmii 89:14). Prin urmare, legea se găsește chiar în inima sanctuarului ceresc, în chivotul legământului din Locul Preasfânt (Apocalipsa 11:19). De aceea, legea lui Dumnezeu este veșnică și aplicabilă tuturor oamenilor din toate timpurile. Pentru că Dumnezeu, natura și caracterul Său nu se schimbă, legea Lui nu s-a schimbat și nu se va schimba niciodată; Isus Hristos Însuși a declarat că nu a venit să schimbe legea, ci să o împlinească (Matei 5:17-19) și nu a acordat niciodată niciunui om din poporul Său, în nicio perioadă a istoriei, autoritatea să Îi submineze sau să Îi schimbe legea în întregime sau parțial.

2. Legea lui Dumnezeu este oglindirea naturii iubitoare și neprihănirii lui Dumnezeu, care se reflectă în principiile împărăției Sale. Potrivit lui Pavel, „dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Din acest motiv legea nu poate fi pusă în opoziție cu Evanghelia sau cu mântuirea, legea nu este, nu a fost și nici nu va fi vreodată inamicul. Inamicii noștri sunt păcatul și diavolul. Legea lui Dumnezeu este „sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Salvarea are loc prin harul lui Dumnezeu și este acceptată și însușită prin credință. Cu toate acestea, salvarea este lucrarea Duhului Sfânt care urmărește să ne readucă la statutul nostru inițial de copii ai lui Dumnezeu care reflectă perfect iubirea și neprihănirea Sa.

Aplicație

1. Dacă trăiești într-o țară creștină, cum se raportează creștinii din țara ta la legea lui Dumnezeu? Cum le poți împărtăși mesajul adventist privitor la legea lui Dumnezeu?
2. În majoritatea țărilor creștine de astăzi am putea organiza o dezbatere cu privire la duminică versus sâmbătă ca zi de odihnă prezentă a lui Dumnezeu. Dar dacă ai trăi într-o țară necreștină? Cum le-ai putea explica prietenilor tăi adevărul cu privire la Sabat și la marea luptă?
3. Compară legea ceremonială cu legea morală. Prin ce se aseamănă și care sunt diferențele dintre cele două? Ce dezvăluie despre Dumnezeu fiecare dintre aceste legi? Cum se raportează fiecare dintre aceste legi la Isus Hristos?

Studiul 10

1 – 7 iunie

Spiritismul demascat

Sabat după-amiază

De memorat: „Căci _____, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu _____ lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți _____. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi _____ toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul _____; și astfel vom fi _____ cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16,17).

În ultimii ani au devenit publice mii de relatări cu experiențe în pragul morții, în care oameni presupuși morți și readuși la viață povesteau lucruri văzute și auzite în timp ce ar fi fost „morți”. Inclusiv mulți creștini cred că aceste relatări sunt dovada că morții nu sunt morți cu adevărat. Această convingere de bază a spiritismului este una dintre cele mai răspândite și eficiente minciuni ale lui Satana. De fapt, spiritismul își are originile în Eden, cu minciuna: „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4). Deși a luat diverse forme de-a lungul istoriei, are întotdeauna aceeași premisă: că viața continuă și după moarte. Această idee a generat inclusiv o amplă mișcare religioasă falsă în secolul al XIX-lea, când surorile Fox au spus că primeau răspunsuri de la spiritele morților, fapt declarat ulterior un fals. În conflictul final al pământului, Satana va înșela milioane de oameni prin fenomene spiritiste. Cartea Apocalipsa indică faptul că așa va încerca să obțină controlul asupra lumii. Scopul acestui studiu este să arate că singura apărare de amăgirile lui Satana este o relație personală cu Hristos și o cunoaștere temeinică a Bibliei, inclusiv a învățăturilor ei despre moarte.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 31–34.

8 iunie: Dar proiecte speciale Conferințe (colectă)

Mitul că moartea nu este decât intrarea într-o nouă etapă a vieții se bazează pe conceptul nemuririi naturale a sufletului. Această idee păgână s-a infiltrat devreme în biserică, pe măsură ce aceasta se îndepărta de bazele ei biblice, în încercarea de a-și face credința ușor de înțeles de lumea romană. „Teoria nemuririi sufletului a fost una dintre doctrinele false pe care Roma, împrumutându-le de la păgâni, le-a inclus în religia creștină” (*Tragedia veacurilor*, p. 549).

1 Citește Matei 10:28. Ce ar trebui să ne spună acest verset despre presupusa nemurire a sufletului?

Domnul i-a interzis poporului Său să se implice în orice formă de ocultism. Acesta nu trebuia să tolereze în mijlocul său niciun „descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți” (Deuteronomul 18:11). Astfel de oameni trebuiau să fie uciși cu pietre (Leviticul 20:27). Pedepsa pare incredibil de dură, dar căuta să protejeze poporul Israel de închinarea la falși dumnezei. Vrajitoria este demonică. Îi atrage pe oameni într-o închinare falsă și imită o relație autentică cu Dumnezeu, dar niciodată nu poate satisface cele mai profunde dorințe ale inimii. Spiritismul se află în centrul planului lui Satana de a înrobi lumea. Dar Isus, prin harul și puterea Sa, îi eliberează pe captivi din lanțurile răului.

2 Citește Eclesiastul 9:5; Iov 7:7-9 și Isaia 8:19,20. Ce te învață aceste pasaje biblice despre moarte și comunicarea cu morții?

Deși nebiblică, ideea că morții merg direct în rai după moarte este – la fel ca păzirea duminicii – atât de veche și de adânc înrădăcinată, încât oamenilor le este greu să renunțe la ea și folosesc câteva texte, scoase din context, pentru a încerca să o justifice. Dar această învățătură mincinoasă îi lasă lipsiți de protecție în fața amăgirilor lui Satana, mai ales în criza finală.

Ce ți s-a întâmplat când ai încercat să le explici altor creștini despre starea morților? Ai descoperit vreo explicație eficientă?

3 Citește Psalmii 6:5; 115:17; 1 Împărați 2:10; 11:43 și 14:20. Ce ne învață aceste versete despre starea celor morți?

Vechiul Testament nu ne învață despre nemurirea sufletului. Nu ne învață nici că după moarte cei credincioși s-ar înălța pentru totdeauna în paradisul ceresc sau că după moarte cei necredincioși ar coborî în iad, unde ar arde o veșnicie. Ne învață că moartea este un somn. Cartea Împărați folosește expresia „a adormit cu părinții lui” pentru a descrie decesul patriarhilor. Psalmii folosesc expresia „somnul morții” (13:3, compară cu 90:5). Făcând referire la moarte, Iov vorbește despre faptul de a nu se mai scula din somn (Iov 14:12). Psalmistul adaugă: „Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Psalmii 17:15). Când armata asiriană a fost înfrântă, despre cai și călăreți se spune că „au adormit” (Psalmii 76:6). Ideea de morți ca spirite lipsite de trup care plutesc în jur pentru a comunica cu cei vii nu este nici pe departe un concept biblic, ci unul pur păgân.

Dacă nu înțelegem adevărul despre moarte ne expunem înșelăciunilor lui Satana. „Mulți se vor confrunta cu spirite ale demonilor care se vor da drept rude sau prieteni și vor enunța cele mai periculoase erezii. Acești vizitatori vor face apel la cele mai calde sentimente ale noastre și vor face minuni pentru a-și susține afirmațiile. Trebuie să fim pregătiți să ne împotrivim lor cu adevărul biblic că morții nu știu nimic și că aceia care apar așa sunt spirite de demoni” (*Tragedia veacurilor*, p. 460).

4 Citește Daniel 12:2 și Iov 19:25,26. Ce alte informații despre starea morților se găsesc în aceste versete?

Moartea este un somn odihnitor până la înviere. Nu există spirite lipsite de trup care să dea târcoale pentru a comunica ceva cu cei vii. În timp ce păgânii credeau într-o lume a spiritelor, israeliții înțelegeau moartea ca pe un somn până în dimineața învierii. Deși îi plângem pe cei morți, să ne gândim la cei care mor în Hristos în felul următor: își închid ochii în moarte și apoi, indiferent cât va dura până la revenirea lui Isus, următorul lucru de care vor fi conștienți va fi a doua venire. Probabil primul gând pe care îl vor avea la înviere va fi: *Uau! Până la urmă Isus chiar a venit curând!*

- 5** Citește **Ioan 11:11-14,21-25; 2 Timotei 1:10; 1 Corinteni 15:51-54 și 1 Tesaloniceni 4:15-17**. Ce asemănări sau deosebiri observi față de descrierea morții din Vechiul Testament?

Atât Vechiul, cât și Noul Testament folosesc pentru moarte simbolul somnului. Cuvântul „somn” este echivalat cu moartea de cel puțin 53 de ori în Biblie. Scriitorii Bibliei sunt în acord asupra faptului că nu există nicio existență conștientă într-un suflet nemuritor care ar părăsi trupul imediat după moarte. Noul Testament adaugă o dimensiune, la care se face deja aluzie în Vechiul Testament: învierea glorioasă la revenirea lui Hristos.

Evangheliile accentuează faptul că viața veșnică există numai prin Hristos. Toți demonii din iad nu le pot răpi credincioșilor siguranța vieții veșnice. Hristos a învins moartea pe cruce. Mormântul nu își mai poate păstra victimele. Învierea lui Hristos este garanția că toți credincioșii vor fi înviați într-o zi din mormânt la revenirea Sa. De notat cuvintele lui Pavel: „Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți” (1 Corinteni 15:16-18). Cum ar fi de înțeles aceste versete dacă cei morți, atunci când mor, ar intra deja în bucuria raiului? Ce ar vrea să spună Pavel prin „sunt pierduți” dacă, de fapt, aceștia ar fi deja în cer? În realitate, ideea exprimată de Pavel este că învierea lui Hristos este temeiul învierii noastre și că, fără înviere, „credința [n]oastră este zadarnică” și suntem „încă în păcatele [n]oastre”, iar morții rămân în pământ, pierduți.

Aceste versete se potrivesc perfect cu alte texte biblice despre speranța pe care o avem în înviere la revenirea lui Isus, când vom primi „o moștenire nepieritoare, care e neîntinată și nici nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru [n]oi” (1 Petru 1:4, EDCR). Dacă cei morți ar fi deja în cer, de ce ar vorbi Petru despre o moștenire „păstrată în ceruri” pentru noi? În mod clar, credincioșii din Noul Testament așteptau cu nerăbdare venirea lui Hristos și învierea morților, iar această speranță i-a inspirat să rămână credincioși în mijlocul încercărilor vieții.

Învierea este o perspectivă încurajatoare pentru credința creștină. Dacă ne-am bucura doar de iertarea primită la cruce, dar nu și de înviere, ce speranță am mai avea?

- 6** Citește **Matei 24:5,11,24; 2 Tesaloniceni 2:7-9; Apocalipsa 13:13,14 și 16:13,14**. Cu ce fel de amăgiri se vor confrunta oamenii în zilele din urmă?

Diavolul va folosi „semne mari”, „semne nemaipomenite” și miracole spectaculoase pentru a înșela masele chiar înainte de revenirea lui Isus. „Puterea lor de convingere [a spiritelor demonice] nu se găsește în conținutul mesajului lor, ci în puterea manifestărilor supranaturale numite «semne» sau «minuni». Ele pun în scenă/fac (*poieō*) semne, apelând mai degrabă la latura afectivă a ființelor umane decât la capacitatea acestora de a discerne și raționa. Faptul că aceste semne sunt făcute de demoni arată că forța unificatoare a mesajului celor trei demoni [balaurul, fiara și profetul mincinos] este de natură spiritistă – nu Dumnezeu este sursa lor. Pe măsură ce conflictul cosmic se apropie de final, puterea demonică va intra în arena istoriei omenirii într-un mod fără precedent. Spiritismul/spiritualismul, al cărui fundament este învățătura nebiblică a nemuririi sufletului, aproape că va cuceri lumea” (Ángel Rodríguez, „The Closing of the Cosmic Conflict...”, manuscris nepublicat, p. 6).

- 7** De ce este periculos să ne încredem în emoțiile noastre? Ce roluri – bune sau rele – joacă emoțiile noastre în experiența de credință? Cum va putea Satana să ocolească procesele de gândire și să facă apel la sentimente?

„Satana s-a pregătit îndelung pentru efortul final de a înșela lumea. [...] Puțin câte puțin, prin intermediul spiritismului sau al spiritualismului (vezi deosebirea, în materialul pentru instructori – n.r.), el a pregătit calea pentru capodopera amăgirii lui. Planurile nu i s-au împlinit încă pe deplin, dar se vor împlini în zilele sfârșitului. [...] Cu excepția celor care sunt păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credința în Cuvântul Său, întreaga lume va fi acaparată de această înșelăciune. Oamenii sunt adormiți rapid în leagănul unei siguranțe fatale și vor fi treziți numai de revărsarea mâniei lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 561, 562). Unica noastră siguranță se întemeiază pe Isus și Cuvântul Său. Nu este greu să ne dăm seama cum milioane, ba chiar miliarde de oameni care nu înțeleg situația morților ar putea fi înșelați sub diverse forme cu ideea că morții continuă să trăiască după moarte.

Care sunt, chiar și în prezent, unele înșelăciuni des întâlnite de care sunt feriți cei care înțeleg că morții dorm?

Speranța noastră la mântuire se întemeiază pe Domnul Hristos. Nu mai e mult până când El Se va întoarce să îi ia cu Sine pe ai Lui. Tit 2:13 numește a doua venire a lui Hristos „fericita noastră nădejde”. Scopul lui Satana este să distrugă această speranță. El va face miracole, semne și minuni, pentru a-i îndepărta pe oameni de adevărul biblic și de salvarea prin Hristos. „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). În lupta finală, Satana va face tot posibilul să îi împiedice pe oameni fie să păzească „poruncile lui Dumnezeu”, fie să aibă „credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12) ori ambele. De aici, nevoia de a fi atenți la orice învățătură care, chiar și însoțită de semne, minuni și miracole, ne-ar îndepărta de oricare dintre aceste două caracteristici ale rămășiței.

8 Citește Matei 24:23-27; 2 Corinteni 11:13,14 și 2 Tesaloniceni 2:9-12. Ce ne spun aceste pasaje despre puterea înșelătoare a lui Satana și despre felul în care acesta acționează?

În ultimele clipe ale pământului, Satana va pune în aplicare ultima sa înșelăciune: „Ca dovadă a puterii demonilor de a face minuni, vor avea loc scene supranaturale cutremurătoare. Spirite de demoni vor merge la conducători ai pământului și la întreaga lume ca să le consolideze poziția în amăgire și să-i îndemne să se alieze cu Satana în ultima lui luptă contra guvernării Cerului. Prin aceste mijloace vor fi păcăliți atât conducători, cât și cei care îi urmează. Vor apărea oameni care vor pretinde că sunt Însuși Hristos și vor revendica titlul și închinarea care Îi aparțin Răscumpărătorului lumii. Vor face minuni uimitoare de vindecare și vor pretinde că au descoperiri din cer care *vor contrazice mărturia Scripturilor*. Ca punct culminant în marea dramă de amăgire, Satana însuși se va da drept Hristos. Biserica declară de mult timp că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a speranțelor ei. Acum marele amăgitor va face să pară că Hristos a și venit. În diferite părți ale globului, Satana se va prezenta între oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care va semăna cu descrierea făcută Fiului lui Dumnezeu de către Ioan în Apocalipsa (Apocalipsa 1:13-15)” (*Tragedia veacurilor*, p. 624, subl.ad.).

De ce înțelegerea adevărului despre revenirea lui Hristos și despre situația morților este atât de importantă, pentru a nu fi înșelați?

O carte recentă scrisă de Lee Strobel, *The Case for Heaven* („Pledoarie pentru cer”), are ca premisă faptul că morții continuă să trăiască într-un fel de existență conștientă, „experiențele din pragul morții” fiind folosite ca „dovezi”. Iată un exemplu: „O altă fată, care a avut o experiență la limita morții în timpul unei operații la inimă, a spus că l-a întâlnit pe fratele ei în viața de apoi – lucru de care a fost surprinsă, pentru că nu avea un frate. După ce și-a revenit și i-a povestit tatălui ei, acesta i-a dezvăluit că avea, într-adevăr, un frate, dar că acesta murise înainte ca ea să se fi născut” (Lee Strobel, *The Case for Heaven*, 2021, p. 69). Totuși Strobel se chinuie să armonizeze ideea de viață de apoi care ar începe imediat după moarte cu învățătura biblică clară că numai la revenirea lui Hristos creștinii își vor primi răsplata finală.

„Mulți se vor confrunta cu spirite ale demonilor care se vor da drept rude sau prieteni și vor enunța cele mai periculoase erezii. Acești vizitatori vor face apel la cele mai calde sentimente ale noastre și vor face minuni pentru a-și susține afirmațiile. Trebuie să fim pregătiți să ne împotrivim lor cu adevărul biblic că morții nu știu nimic și că cei care apar astfel sunt spirite de demoni. [...] [Satana] își atinge scopul numai atunci când oamenii cedează în fața ispitelor lui. Însă cei care caută cu seriozitate să cunoască adevărul și se străduiesc să-și curețe sufletele prin ascultare, făcând astfel tot ce pot pentru a se pregăti de luptă, vor găsi la Dumnezeu adevărului o apărare sigură.” (*Tragedia veacurilor*, p. 560).

Studiu zilnic: Osea 2 – 8; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Influențele din cămin”.

1. Prin ce urma să Se logodească Dumnezeu cu poporul Său?

---

2. Ce lucruri iau mințile omului?

---

3. Cum este evlavia lui Efraim și a lui Iuda?

---

4. Cum și-au ales evreii împărații și căpeteniile?

---

5. **Cu ce ar trebui să se familiarizeze părinții și ce ar trebui să înțeleagă?**

Material pentru instructori

Privire generală

Spiritualismul și spiritismul fac parte din planul diavolului de a promova teoria diabolică potrivit căreia noi am fi dumnezei și am putea trăi fără Dumnezeu. Prin urmare, acesta este instrumentul prin care el se asigură că omenirea este de partea lui în marea luptă. A susține orice formă de spiritualism/spiritism înseamnă a fi de partea lui Satana. Pentru a promova spiritualismul, diavolul a schimbat definiția biblică a morții și învățătura biblică despre natura omului. Aceste doctrine false susțin că suntem eterni și indestructibili și că ne continuăm existența chiar și după moarte. În consecință, această înșelăciune deschide ușa credinței periculoase că, după ce murim, putem continua să comunicăm cu alți oameni și chiar cu ființe angelice.

Iluminismul european s-a angajat într-o luptă lungă și dificilă de eradicare a tuturor formelor medievale de spiritualism, inclusiv a comunicării cu cei morți. Doar că iluminismul a eșuat în acest demers. Potrivit profeției biblice, spiritualismul/spiritismul va lovi omenirea cu toată forța în vremea sfârșitului, pregătind-o pentru ultima mare amăgire din marea luptă. De aceea, poporul lui Dumnezeu este chemat să proclame omenirii adevărata natură și adevăratele intenții ale spiritualismului, precum și învățătura Bibliei cu privire la natura umană, natura morții și adevărata speranță a omenirii. Speranța noastră nu se bazează pe noțiunea eronată de suflet nemuritor, ci pe siguranța învierii lui Isus Hristos și a unei relații veșnice cu El.

Temele studiului

1. Adevărata esență și reala intenție a spiritismului în contextul mării lupte este aceea de a înșela omenirea să intre într-o relație directă cu forțele demonice.
2. Biblia ne învață că oamenii sunt ființe unitare, întregi; că prima moarte este un somn temporar și că moartea a doua este anihilarea totală, care este, în același timp, reprezentarea biblică a iadului.
3. Adevărata speranță pe care ne-o dă Cuvântul lui Dumnezeu este învierea ființei umane ca întreg și o relație veșnică cu Dumnezeu.

Definiții și context istoric

Spiritualismul modern este convingerea filozofică și/sau religioasă că moartea nu este sfârșitul existenței umane, iar spiritul ar supraviețui ca un suflet eteric, imaterial, etern și nemuritor. După moarte, aceste suflete sau spirite ar continua să se dezvolte și să evolueze, avansând rapid spre alte dimensiuni și niveluri de existență și de cunoaștere. Oamenii care au încă un trup ar putea contacta aceste spirite plecate, cerându-le ajutor și călăuzire. Aceste interacțiuni se pot face prin intermediul unei persoane specializate, mediumul – persoană care cheamă morții –, sau prin contact personal, după studiu și practică pe cont propriu.

În general, se crede că spiritualismul modern a luat naștere în Hydesville, New York, la 31 martie 1848, când surorile Fox au pretins că un spirit comunica cu ele prin intermediul unui cod de ciocănituri. În 1888, una dintre surori a mărturisit că toate ciocăniturile fuseseră o înșelătorie, dar în 1889 și-a retractat mărturisirea. În ciuda imenselor scandaluri legate de înșelătorie, spiritualismul s-a răspândit în America de Nord. La sfârșitul secolului al XIX-lea, câteva milioane de americani din clasa de mijloc și superioară se considerau spiritualiști.

Între timp, în 1850, Hippolyte Léon Denizard Rivail, un profesor francez cunoscut sub pseudonimul de Allan Kardec, dezvoltă spiritismul. Acesta susține că oamenii sunt încarnări și reîncarnări ale spiritelor nemuritoare care locuiesc într-o sferă transcendentă. Prin urmare, în timp ce spiritismul susține reîncarnarea sufletului etern, spiritualismul crede în veșnicia sufletului fără a accepta conceptul de reîncarnare. (Dicționarele limbii române fac și ele deosebire între termenii „spiritism” și „spiritualism”, însă nu în sensul detaliat mai sus. Termenul mai uzitat în limba română este „spiritism”, dar în materialul de față vom păstra diferențierea din original – n.r.). Deși toți spiritiștii sunt spiritualiști, nu toți spiritualiștii sunt spiritiști. Chiar dacă există un oarecare deza-cord între ele, aceste mișcări sunt unite de aceeași convingere: *nemurirea sufletului și posibilitatea comunicării cu spiritele după moarte*. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, un număr tot mai mare de elite educate ale Europei au îmbrățișat fie spiritualismul, fie spiritismul, dezvoltând ocultismul occidental modern. S-au organizat numeroase societăți și asociații, publicând un număr enorm de cărți și articole despre cunoașterea ezoterică și despre magie.

Nemurirea sufletului

Spiritualiștii moderni occidentali nu pretind că ar fi nouă credința lor în nemurirea sufletului. Dimpotrivă, ei recunosc repede că această „cunoștință” provine de la „străbuni”. Într-adevăr, la originea conceptului de nemurire a sufletului este ispitirea Evei de către șarpe în grădina Eden. Ulterior, această teologie falsă s-a răspândit în întreaga lume, străbătând culturi întregi și creând adevărate religii, cum ar fi șamanismul, șintoismul, hinduismul, budismul, voodoo și alte religii păgâne locale și regionale.

Nemurirea sufletului a reprezentat baza filozofiei grecești, în special a pitagorismului, aristotelismului, platonismului mijlociu și a neoplatonismului. Maniheismul și gnosticismul au izvorât și ele din același concept. În mod tragic, printr-un sincretism cu filozofia greacă, și creștinismul a fost infuzat de conceptul de nemurire a sufletului. De aceea, chiar dacă multe confesiuni creștine din zilele noastre condamnă spiritismul, orice biserică creștină care continuă să susțină conceptul nemuririi sufletului este deosebit de vulnerabilă la spiritualism și la ocultism. Drept urmare, unele biserici, precum Biserica Romano-Catolică și Bisericile Ortodoxe, au dezvoltat un întreg cult al sfinților, care se presupune că ar putea auzi rugăciunile și ar putea răspunde prin ocrotirea și îndrumarea celor care se roagă la ei. Reformatorii protestanți au respins cultul sfinților, dar ideea de nemurire a sufletului este apărută în majoritatea confesiunilor protestante, ceea ce le-ar putea expune la influențe spiritualiste.

Două observații suplimentare sunt importante aici:

1. Merită remarcat faptul că spiritualismul modern a apărut exact în aceeași perioadă și în aceeași zonă în care a luat naștere adventismul millerit: în nord-estul Statelor Unite, în anii 1840. Această apariție a fost încercarea diavolului de a anticipa și de a discredita lucrarea lui Dumnezeu de proclamare a revenirii Domnului Hristos și a soliilor celor trei îngeri. Dumnezeu a proclamat aceste mesaje prin biserica rămășiței, care a fost confirmată prin darul spiritului profeției. Una dintre învățăturile de bază ale Bisericii Adventiste a fost apelul adresat oamenilor să respingă învățătura păgână a nemuririi sufletului. De asemenea, Biserica Adventistă chema lumea să se întoarcă la învățătura biblică a ființei umane unitare și să își pună speranța nu în supraviețuirea după moarte ca suflet nemuritor, ci în viața veșnică și în învierea pe care Isus avea să o aducă la a doua Lui venire.

2. Iluminismul sau modernismul european, cu accentul lui pe știință, pe educația științifică și pe tehnologie, promitea eliminarea superstițiilor, magiei, vrăjitoriei și a oricărui contact cu supranaturalul. În realitate, poate singurul succes al modernismului în această privință a fost subminarea printre occidentali a credinței în Dumnezeu creștin. De altfel, modernismul nu a reușit niciodată să elimine supranaturalul din societatea occidentală și ca rezultat societatea vestică a devenit seculară și atee, fără a se elibera de spiritualism. Dimpotrivă, a doua jumătate a secolului al XIX-lea este cunoscută ca perioada unui amplu reviriment al spiritualismului, spiritismului, ocultismului, vrăjitoriei și magiei. La sfârșitul secolului al XX-lea, modernismul însuși s-a luptat pentru supraviețuire, când copiii postmoderni au fost inundați de povești oculte – sub formă de cărți, desene animate și filme –, pline de puteri supranaturale, magie, vrăjitorie și comunicare cu morții.

În plus, ceea ce cunoaștem sub denumirea de experiențe în pragul morții reprezintă o altă manifestare a aceluiași principiu. Din nefericire, mulți creștini le văd ca pe o dovadă că morții trăiesc imediat într-o altă sferă a existenței.

Spiritualismul și marea luptă

Care este rolul spiritualismului în strategia diavolului din marea luptă? Promovând spiritualismul, diavolul vrea să explice și să confirme înșelăciunea lui fundamentală care a aprins marea luptă, mai precis:

- că Dumnezeu nu este singurul Dumnezeu, ci că toți suntem dumnezei;
- că avem viață autonomă în noi;
- că avem o componentă (sufletul) a ființei care este spirituală (imaterială, eterică), indestructibilă, nemuritoare și veșnică;
- că suntem autonomi din punct de vedere moral.

Căderea omenirii în păcat a adus nemărginită suferință, distrugere și moarte, dovedind empiric faptul că diavolul a mințit. În această situație, oamenii s-ar putea îndoi pe bună dreptate de teza lui Satana: cum că răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu nu avea să ducă la moarte, ci la un alt nivel al existenței și conștiinței, unul divin. Spiritualismul, în diferitele lui forme, este, prin urmare, încercarea diavolului de a redefini moartea și de a afirma că numai trupul moare, iar sufletul trece la o formă superioară de viață. De asemenea, diavolul folosește spiritualismul pentru a-i atrage pe oameni sau a-i conduce la o întâlnire directă, per-

sonală cu el însuși și cu demonii lui. Biblia ne învață clar că în spatele fenomenelor spiritualiste, ca în cazul idolatriei, se află chiar demonii (1 Corinteni 10:20). Aceste întâlniri sunt periculoase nu numai pentru că sunt înșelătoare (Ioan 8:44) și generează „necurăție” (Marcu 5:2), dar și pentru că de multe ori duc la posedare demonică – situație în care demonii controlează și înrobesc oamenii. Din diferite motive și ca parte a strategiei lor, demonii nu pot posedea sau controla pe toată lumea în același mod. În orice caz, forțele demonice caută în mod constant să pună la cale o mare varietate de capcane pentru a prinde cât mai mulți oameni, care să treacă de partea lor în marea luptă. Apostolul Petru ne avertizează că „potrivnicul [...], diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Puterea lui Hristos

În ciuda eforturilor diavolului, faptul că Domnul Hristos a vindecat oameni posedați de demoni (de exemplu, Luca 8:26-33; Matei 12:45) a demonstrat puterea Lui de a ne scoate de sub controlul lui Satana. Adventiștii de ziua a șaptea proclamă victoria lui Hristos nu numai la sfârșitul mării lupte, ci și aici și acum în mijlocul acestei lumi. De aceea, la Sesiunea Conferinței Generale din 2005, din Saint Louis, Missouri, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a votat încă un punct fundamental de credință, numărul 11, care evidențiază exact acest element:

„Prin moartea Sa pe cruce, Isus a obținut victoria asupra forțelor răului. El – care în timpul lucrării Sale pe pământ a ținut sub control spiritele demonice – le-a frânt puterea și a făcut certă condamnarea lor finală. Biruința lui Isus ne oferă și nouă biruința asupra forțelor răului, care mai încearcă încă să ne ia în stăpânire, pe măsură ce umblăm cu El în pace, bucurie și încredere în dragostea Sa. Acum Duhul Sfânt locuiește în noi și ne dă putere. Fiind consacrați neîncetat lui Isus, Mântuitorul și Domnul nostru, suntem eliberați de povara faptelor noastre din trecut. Nu mai trăim în întuneric, în frica de puterile răului, în ignoranța și în lipsa de sens a vieții de dinainte. Odată eliberați prin Isus, suntem chemați să creștem tot mai mult în asemănarea cu caracterul Său, având comuniune cu El zilnic prin rugăciune, hrănindu-ne din Cuvântul Său, meditănd la El și la providența Sa, laudându-L prin cântări, adunându-ne pentru închinare și implicându-ne în misiunea bisericii. Suntem, de asemenea, chemați să urmăm exemplul lui Hristos, slujind cu compasiune în vederea împlinirii nevoilor fizice, mintale, sociale, afective și spiri-

tuale ale omenirii. Pe măsură ce ne oferim să le slujim cu iubire celor din jurul nostru și să le dăm mărturie despre mântuirea Sa, prezența constantă a lui Dumnezeu alături de noi, prin intermediul Duhului Sfânt, transformă fiecare moment și fiecare responsabilitate într-o experiență spirituală” (Credința Fundamentală numărul 11, „Creșterea în Hristos”).

Inițial, această convingere fundamentală a fost impusă de situația din unele părți ale lumii, cum ar fi Asia și Africa, în care creștinilor în general și chiar și unor adventiști nu le era clar că Scriptura respinge toate practicile oculte. În plus, chiar dacă înțeleseseră că Biblia se opune tuturor practicilor spiritualiste, adventiștii din acele zone ezitau să pună capăt acestor practici și învățături, pentru că le era teamă de răzbunarea spiritelor. Mai mult, spiritualismul, spiritismul și ocultismul sunt toate realități universale, nu numai din Africa și din Asia, ci din întreaga lume. Prin urmare, punctul de credință numărul 11 este pentru toată lumea. Indiferent de mediul nostru cultural și social, toți avem nevoie de același mesaj al Evangheliei: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10:27-29).

Aplicație

1. Ce cred oamenii din cultura ta despre natura umană și despre moarte? Cum le poți împărtăși adevărul despre moarte așa cum este prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu?
2. Ce cred oamenii din cultura ta despre iad? Ce puteți face tu și biserica ta în societate pentru a promova concepția adventistă asupra iadului?

Conflictul se apropie

Sabat după-amiază

De memorat: „_____ prin _____ Tău:
_____ Tău este adevărul” (Ioan 17:17).

Există un dispozitiv medical relativ nou numit biochip sau Verichip, de mărimea unui bob de orez, care, implantat într-un pacient și scanat cu un scanner extern, transmite informații despre istoricul medical al pacientului. Unii creștini consideră că acest lucru face parte dintr-o conspirație de impunere a semnului fiarei. Pentru alții, semnul fiarei are legătură cu codurile de bare de pe produsele din supermarketuri sau este un număr misterios de pe bancnotele americane care se presupune că ar însuma 666. Pentru unii are legătură cu ordinul masonic, cu Illuminati, cu elicopterele negre ale ONU sau cu ONU în sine.

Scopul studiului din această săptămână este să prezinte viitorul conflict din perspectiva închinării. Satana va pune la îndoială autoritatea lui Dumnezeu prin subminarea legii Sale, în special a Sabatului, care va deveni centrul conflictului global. Satana urăște Sabatul pentru că Îl urăște pe Creator și va folosi constrângerea pentru a ne abate loialitatea față de Hristos. Apelul final al lui Dumnezeu este un apel la credințioșie față de Hristos în ciuda persecuției, boicotului economic, întemnițării și decretului de moarte. Studiul din această săptămână pune accent pe puterea Domnului Isus de a ne trece prin ultimul conflict al pământului.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 35, 36.

15 iunie: Ziua Misiunii Femeii

Cartea Apocalipsa înseamnă mult mai mult decât simboluri misterioase, fiare ciudate și imagini bizare. Ea vorbește despre adevăruri veșnice date de un Dumnezeu iubitor generației din zilele finale. Conflictul dintre Hristos și Satana a început în cer cu privire la închinare și va atinge apogeul pe aceeași temă.

1 Compară Apocalipsa 14:7,9 cu Apocalipsa 4:11. Care este tema atotcuprinzătoare din Apocalipsa legată de conflictul cosmic dintre bine și rău?

În toată Apocalipsa, închinarea și creația sunt indisolubil legate. Apocalipsa 14:7 ne cheamă să ne închinăm Domnului întregii creații. Pe fundalul evoluționismului, care a luat cu asalt lumea în ultimele două secole, Sabatul este o amintire permanentă a identității noastre. Ne reamintește constant că suntem ființe create și Creatorul nostru este demn de loialitatea și de închinarea noastră. Acesta este unul dintre motivele pentru care diavolul urăște Sabatul atât de tare.

2 Citește Apocalipsa 12:17 și 14:12. Ce formă va lua închinarea la Creator, în cele din urmă?

Închinarea la Creator prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu se află în totală opoziție cu închinarea la fiară. Dumnezeu va avea un popor în zilele din urmă care Îi va fi loial în ciuda celei mai mari opoziții și mai aprige persecuții din istorie. „În timp ce păzirea sabatului fals – în conformitate cu legea statului, dar contrar poruncii a patra – va constitui o dovadă de supunere față de puterea opusă lui Dumnezeu, păzirea Sabatului autentic, în ascultare de legea lui Dumnezeu, va fi o dovadă de fidelitate față de Creator” (*Tragedia veacurilor*, p. 605).

Apocalipsa 14:12 declară că acești urmași fideli ai Mântuitorului vor avea „credința lui Isus”. Credința lui Isus este o credință atât de profundă încât se manifestă și când nu are dovezi vizibile. Merge înainte atunci când nu poate înțelege. Este un dar de la Isus pe care îl primim prin credință și care ne va trece prin conflictul care urmează.

Sabatul din ziua a șaptea este un simbol fundamental al calității de Creator a lui Dumnezeu și datează încă din Eden. Prin urmare, încercarea de a-l uzurpa, așa cum a făcut Roma (vezi Daniel 7:25), înseamnă a uzurpa baza autorității lui Dumnezeu. De ce Sabatul va deveni un punct atât de controversat în zilele din urmă?

Profeția despre semnul fiarei, din Apocalipsa 13, vorbește despre cea mai crâncenă etapă a războiului dintre Satana și Dumnezeu. Încă de la moartea lui Isus pe cruce, dușmanul știe că a pierdut, dar este hotărât să piardă pe cât mai mulți împreună cu el. Prima lui strategie în această campanie este înșelăciunea, urmată de forță. El se află, în definitiv, în spatele decretului care condamnă la moarte pe oricine refuză să se închine fiarei sau să primească semnul ei. Persecuția religioasă, desigur, nu este ceva nou. Există încă de când Cain l-a ucis pe Abel pentru că acesta ascultase de porunca Domnului.

3 Citește Ioan 16:2; Matei 10:22; 2 Timotei 3:12 și 1 Petru 4:12. Prin ce a trecut biserica din Noul Testament și cum crezi că se va repeta situația la sfârșitul timpului?

În istoria creștină persecuția este des întâlnită. A avut loc în Roma păgână și a fost deosebit de activă și în timpul bisericii medievale. Semnul fiarei nu este decât ultima verigă din acest lanț diabolic. Asemenea persecuțiilor din trecut, se încearcă forțarea tuturor să se conformeze unui set de credințe și unui sistem de închinare recunoscut. Profeția spune că persecuția va începe cu sancțiuni economice: nimeni nu poate cumpăra sau vinde până când nu are semnul. Oricine refuză să primească semnul va fi, în cele din urmă, condamnat la moarte (Apocalipsa 13:15,17).

Pe aceia care se declară creștini diavolul îi pregătește deja să primească semnul fiarei prin faptul că îi încurajează să facă compromisuri. Când pare că întreaga lume merge după fiară în deplină admirație (Apocalipsa 13:3), scena se schimbă brusc, iar lentila profetică ia în vizor poporul lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:12 ne prezintă următorul tablou: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Poporul lui Dumnezeu duce o viață de ascultare. Prin harul Său, credincioșii stau dreptți când totul în jur se clatină. În timp ce lumea urmează fiara, ei „urmează pe Miel oriunde merge El” (Apocalipsa 14:4). Prin puterea lui Hristos, aceștia înving puterile răului adunate împotriva lor. După cum am văzut în Studiul 9, conflictul central dintre bine și rău vizează închinarea. Fiara se folosește de înșelăciune și, când aceasta nu funcționează, de forță și constrângere.

Cu câtă ușurință permiți în prezent (dacă permiți) ca interesele economice să te împiedice să păzești pe deplin Sabatul?

4 Citește Apocalipsa 13:1,2. De unde se ridică această fiară și de la cine își primește autoritatea?

Cartea Apocalipsa îl identifică pe balaur cu Satana, în primul rând. Citește **Apocalipsa 12:3-5**. Diavolul, acționând prin Roma păgână, a fost cel care a încercat să Îl distrugă pe Hristos (vezi Matei 2:16-18). Cel mai mare dușman al lui Dumnezeu și al omului acționează prin intermediul instituțiilor politice și religioase pentru a-și atinge scopurile. Despre această putere a fiarei ni se spune: „Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (Apocalipsa 13:2). Această profetie s-a împlinit cu precizie sute de ani mai târziu, când împăratul roman Constantin și-a mutat capitala din Roma la Constantinopol. Întrucât acum, în cetatea imperială Roma, fosta cetate de scaun a cezarilor, se găsea un vid de putere, Roma păgână i-a oferit fiarei tronul sau capitala ei. „Mutând reședința imperiului la Constantinopol, [...] Constantin a pregătit terenul pentru ca episcopul Romei să se înalțe deasupra tuturor oamenilor de pe pământ și deasupra lui Dumnezeu din cer” (Isaac Backus, *The Infinite Importance of the Obedience of Faith...*, p. 16, citat în LeRoy Edwin Froom, *The Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 3, p. 213). Potrivit lui Thomas Hobbes, „papalitatea nu este decât fantoma Imperiului Roman decedat, care stă încoronată pe mormântul acestuia” (*Leviathan*, 1996, p. 386). O analiză atentă arată că fiara care se ridică din mare (Apocalipsa 13) este o putere religioasă apostată care iese din Roma și devine un sistem mondial de închinare (13:3,4). Această fiară nu este o persoană, ci o organizație religioasă care înlocuiește adevărul Cuvântului lui Dumnezeu cu decrete omenești.

5 Citește Apocalipsa 13:1,6. Ce cuvânt-cheie este folosit pentru a identifica puterea fiarei?

Biblia definește *hula/blasfemia* în Ioan 10:33 și în Luca 5:21 prin exemple: (1) cineva care pretinde că este Dumnezeu și (2) cineva care pretinde că are puterea să ierte păcatele. Aceste acuzații erau nedrepte, pentru că Isus este cu adevărat Dumnezeu și, prin urmare, are dreptul de a ierta păcatele. Papalitatea romană are două doctrine distinctive pe care Biblia le numește blasfemie: pretinde că preoții săi au puterea de a ierta păcatele și că papa are prerogativele lui Dumnezeu pe pământ.

6 Citește Apocalipsa 13:5. Notează mai jos trăsăturile distinctive.

Să ne amintim că Dumnezeu ne oferă o cheie pentru înțelegerea timpului profetic – o zi profetică înseamnă un an propriu-zis (Numeri 14:34; Ezechiel 4:6)! Prin calcularea perioadei celor 42 de luni, din Apocalipsa 13:5, folosind luna ebraică de 30 de zile se ajunge la 1.260 de zile profetice sau ani literali. Papalitatea a exercitat o mare influență din anul 538 d.H. până în 1798. Dar când generalul lui Napoleon, Berthier, l-a luat pe papă prizonier, în 1798, perioada profetică a supremației papale s-a încheiat, iar profeția din Apocalipsa s-a împlinit. Citește **Apocalipsa 13:10**. Lovitura dată papalității a fost extrem de serioasă, dar nu fatală. Conform Apocalipsa 13:12, rana de moarte avea să fie vindecată. Influența papalității avea să se resimtă iarăși la nivel mondial.

Astăzi, liderii mondiali îl primesc cu bucurie pe pontif ca ambasador al bisericii Romei și îl vizitează în mod regulat la Vatican. Într-o lume de o instabilitate fără precedent, se pregătește scena pentru ca pontiful roman să devină liderul moral aclamat al întregii lumi, care să unească toți oamenii. În timpul discursului său din 6 iunie 2012, în fața a mai mult de 15.000 de oameni adunați în Piața „Sfântul Petru” din Roma, papa Benedict al XVI-lea a declarat: „Duminica este ziua Domnului și a bărbaților și femeilor, o zi în care toți ar trebui să poată fi liberi, liberi pentru familie și liberi pentru Dumnezeu. Apărând duminica, apărăm libertatea omului” (https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/audiences/2012/documents/hf_ben-xvi_aud_20120606.html). Cartea *Tragedia veacurilor* exprimă clar unde va duce în cele din urmă această mișcare: „Cei care respectă Sabatul biblic vor fi declarați dușmani ai legii și ordinii, care dau la o parte restricțiile morale ale societății, provocând anarhie și decădere și atrăgând pedepsele lui Dumnezeu asupra pământului. [...] Ei vor fi acuzați de lipsă de loialitate față de stat. Pastorii și preoții care neagă obligativitatea legii divine vor prezenta de la amvoane datoria de a asculta de autoritățile civile, deoarece acestea sunt desemnate de Dumnezeu. În camere legislative și în tribunale, păzitorii porun-cilor vor fi greșit interpretați și condamnați” (p. 592).

Oricât ar fi de greu acum să ne imaginăm întâmplându-se ceva de genul acesta, observă cât de repede se poate schimba lumea! Ce ar trebui să ne spună aceste schimbări despre cât de repede pot veni asupra noastră evenimentele din zilele sfârșitului?

7 Citește Apocalipsa 13:11-18. Prin ce se deosebește a doua fiară de prima fiară din Apocalipsa 13?

Prima fiară s-a ridicat din mare, a doua fiară iese „din pământ” (Apocalipsa 13:11). Marea reprezintă „noroade, gloate, neamuri și limbi” (Apocalipsa 17:15). Pământul reprezintă, prin urmare, o zonă a lumii slab populată. Această a doua fiară se ridică aproape de încheierea perioadei profetice în care prima fiară își exercită autoritatea (Apocalipsa 13:5). Cu alte cuvinte, câștigă importanță în jurul anului 1798. Statele Unite se potrivesc perfect acestei descrieri. Și-au declarat independența în 1776, au adoptat constituția în 1789 și au fost recunoscute ca putere mondială la sfârșitul secolului al XIX-lea. Ioan continuă: „Avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur” (v. 11). Coarnele în profetia biblică simbolizează puterea. Spre deosebire de prima fiară, aceasta nu are coroane pe coarne, ceea ce sugerează că nu este o monarhie. Cele două coarne reprezintă cele două principii majore de guvernare care sunt sursa puterii și succesului Statelor Unite – libertatea politică și cea religioasă.

8 Citește Apocalipsa 13:11,12. Ce schimbare se observă la această fiară și cum vorbește ea?

Această națiune blândă, ca un miel, vorbește în cele din urmă ca un balaur. Exerciță „toată puterea fiarei dintâi” (Apocalipsa 13:12) și își abandonează principiile legate de libertatea religioasă, făcând ca „pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi” (13:12). Statele Unite vor fi cele care le vor cere tuturor de pe pământ să se închine primei fiare, prin recunoașterea autorității spirituale și seculare a papalității. Potrivit acestei profeții, Statele Unite fac o icoană fiarei – o unire între biserică și stat – și vor cere tuturor să se *închine* acestei icoane.

Cu adevărat fascinant este că, la momentul în care au fost identificate pentru prima dată ca această putere a fiarei, Statele Unite nu erau nici pe departe colosul militar și economic în care s-au transformat ulterior și care sunt în prezent.

Gândește-te la instabilitatea politică din America zilelor noastre. Cum ar putea duce acest lucru într-o zi la împlinirea profeției?

Vineri, 14 iunie

Închinarea la fiară și la icoana ei face aluzie la Daniel 3, unde împăratul Babilonului le-a poruncit lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego să se închine unui chip de aur sau, în caz contrar, să fie aruncați într-un cuptor aprins. Babilonul antic, Babilonul modern – problema rămâne închinarea. Adevărata închinare izvorăște dintr-o minte pregătită de Cuvântul lui Dumnezeu, dintr-un suflet transformat de iubirea Lui și dintr-o inimă plină de Duhul Său. Atunci nu ne vom potrivi „chipului veacului acestuia”, ci vom trăi după voia lui Dumnezeu, care se găsește în Cuvântul Său. Aceasta este singura noastră protecție!

„Dumnezeu nu forțează niciodată voința sau conștiința, dar mijlocul la care recurge în mod constant Satana – pentru a dobândi controlul asupra celor pe care nu-i poate amăgi – este constrângerea prin acte de cruzime. El se străduiește să domine conștiința și să-și asigure închinarea prin frică și forță. Pentru a-și atinge acest scop, acționează prin intermediul atât al autorităților religioase, cât și al celor seculare, determinându-le să impună legi omenești care sfidează legea lui Dumnezeu” (*Tragedia veacurilor*, p. 591).

Studiu zilnic: Osea 9 – Ioel 1; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Adevărata educație – o instruire misionară”.

1. Care au fost rezultatele propășirii viei mănoase Israel?

---

2. Cu ce-L înconjoară Efraim și casa lui Israel pe Dumnezeu?

---

3. Prin cine a scos Domnul pe Israel din Egipt și l-a păzit?

---

4. Cum se face întoarcerea la Domnul?

---

5. **Ce susținea Dumnezeu în tot ceea ce stabilea cu Israel?**

Material pentru instructori

Privire generală

Profeția biblică ne avertizează că îndelungatul conflict cosmic dintre cele două forțe opuse și ireconciliabile, Dumnezeu și diavolul, se apropie de sfârșit și va culmina cu o confruntare finală. Această ultimă bătălie se va da în legătură cu autoritatea și închinarea: cine va sta pe tronul universului și cine va primi gloria care I se cuvine Creatorului, Susținătorului și Mântuitorului. De aceea conflictul va viza Sabatul – simbolul puterii lui Dumnezeu de Creator, Susținător și Mântuitor. Forțele rebele vor fi conduse de însuși Satana, a cărui principală preocupare o reprezintă biserica, deși de-a lungul istoriei a acționat neobosit pentru a-și recruta diverși susținători. Din nefericire, biserica tradițională a cedat compromisului și a devenit Babilonul, simbolizat de fiara care iese din mare. Satana i-a dat acestei fiare autoritatea și puterea lui, iar aceasta se va afla de partea lui Satana în bătălia finală.

În zilele sfârșitului, balaurul va reuși de asemenea să atragă de partea lui cea mai prosperă națiune de pe pământ, Statele Unite ale Americii. Această națiune, născută din dorința de secole a creștinilor persecutați de a găsi un loc de libertate și siguranță religioasă, va face compromisuri, așa cum înaintea ei a făcut și biserica papală în Lumea Veche. Astfel, America își va împlini rolul profetic de fiară care iese din pământ, devenind un lider global în bătălia finală.

Dar Dumnezeu nu a rămas niciodată fără un popor în marea luptă. Până la finalul acestui conflict, El va avea permanent un popor, o fidelă biserică a rămășiței. Biserica rămășiței lui Dumnezeu L-a recunoscut dintotdeauna ca Împărat, I s-a închinat și a păzit poruncile și principiile împărăției Sale. Poporul credincios al rămășiței lui Dumnezeu va păzi Sabatul și Îl va cinsti drept Creator și Împărat al universului. Rămășița din zilele din urmă nu doar că se va închina lui Dumnezeu ca Salvator al ei, dar va și demasca public confederația răului. Biserica rămășiței va chema întreaga omenire să se întoarcă la Dumnezeu și să I se închine. În ciuda eforturilor balaurului și ale fiarelor care ies din pământ și din mare, victoria va fi a lui Dumnezeu.

Temele studiului

1. Profeția biblică descrie o bătălie finală între Dumnezeu și poporul Său, de o parte, și diavolul și agenții săi (simbolizați, în Apocalipsa 13, de fia-

ra care iese din mare și de cea care iese din pământ), de partea cealaltă. Bătălia se va concentra pe închinare și pe Sabat, care celebrează calitatea lui Dumnezeu de Creator, Împărat și Salvator.

2. Dumnezeu va ieși biruitor. El Își cheamă poporul să ia parte la biruința Lui asupra răului și asupra diavolului, proclamând Evanghelia Lui veșnică.

Comentariu

Pariul cu privire la profeție

Anastasia era o economișă atee, educată într-o universitate sovietică, în perioada de maximă prosperitate și stabilitate a Uniunii Sovietice. Ea aderase la utopia comunistă și credea cu tărie că aceasta oferea omenirii cea mai strălucită speranță. Aștepta cu nerăbdare ziua în care Uniunea Sovietică avea să conducă toate națiunile la renunțarea la economia de piață liberă a Statelor Unite și să adopte valorile sovietice. Soțul Anastasiei, Petru, nu împărtășea însă optimismul soției lui. Deși nu își practica religia la vremea aceea, Petru fusese născut și crescut într-o familie și într-o biserică adventistă de ziua a șaptea. În tinerețe studiaseră cărțile profetice Daniel și Apocalipsa, urmând abordarea adventistă istoricistă. Fiind acum căsătorit, el i-a împărtășit soției atee că, potrivit profețiilor biblice, Statele Unite aveau să domine în cele din urmă lumea și să conducă toate națiunile și guvernele de pe pământ într-un act de revoltă față de Dumnezeu, în timpul ultimei etape din istoria omenirii. De aceea, pe baza profețiilor din Apocalipsa, Petru susținea că Uniunea Sovietică avea să piardă Războiul Rece și că Statele Unite aveau să devină singura superputere din zilele din urmă. Cunoscând puterea Uniunii Sovietice, Anastasia nu putea accepta această profeție. Aflându-se într-un impas, cuplul a decis să își rezolve neînțelegerile printr-un pariu. Anastasia i-a spus lui Petru că, dacă Uniunea Sovietică avea să se prăbușească, ea avea să se facă adventistă de ziua a șaptea. Anii au trecut, iar la începutul anilor 1990, Uniunea Sovietică s-a prăbușit și a dispărut fără niciun fel de atac din exterior. Ateismul și comunismul Anastasiei s-au prăbușit odată cu URSS-ul. La scurtă vreme după, Anastasia a acceptat invitația lui Petru de a se boteza împreună cu el în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Predicția lui Petru cu privire la Uniunea Sovietică nu s-a bazat pe geopolitică, studii sociale, psihologie, economie sau studii militare. Pentru că trăia în spatele Cortinei de Fier, principala sursă a predicției lui Petru

cu privire la căderea URSS-ului era interpretarea biblică istoricistă a capitolului 13 din Apocalipsa, așa cum învăța biserica lui adventistă locală. Asemenea multor altor adventiști din lumea sovietică, Petru nici nu se gândea că prăbușirea Uniunii Sovietice avea să se întâmple în timpul vieții lui sau atât de repede. Ca în cazul multor altor adventiști, credința lui Petru a fost confirmată și întărită când s-a întâmplat lucrul acesta. El a luat decizia de a se întoarce în biserica sa și, din fericire, l-a urmat și familia.

În zilele noastre, interpretarea adventistă istoricistă a capitolului 13 din Apocalipsa – care indică faptul că Statele Unite reprezintă fiara cu coarne ca de miel ce va conduce lumea în revoltă față de legea lui Dumnezeu – este pusă în mod consecvent la îndoială. Mulți renumiți experți prezic sau chiar anunță că soarele va apune în curând asupra hegemoniei americane. Cu toate acestea, profeția biblică nu va da niciodată greș. La fel ca Petru, trebuie să ne încredem complet în profeția biblică și în interpretarea ei istoricistă, chiar dacă aparenta realitate sugerează contrariul, iar experții au alte pronosticuri.

Teoriile conspiraționiste

În ultima vreme teorii conspiraționiste inundă atât spațiul cibernetic, cât și mass-media. Astfel de teorii capătă adesea amploare și devin fenomene sociale. Adventiștii s-au ferit, pe bună dreptate, să se angajeze în propagarea teoriilor conspiraționiste de orice fel. Trebuie să continuăm să mergem pe această cale. În același timp, adoptarea acestei politici nu înseamnă că nu există conspirații. Din păcate, acestea există.

David, Isus și apostolii au suferit din cauza diferitelor conspirații care îi vizau. Învățând din exemplul lor, adventiștii au încredințat Providenței toate aceste teorii, alegând, în schimb, să se concentreze pe misiunea pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Da, însăși marea luptă a fost un rezultat al conspirației lui Satana. Da, suntem chemați să denunțăm conspirațiile din zilele din urmă ale lui Satana și ale adepților lui, care se pregătesc pentru asaltul final împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu trebuie să ne lăsăm prinși în detaliile numeroaselor teorii conspiraționiste, care abundă. Sarcina noastră este să anunțăm căderea Babilonului și venirea Domnului în curând. Prin urmare, misiunea noastră este să salvăm cât mai mulți oameni cu putință de conspirațiile lui Satana.

Identificarea fiarelor și misiunea bisericii

Pionierii adventiști au identificat fiara din mare cu Biserica Romano-Catolică și fiara din pământ cu Statele Unite ale Americii. Unii teologi susțin că această identificare a fost dictată de contextul sociopolitic, iar unii chiar cer ca adventiștii să se delimiteze de pozițiile lor inițiale și să găsească alte forțe mai relevante din punct de vedere spiritual sau politic din vremurile noastre, care să se potrivească mai bine descrierilor celor două animale, unul din mare, celălalt din pământ.

Dar trebuie să accentuăm două idei importante: **(1)** Cu toate că au analizat împlinirea profeției în contextul istoric pe care îl trăiau, pionierii adventiști au urmat în mod constant principiile istoriciste de interpretare profetică. De asemenea, ei au identificat împlinirea acestor profeții în armonie cu un sistem biblic holistic de învățătură. **(2)** Profetul lui Dumnezeu pentru biserica rămășiței, Ellen G. White, ne-a avertizat clar cu privire la renunțarea la interpretările noastre profetice originale privind cele două fiare din Apocalipsa 13. Ea era în mod special îngrijorată de faptul că adventiștii ar putea cădea în capcana de a crede că Biserica Romano-Catolică este acum o biserică schimbată și că nu mai este fiara tiranică din mare, fiind astfel nevoie de un alt candidat la acest post. Următoarele citate din cartea ei monumentală, *Tragedia veacurilor*, sunt remarcabile și militează clar împotriva unui astfel de demers:

„Romano-catolicismul este privit în prezent de protestanți mult mai favorabil decât în anii precedenți. În țările unde nu este predominant catolicismul și unde supușii papei adoptă o atitudine conciliantă pentru a dobândi influență, se manifestă o indiferență în creștere față de doctrinele care separă bisericile reformate de biserica papală. Câștigă teren ideea că, în fond, nu ne deosebim în punctele principale atât de mult cum s-a presupus și că o concesie mică din partea noastră va duce la o mai bună înțelegere cu Roma. [...]

Apărătorii papalității declară că această biserică a fost calomniată, iar lumea protestantă este înclinată să accepte această idee. Mulți susțin că este nedrept să judecăm biserica de astăzi după ororile și absurditățile care i-au marcat domnia în secolele de ignoranță și întuneric. Aceștia îi scuză cruzimea înfiorătoare, considerând-o un rezultat al barbariei acelor timpuri și pretind că influența civilizației moderne i-a schimbat atitudinile” (p. 563).

„Romano-catolicismul, ca sistem, nu este în prezent mai fidel Evangheliei lui Hristos decât a fost în orice altă perioadă din istorie. Bisericile protestante sunt în mare întuneric, altfel ar înțelege semnele timpului.

Biserica Catolică țintește departe cu planurile și metodele ei de lucru. Se folosește de orice mijloc pentru a-și extinde influența și a-și mări puterea în pregătirea ei pentru o luptă cruntă și decisivă prin care urmărește să recâștige stăpânirea lumii, să reinstaureze persecuția și să distrugă tot ce a făcut protestantismul. Catholicismul câștigă teren pretutindeni. Observați numărul crescând de biserici și capele catolice din țările protestante! Priviți la popularitatea colegiilor și a seminarelor catolice din America, sprijinite atât de mult de protestanți! Urmăriți creșterea ritualismului în Anglia și convertirile frecvente la catholicism! Aceste lucruri ar trebui să trezească îngrijorarea tuturor celor care țin la principiile curate ale Evangheliei” (p. 565, 566).

„Biserica Catolică afișează acum o față plăcută, acoperind cu scuze istoria cruzimilor ei oribile. Ea a îmbrăcat veșminte asemănătoare cu ale lui Hristos, dar a rămas neschimbată. Toate principiile papalității care au existat în secolele trecute există și astăzi. Doctrinile inventate în Evul Mediu sunt menținute și în prezent. Nimeni să nu se amăgească! Papalitatea, pe care protestanții sunt acum atât de dispuși să o onoreze, este aceeași care stăpânea lumea în zilele Reformei, când bărbați ai lui Dumnezeu s-au ridicat, cu riscul pierderii vieții, pentru a-i demasca nelegiuirea. Manifestă aceeași mândrie și îndrăzneală arogantă cu care a stăpânit peste regi și prinți și prin care și-a asumat prerogativele lui Dumnezeu. Spiritul ei nu este acum mai puțin crud și despotic decât atunci când a zdrobit libertatea oamenilor și i-a ucis pe sfinții Celui Preainalt. [...] Nu fără motiv s-a susținut în țările protestante că acum romano-catholicismul se deosebește mult mai puțin de protestantism decât în trecut. O schimbare a avut loc, dar nu la papalitate. Catholicismul se aseamănă într-adevăr mult cu protestantismul contemporan, deoarece protestantismul a degenerat în mare măsură față de ce era în zilele reformatoarelor” (p. 571).

Aplicație

1. Are sens să identificăm Biserica Romano-Catolică cu fiara care iese din mare și Statele Unite cu fiara care iese din pământ și, în același timp, să ne rugăm pentru salvarea oamenilor asociați cu aceste entități? Explică-ți răspunsul.
2. Profetul Daniel, creștinii din Evul Mediu, adventiștii din secolul al XIX-lea, adventiștii din Uniunea Sovietică și din multe alte locuri și vremuri s-au încrezut în Biblie în ciuda tuturor aparențelor. Cum te poți încrede în profeția biblică atunci când toate dovezile par să indice opusul împlinirii ei?

Ultimele evenimente de pe pământ

Sabat după-amiază

De memorat: „Cumpără adevărul – și nu-l vinde –, _____,
_____ și _____” (Proverbele 23:23).

Imaginează-ți că îți aștepți copilul să vină acasă cu mașina de undeva de departe. Prognoza meteo anunță vreme rea și începi să te îngrijorezi. Apar nori negri, vântul urlă și începe să plouă cu găleata. Copaci sunt doborâți pe șosea. Drumul principal e impracticabil. Apoi auzi că se circulă pe un drum secundar. Deși nu prea este semnal, reușești să îi trimiți copilului tău un mesaj în care îi descrii în detaliu cum poate ajunge acasă în siguranță.

Mai mult decât orice altceva, Domnul Isus dorește să ne îndrume prin furtunile vieții și să ne ducă acasă. „Vine o furtună, nepotolită în furia ei. Suntem pregătiți să o întâmpinăm?” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 8, p. 315). Scopul vieții, morții, învierii și lucrării lui Hristos în sanctuarul ceresc este să Se asigure că ajungem acasă. Mesajele profetice din Daniel și Apocalipsa sunt indicații divine adresate în mod special poporului lui Dumnezeu din zilele sfârșitului, pentru a-l trece de furtunile vieții, astfel încât într-o zi să poată simți îmbrățișarea caldă a unui Salvator iubitor.

Scopul acestui studiu este să arate ce spune Cuvântul profetic despre evenimentele sfârșitului și să reafirme puterea Domnului Hristos de a ne conduce prin ultimul conflict al pământului și a ne duce acasă.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 37, 38.

22 iunie: Ziua Refugiaților

- 1** Citește **Proverbele 23:23; Ioan 8:32 și Ioan 17:17**. Care este tema comună a acestor versete?
-

Marea luptă este o bătălie între adevăr și rătăcire. Satana este un înșelător și tatăl minciunii (Ioan 8:44). Isus este autorul întregului adevăr. Citește **Ioan 14:6**. Adevărul care ne eliberează de înșelăciunile lui Satana se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia demască strategia lui Satana și dezvăluie planurile lui Dumnezeu. Scriptura este o candelă pentru picioarele noastre (Psalmii 119:105). Citește și **versetele 130 și 160 din Psalmul 119**.

- 2** Citește **2 Petru 1:16-21**. Ce asigurare ne dă apostolul cu privire la profetie? Ce ilustrație folosește pentru a ne arăta importanța Cuvântului profetic?
-

Noi nu urmăm „basmе meșteșugit alcătuite”. Profetiile Cuvântului lui Dumnezeu luminează calea care ne stă în față. Ne ajută să distingem adevărul de minciună. Fără Biblie, am fi lăsați la cheremul opiniilor umane și am fi ușor duși în eroare. „Satana folosește toate mijloacele posibile pentru a-i împiedica pe oameni să cunoască Biblia, deoarece declarațiile ei clare demască minciunile lui. [...] Ultima mare înșelăciune se va desfășura curând în fața ochilor noștri, când antihristul va face minuni. Contrafacerea se va asemăna atât de mult cu adevărul, încât fără ajutorul Sfintelor Scripturi vor fi imposibil de deosebit. [...] Numai cei care și-au fortificat mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în marele conflict final. Fiecare om va ajunge să-și pună următoarea întrebare: «Să ascult mai mult de Dumnezeu decât de oameni?» Momentul când va trebui să luăm o decizie bate la ușă. Sunt picioarele noastre fixate pe stâncă, pe Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu? Suntem pregătiți să apărăm cu fermitate poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus?» (*Tragedia veacurilor*, p. 593, 594).

Reflectă asupra întrebărilor de mai sus. Ce ne va face capabili să stăm în picioare în criza finală? Ce te distrage de la studiul Bibliei? Cum ai putea compromite adevărul de dragul plăcerilor personale?

În criza viitoare care vizează închinarea, oamenii credincioși lui Dumnezeu nu vor ceda în fața presiunilor lumii (Apocalipsa 14:12). Aceștia vor fi pecetluiți de Duhul Sfânt (Efeseni 4:30) și nu vor putea fi clintiți. În vechime, pecetea atesta autenticitatea documentelor oficiale. Era un semn distinctiv, personalizat. Deoarece conflictul final vizează în special închinarea și autoritatea lui Dumnezeu așa cum sunt exprimate în legea Lui, este de așteptat ca sigiliul lui Dumnezeu să fie încorporat în legea Lui (compară cu Isaia 8:16).

3 Ce elemente ale unui sigiliu se găsesc în porunca Sabatului, din Exodul 20:8-11?

Aici găsim trei elemente ale unui sigiliu autentic: (1) numele persoanei căreia îi aparține sigiliul, „Domnul Dumnezeuul tău”; (2) titulatura oficială a acesteia, Cel care „a făcut” – Creatorul; (3) teritoriul acesteia, „cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele”. Uneori pecetea/sigiliul este numit în Biblie „semn” (Romani 4:11). Cele trei cuvinte sunt interschimbabile. În calitate de semn – sau pecete/sigiliu – al lui Dumnezeu din centrul legii Lui, Sabatul se află și în centrul conflictului final cu privire la închinare (Ezechiel 20:12,20; Apocalipsa 12:17).

4 Compară Apocalipsa 7:1-3 și 14:1 cu Apocalipsa 13:16,17. Unde se aplică sigiliul lui Dumnezeu și semnul fiarei? Cum justifici diferența?

Pecetea lui Dumnezeu este pusă pe frunte. Fruntea este simbolul minții și reprezintă o decizie conștientă. Semnul fiarei se primește ori pe frunte, ori pe mână, indicând faptul că oamenii fie sunt convingeri rațional și acceptă de bunăvoie minciunile lui Satana, fie se conformează închinării false pentru a nu fi uciși.

Diavolul îi urăște pe cei care ascultă de Dumnezeu. Marea luptă atinge punctul culminant atunci când balaurul (Satana) pornește la război cu rămășița celor credincioși care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Loialitatea lor față de Hristos este însă neclintită.

De ce credinșia de zi cu zi față de Domnul este cheia pentru a fi pregătiți pentru momentul în care vine criza finală?

Ne închinăm Creatorului? Sau fiarei și icoanei ei? Nu există cale de mijloc. Primul înger din Apocalipsa 14 îi îndeamnă pe oameni să se închine. Citește **Apocalipsa 14:7**. Pentru a susține și mai mult apelul din partea Cerului, cel de-al treilea înger dezvăluie consecințele cumplite ale închinării la fiară. Citește **Apocalipsa 14:10**. În schimb, cei care se închină Creatorului sunt descriși păzind „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (14:12). Creația stă la baza adevăratei închinări (4:11). De vreme ce Dumnezeu „a făcut toate lucrurile” prin Isus Hristos (Efeseni 3:9), Satana Îl urăște pe Creator și a încercat prin puterile pămâtenesă să schimbe Sabatul – memorialul creației (Daniel 9:25). Conflictul viitor cu privire la legea lui Dumnezeu se concentrează pe autoritate. Dacă va putea distruge închinarea în Sabat, Satana va declara că autoritatea lui este mai mare decât autoritatea lui Dumnezeu. Pentru a realiza lucrul acesta, Satana va încerca să convingă sau să forțeze întreaga lume să accepte un sabbat contrafăcut. Oricât de greu ar fi de imaginat așa ceva în prezent, lumea se schimbă dramatic, după cum am văzut în pandemia de COVID-19. Peste noapte, lumea noastră poate deveni un altfel de loc. Nu cunoaștem detaliile legate de semnul fiarei. Lumea este foarte instabilă și, cu tehnologia uimitoare care există în prezent, lucrurile cu privire la care ne avertizează Biblia se pot petrece într-adevăr mai repede decât ne putem imagina.

5 Citește Apocalipsa 13:13-17. Care sunt pedepsele aplicate celor care nu primesc semnul fiarei?

Spre deosebire de adepții fiarei și ai icoanei ei, credincioșii lui Hristos se vor confrunta și cu pedepse economice, și cu amenințarea morții. Omenirea rămâne cum a fost dintotdeauna: coruptă, avidă de putere și violentă. Cu toate că încă nu știm exact cum se vor desfășura evenimentele finale, nu ar trebui să fie prea greu de imaginat persecuția de la sfârșitul timpului. Deși scrise într-un cu totul alt context, următoarele cuvinte din Evanghelie spun tot. Vorbind despre Isus, Ioan a scris că „n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El Însuși știa ce este în om” (Ioan 2:25).

Gândește-te la decăderea și la răul caracteristic oamenilor. În ce măsură arată lucrul acesta cât de ușor se pot petrece evenimentele finale? În plus și chiar mai important, ce ar trebui să învățăm din acest trist adevăr despre cum să ne păzim propria inimă?

6 Citește Ioel 2:21-24 și Faptele apostolilor 2:1-4,41-47. Ce profeție s-a împlinit în primul secol? Care a fost impactul acesteia?

Revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime a propulsat biserica creștină. Într-o singură zi s-au convertit 3.000 de oameni. Cartea Faptele apostolilor consemnează numeroasele minuni ale harului transformator al lui Dumnezeu. Citește **Faptele apostolilor 4:4**. Numai 120 de credincioși s-au adunat să se roage, dar rugăciunea a produs o schimbare dramatică. S-au adăugat rapid mii de credincioși. Chiar „și o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Faptele 6:7). Când au fost persecutați cu înverșunare în Ierusalim, ucenicii „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Faptele 8:4). Au fost plantate biserici în întreaga Iudee, în Samaria și în Galileea (vezi Faptele 9:31). După convertire, Pavel L-a proclamat pe Domnul Hristos în toată lumea mediteraneeană. În Tesalonic, niște evrei care se opuneau Evangheliei au făcut această uluitoare declarație: „Oamenii aceștia care au răscolit lumea au venit și aici” (Faptele 17:6). Prin puterea Duhului Sfânt, ucenicii au străbătut lumea cunoscută atunci, într-un timp relativ scurt. Profeția lui Ioel cu privire la ploaia timpurie s-a împlinit la Cincizecime, dar ploaia târzie va cădea cu o putere și mai mare asupra secerișului final al pământului.

7 Citește Zaharia 4:6; 10:1; Osea 6:3 și Iacov 5:7,8. Cum se va încheia lucrarea lui Dumnezeu pe pământ?

Termenii „ploaie timpurie” și „ploaie târzie” sunt împrumutați din ciclul agricol israelit. Ploaia timpurie cădea toamna pentru ca semințele să germineze. Ploaia târzie cădea primăvara pentru a coace recolta. Ambele descriu lucrarea Duhului Sfânt de proclamare a Evangheliei. „După cum ploaia timpurie a fost dată prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul predicării Evangheliei, pentru a face să răsară prețioasa sămânță, tot așa ploaia târzie va fi dată la încheierea lucrării, pentru coacerea recoltei. [...] Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul predicării Evangheliei urmează să se îplinească din nou prin revărsarea ploii târzii la încheierea ei” (*Tragedia veacurilor*, p. 611, 612).

8 Citește Apocalipsa 18:1-4; Habacuc 2:14 și Matei 24:14. Cum se va încheia lucrarea lui Dumnezeu pe pământ?

Îngerul care anunță căderea Babilonului are „o mare putere”. La fel ca îngerii din Apocalipsa 14, acest înger reprezintă mesageri ome-nești. Îngerul manifestă slava lui Dumnezeu în așa mare măsură încât luminează întregul pământ. Cuvântul grecesc pentru „autoritate” sau „putere” în Noul Testament este *exousia*, care adesea face referire la victoria lui Isus asupra puterilor răului. Isus folosește acest cuvânt în Evanghelia după Matei, în legătură cu trimiterea ucenicilor Săi. În Matei 10:1, Isus le oferă ucenicilor *autoritate* asupra puterilor răului. Îi trimite cu putere divină să fie biruitori în lupta dintre bine și rău. În Matei 28, îi trimite iarăși cu „toată puterea [...] în cer și pe pământ” să meargă și să facă „ucenici din toate neamurile” (28:18,19).

Umplută cu puterea Duhului Sfânt, înaintând cu autoritatea lui Hristos cel viu, care prin viața și moartea Sa a biruit puterile răului, bi-serica din Noul Testament a luminat pământul cu slava lui Dumnezeu. În doar câțiva ani, ucenicii au proclamat Evanghelia în lumea cunoscută pe atunci (Coloseni 1:23).

În zilele sfârșitului, Duhul Sfânt va fi revărsat cu o putere fără pre-cedent, iar Evanghelia se va răspândi cu repeziciune până la marginile globului. Mii de oameni vor fi convertiți într-o zi, iar harul și adevărul lui Dumnezeu vor avea un impact asupra întregii planete. În modul acesta, lumea va fi avertizată, iar Evanghelia și speranța pe care aceasta o oferă vor ajunge în întreaga lume.

„Trimiși ai lui Dumnezeu cu fețele luminate și strălucind de sfân-tă consacrare se vor grăbi din loc în loc să transmită mesajul din cer. Avertizarea va fi rostită prin mii de voci pe tot pământul. Se vor face miracole, bolnavi vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe cre-dincioși” (*Tragedia veacurilor*, p. 611, 612).

Ce anume provoacă întârzierea revărsării Duhului Sfânt, a ploii târzii și a mării strigări? Ce rol, oricât de mic, poate juca fiecare dintre noi, dovedind deschidere și receptivitate pentru revărsarea Duhului Sfânt?

Vineri, 21 iunie

Încă din 1851, pionierii adventiști au identificat a doua fiară din Apocalipsa 13:11-17 drept Statele Unite ale Americii. Însă probabil că era greu de închipuit pe atunci cum ar putea Statele Unite să determine lumea să se închine primei fiare (Apocalipsa 13:12). Chiar și în anii 1880, întreaga flotă a Statelor Unite era alcătuită din doar 48 de nave vechi. După încheierea Războiului Rece însă, nicio putere nu se mai poate compara cu Statele Unite din punct de vedere militar. Și, deși americanii se bucură de libertăți extraordinare, nu este greu să ne imaginăm cum, pe măsură ce vremurile vor deveni tot mai grele, acele libertăți vor fi călcate în picioare sau chiar complet nesocotite. Mulți cred că inclusiv acum vedem întâmplându-se lucrul acesta.

„Toți cei care vor refuza să se supună [poruncii privind păzirea sabbatului fals] vor primi pedepse civile și, în cele din urmă, se va susține că merită pedeapsa cu moartea. Pe de altă parte, legea lui Dumnezeu, care impune păzirea zilei de odihnă a Creatorului, se cere respectată și îi amenință cu mânia divină pe toți cei care calcă principiile ei” (*Tragedia veacurilor*, p. 604).

Studiu zilnic: Ioel 2 – Amos 5; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „O adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu”.

1. Ce face Domnul pentru ca pământul să nu se teamă, ci să se bucure?
_____
2. Ce meserie avea Amos și când a avut el vedenii despre Israel?
_____
3. Cui Își descoperă Domnul Dumnezeu taina?
_____
4. Ce trebuie să facem pentru ca Domnul să fie cu noi, cum spunem noi?
_____
5. **Cine și ce face ca Pământul să-și păstreze poziția în timpul rotației și Soarele să răsară pe cer?**
_____

Material pentru instructori

Privire generală

Poporul lui Dumnezeu, angajat în conflictul final dintre Hristos și Satana, nu este lăsat în întuneric cu privire la evenimentele finale, nici nu este abandonat de Dumnezeu în timpul desfășurării acestora. Asemenea unui general de încredere care își încurajează trupele pentru bătălia decisivă, Dumnezeu ne pregătește de luptă oferindu-ne Cuvântul Său profetic pentru a ne inspira, orienta și întări. În această săptămână ne concentrăm asupra câtorva elemente-cheie ale pregătirii poporului lui Dumnezeu pentru vremea sfârșitului.

1. Înainte de toate, ni se reamintește că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, este singurul nostru ghid de încredere, este sursa întregului adevăr și a întregii puteri. Vom fi în siguranță numai atâta vreme cât rămânem fideli Cuvântului Său. Prin urmare, trebuie să adoptăm sfatul și înțelepciunea biblică, indiferent de realitățile din arena evenimentelor mondiale, care par să o contrazică.
2. Păzirea Sabatului este semnul angajamentului și loialității noastre față de Creatorul și Mântuitorul nostru.
3. Nu suntem și nu vom fi niciodată singuri în marea luptă și în îndeplinirea misiunii lui Dumnezeu de proclamare a Evangheliei Sale veșnice, ci Duhul Sfânt Însuși va da poporului lui Dumnezeu o putere specială de a da mărturie în zilele sfârșitului cu privire la puterea Evangheliei și la apelul lui Dumnezeu adresat tuturor oamenilor de a se întoarce la El, părăsiindu-l pe diavol și rândurile sale. Aceste evenimente sunt cunoscute sub numele de *ploaia târzie* (întărirea și dotarea de către Dumnezeu a poporului Său) și *marea strigare* (care constituie proclamarea publică finală a Evangheliei).

Temele studiului

1. Acceptarea iubirii și mântuirii lui Dumnezeu prin Isus Hristos va naște în noi o iubire statornică față de El și o hotărâre de a-I fi credincioși Lui, Cuvântului Său și Sabatului Său.
2. Duhul Sfânt ne va da putere, prin revărsarea ploii târzii. Această revărsare ne va face capabili să transmitem „marea strigare” – adică ultima chemare adresată oamenilor de a se pocăi și de a fi mântuiți.

Să fim încrezători! Dumnezeu va avea ultimul cuvânt

Ivan s-a născut și a crescut într-o familie credincioasă adventistă de ziua a șaptea din Uniunea Sovietică. Deși familia lui era săracă și cu toții erau nevoiți să lucreze din greu, a avut parte de o copilărie și de o tinerețe fericită și lipsită de griji. La 18 ani, Ivan a fost recrutat în armata sovietică. Împreună cu alți recruți, a urcat într-un tren și, șapte zile mai târziu, se găsea la 3.000 de kilometri distanță de casă. Astfel a început stagiul său militar de doi ani. Pe lângă faptul că se simțea singur și îi era dor de casă, Ivan știa că cea mai mare provocare îi stătea încă înaintea. Chiar dinainte de a fi recrutat, hotărâse în inima lui să îi rămână loial lui Dumnezeu și să păzească Sabatul, indiferent de ceea ce avea să i se întâmple. În primele Sabaturi le-a explicat superiorilor săi direcți că nu putea lucra în Sabat din cauza convingerilor religioase. Superiorii l-au tolerat în primele câteva săptămâni, gândindu-se că avea să renunțe curând la obiceiurile lui ciudate, „provinciale” și „primitive”.

Nu după multă vreme însă, superiorii lui Ivan au realizat că tânărul era serios și au luat măsuri disciplinare și „educaționale” ferme. Într-o vineri după-amiază, după o zi de muncă epuizantă, i-au spus lui Ivan că nu merita să doarmă într-un pat confortabil la sfârșit de săptămână, dacă refuza să lucreze sâmbăta. Așa că l-au informat că avea să petreacă sfârșitul de săptămână în centrul temporar de detenție. Când au ajuns la clădirea carcerii, Ivan și superiorii lui au descoperit că aceasta era închisă, iar gardianul plecase. Așteptând întoarcerea gardianului, superiorii discutau în timp ce Ivan privea apusul deasupra frumosului lac Balhaș. În tăcere, Ivan căuta siguranță și sprijin la Dumnezeu. Dintr-odată, un sergent care trecea pe acolo s-a oprit și i-a întrebat pe superiorii lui Ivan pe cine aduseseră la carceră.

— Pe un păzitor al Sabatului, au răspuns ei. Vrem să îl reeducăm ca să execute ordinele și să lucreze sâmbăta.

— Niciodată! a exclamat sergentul. Îi cunosc pe ăștia. Mai degrabă ar muri decât să lucreze sâmbăta.

Superiorii și-au dat seama că făcuseră o greșeală lăsându-l pe sergent să vorbească în prezența lui Ivan. Dar era prea târziu. Ivan a primit doza de încurajare de care avea atâta nevoie. A sosit și gardianul și, tocmai când Sabatul începea, l-a dus pe Ivan la celulă: o încăpere de 2 × 3 metri, în care se înghesuiau peste 10 soldați, majoritatea fumători.

Ușa grea de metal s-a închis, iar Ivan a ocupat singurul loc disponibil, aproape de intrare, pregătit să stea în picioare sau în șezut pentru tot restul sfârșitului de săptămână. Tânărul soldat al lui Hristos era hotărât să rămână credincios Sabatului lui Dumnezeu. Minutele s-au făcut ore și, pe la miezul nopții, Ivan a început să își imagineze cum frații din orașul lui natal mergeau fericiți la biserică să se închine lui Dumnezeu în timpul serviciului divin de seară, pe când el trebuia să mai rămână încă trei zile închis într-o celulă plină de fum de țigară.

Dintr-odată, Ivan și-a amintit ultima predică pe care o auzise în biserica sa înainte să plece în armată. Era despre Ilie pe muntele Carmel și despre cum acesta s-a rugat de șapte ori pentru ploaie. *Dacă mă rog și eu de șapte ori?* s-a gândit Ivan. Deși i se părea aproape o îndrăzneală din partea lui, Ivan s-a hotărât să încerce. A rostit în inima lui prima rugăciune simplă. Nu s-a întâmplat nimic. A urmat a doua rugăciune. Tot niciun „nor”. A treia rugăciune. Apoi a patra. A cincea. Și a șasea. În cele din urmă a rostit în sinea lui a șaptea rugăciune. Când a terminat, celula era cufundată în liniștea totală de la miezul nopții. Liniștea nu a schimbat cu nimic hotărârea sau credința lui Ivan. Era gata să îi fie loial lui Dumnezeu chiar dacă Dumnezeu nu avea să răspundă în niciun mod evident celor șapte rugăciuni ale lui. *Măcar am încercat, nu?* și-a zis în sinea lui.

Dar, după numai un minut, liniștea a fost întreruptă de niște pași din afara celulei. Pașii au fost urmați de un zăngănit de chei, apoi de scârțâitul ușii în timp ce era deschisă. Gardianul și-a făcut apariția în prag și a cercetat celula cu lanterna. Când l-a zărit pe Ivan, i-a ordonat să iasă. Apoi l-a luat în biroul lui, a improvizat un pat simplu, dar confortabil și l-a invitat pe tânăr să doarmă. Ivan s-a prăbușit pe pat și a adormit instantaneu. Dimineața, Ivan s-a trezit în fața unei alte surprize: gardianul îi adusese micul-dejun. Ba, mai mult, i-a dat un pachet cu mâncare și l-a condus pe malul lacului, unde l-a lăsat liber să se bucure de Sabat în natură.

Ivan a petrecut următoarele câteva Sabaturi în același mod. Superiorii îl aduceau la carceră la sfârșit de săptămână. Gardianul îl elibera și îi dădea mâncare pentru restul zilelor de weekend. Apoi, luni dimineața, Ivan se întorcea la cazarmă. Lunile și anii care au urmat au fost plini de alte experiențe asemănătoare, cu intervenții divine miraculoase. După doi ani, Ivan s-a întors acasă ca tânăr matur, puternic și credincios lui Dumnezeu. Da, înfruntase colosul armatei sovietice, care cău-

tase să îi distrugă credința. Da, superiorii îi spusese că nu era vrednic să doarmă pe saltele armatei, dar Dumnezeu a avut ultimul cuvânt. Dumnezeu Se îngrijește de credincioșii Lui care – la fel ca Daniel din Biblie și ca Ivan din Uniunea Sovietică – iau decizia de a-I rămâne loiali.

Loialitatea creștină

Loialitatea i-a fascinat dintotdeauna pe cercetătorii naturii și istoriei umane. Ca atitudine, loialitatea are la bază mai multe elemente. Unele dintre acestea sunt biologice sau predeterminate, precum familia sau locul nașterii. Deciziile personale reprezintă o altă bază a loialității. Aceste decizii pot viza lucruri precum: beneficii materiale (plăți, recompense), convingeri, viziune asupra lumii sau moralitate. Unii își întemeiază loialitatea pe datorie, alții – pe preferințe, iar alții – pe profit. Obiectul loialității are legătură cu aceste elemente. Oamenii manifestă devotament față de familie, față de popor, religie, ideologii, filozofii, natură și afaceri, ca să dăm doar câteva exemple. Dar ce este loialitatea creștină? De ce sunt creștinii devotați și cui?

Pentru a putea răspunde la aceste întrebări, să ne gândim la istoria lui Iov! În conversațiile cu Satana, Dumnezeu scoate în evidență neprihănirea, integritatea și loialitatea sau frica lui de Domnul (Iov 1:8). În acord cu natura lui neîncrezătoare, înșelătoare și rebelă, Satana a ridicat una dintre întrebările lui de bază: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?” (Iov 1:9). Satana a pretins apoi că baza loialității omului față de Dumnezeu era egoismul: „Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui acoperă țara. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față” (Iov 1:10,11). Înainte de a fi alungat din cer, Satana L-a acuzat pe Dumnezeu că, în mod nedrept, abuziv și egoist, a obligat ființele necăzute din univers să Îl iubească și să Îi fie loiale. Prin urmare, loialitatea lor față de Dumnezeu ar fi fost motivată de avantaje și de interese personale. La fel, Satana a susținut că temeiul loialității poporului lui Dumnezeu de pe pământ ar fi dorința egoistă de a supraviețui și de a prospera. Această interpretare greșită a realității de către Satana a dat naștere marii lupte universale și de asemenea perioadei de suferință și de întrebări din viața lui Iov. Cu toate acestea, credincioșia uimitoare a lui Iov a dovedit că Satana se înșela și a ilustrat adevărata bază a loialității creștine față de Dumnezeu: o iubire statornică și necondiționată față de El și o dorință profundă de a fi neprihănit.

În acea primă noapte de vineri în carceră, loialitatea lui Ivan față de Dumnezeu a fost răsplătită imediat. Dar această răsplată nu a constituit motivația credincioșiei lui față de Dumnezeu. Ivan fusese hotărât să Îi rămână credincios lui Dumnezeu indiferent dacă primea un răspuns evident sau nu. În mod asemănător, confrunțați cu perspectiva unei morți îngrozitoare într-un cuptor încins în câmpia Dura (Daniel 3:15), prietenii lui Daniel i-au răspuns plini de curaj lui Nebucadnețar: „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și, chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:16-18). Peste ani, profetul Habacuc avea să cânte: „Căci, chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” (Habacuc 3:17-18).

Dar cum se naște o astfel de loialitate în inima și în mintea celor din poporul lui Dumnezeu? Da, poporul lui Dumnezeu și restul universului simt nevoia să-I fie devotați pentru că El este Creatorul lor și prin urmare Tatăl lor. Credințioșia poporului lui Dumnezeu provine de la Dumnezeu. Oamenii sunt creați după chipul Lui (Geneza 1:26-27). Dumnezeu este iubire și, prin harul Lui, oamenii sunt iubitori. Dumnezeu este neprihănit și oamenii au fost creați neprihăniți. Dumnezeu este credincios, loial, devotat sau fidel și oamenii pot alege să fie și ei la fel, cu ajutorul lui Dumnezeu. Tocmai iubirea și credințioșia Lui față de noi nasc în noi iubire și loialitate față de El. Apostolul Ioan a explicat că noi nu Îi suntem devotați lui Dumnezeu de frică, pentru că „în dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste”. În schimb, „noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:18,19), „și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10; vezi și Ioan 3:16).

Aplicație

1. Istoria lui Ivan este cu adevărat uimitoare și încurajatoare. Dar știm și că, pe lângă fiecare credincios ca Ivan, există mulți alții a căror credințioșie a adus nenorociri și suferințe asupra lor și poate asupra celor dragi lor. Cum înțelegem astfel de situații?

- 2.** Deși ne imaginăm rămânând statornici și respectând Sabatul lui Dumnezeu în vremuri de persecuție, de câte ori nu eșuăm în păstrarea sacralității și solemnității Sabatului în vremuri de pace și de prosperitate!? Poate că uneori ne întrebăm dacă nu este mai ușor să Îl trădăm pe Domnul Sabatului în vremuri de libertate decât în vremuri de persecuție. Dacă nu putem sfinți Sabatul când avem toată libertatea, cum ne putem aștepta să fim credincioși în vremuri de furtună și de criză? Concepe o strategie de a rămâne credincios Sabatului atât în vremuri bune, cât și în vremuri grele!

Triumful iubirii lui Dumnezeu

Sabat după-amiază

De memorat: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din _____ și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși _____. El va fi Dumnezeul lor. El va _____ orice _____ din ochii lor. Și _____ nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici _____, nici _____, pentru că lucrurile dintâi _____»” (Apocalipsa 21:3,4).

Putem înfrunta viitorul cu speranță. Franklin D. Roosevelt a fost președintele Statelor Unite într-o perioadă dintre cele mai dificile (1933-1945). Paralizat din cauza poliomielitei, el a afirmat într-o ocazie: „Am cultivat întotdeauna speranța, credința, convingerea că există o viață mai bună, o lume mai bună, dincolo de orizont.” Albert Einstein, unul dintre genialii lumii, a scris și el: „Învață de la ziua de ieri, trăiește în ziua de azi și speră pentru ziua de mâine.” Alfred Lord Tennyson, un renumit poet englez victorian, a scris la rândul lui: „Speranța zâmbește din pragul anului care vine, șoptind: «Va fi un an mai fericit.»”

În acest ultim studiu vom vedea iubirea neclintită a Domnului Hristos în timpul celei mai fascinante perioade din istoria universului, precum și victoria Lui absolută în marea luptă dintre bine și rău. Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, ne dă speranță pentru astăzi, pentru mâine și pentru totdeauna.

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 39–42.

29 iunie: Ziua Lucrării în Penitenciare

- 1 Citește Apocalipsa 22:11,12; Daniel 12:1,2 și Ieremia 30:5-7. Ce evenimente au loc chiar înainte de a doua venire?**

Încheierea timpului de probă este urmată de o vreme de strâmtorare „cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta”. Apocalipsa 16 descrie ultimele șapte plăgi care vor fi revărsate asupra lumii nelegiuite. Dar, ca în cazul plăgilor Egiptului, poporul lui Dumnezeu va fi ferit de ele. Citește **Daniel 12:1**. Cel mai probabil este vorba de „cartea vieții” (vezi Filipeni 4:3; Apocalipsa 13:8; 20:12,15; 22:19). Dacă I-am rămas credincioși lui Isus, numele noastre nu vor fi șterse din cartea vieții (Apocalipsa 3:5).

- 2 Citește 1 Ioan 3:1-3; Ioan 8:29 și 14:30. Care este singura pregătire suficientă pentru venirea perioadelor de criză extremă?**

În perioada de criză, copiii lui Dumnezeu au cu Mântuitorul Isus o relație personală atât de profundă încât nimic nu o poate schimba. Dorința lor arzătoare este să Îi fie plăcuți în toate lucrurile astfel încât, prin lucrarea Duhului Sfânt, să poată fi neprihăniți ca El. În inima lui Hristos nu s-a găsit nimic care să răspundă la amăgirile lui Satana. Și noi putem reflecta acest aspect al caracterului Său.

- 3 Citește Psalmii 27:5; 91:1-11 și Apocalipsa 3:10-12. Ce promisiuni încurajatoare ne face Dumnezeu pentru vremea necazului?**

Unii au înțeles greșit ideea de a trăi în vremea strâmtorării fără mijlocitor. Isus Își încetează mijlocirea în sanctuarul din cer atunci când toți oamenii au luat o decizie finală de partea Lui sau împotriva Lui. Dar aceasta nu înseamnă că suntem singuri în această perioadă, nevoiți să ne încredem în propriile puteri. Isus ne-a asigurat că va fi întotdeauna cu noi (Matei 28:20). În perioada de criză, credința noastră va fi întărită, iar dorul nostru după veșnicie va deveni mai puternic, astfel încât singura noastră dorință va fi să trăim cu Isus pentru totdeauna.

- 4 Citește Ioan 14:1-3 și Tit 2:11-14. În lumina dificultăților viitoare și a crizei care va veni, cum te încurajează aceste versete?**
-
-

Cuvintele Domnului Isus: „Să nu vi se tulbure inima” ne asigură că El nu ne va părăsi niciodată și că Se va întoarce să ne ia acasă. Această lume nu este casa noastră. Vine o zi mai bună. O dată la fiecare 25 de versete, Noul Testament vorbește despre revenirea Domnului nostru. Când zilele vor fi negre și decretul opresiv al unei puteri bisericostatale ne vor amenința viața, făgăduința venirii lui Hristos ne va umple inima de speranță. Aceasta este „fericita [...] nădejde” care a inspirat poporul credincios al lui Dumnezeu din fiecare generație.

- 5 Citește Apocalipsa 6:15-17 și Isaia 25:8,9. Compară atitudinea celor mântuiți și a celor pierduți. Cum explici diferența?**
-
-

Cei răi își dau seama de consecințele oribile ale păcatului, în timp ce neprihăniții acceptă providența minunată a harului divin. Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu duce la teamă, vinovăție, condamnare și, în cele din urmă, la pierdere veșnică. Răspunsul nostru la harul Lui salvator duce la iertare, pace și bucurie veșnică odată cu revenirea Sa glorioasă.

- 6 Citește Apocalipsa 15:3,4 și 19:7. Ce reacție vor avea cei răscumparați la glorioasa salvare oferită fără plată prin Hristos?**
-
-

„Crucea lui Hristos va face obiectul studiului și innurilor celor mântuiți în toată veșnicia. În Hristos cel glorios, ei Îl vor vedea pe Hristos cel răstignit. Creatorul tuturor lumilor, Judecătorul tuturor destinilor, a renunțat la slava Sa și S-a umilit din dragoste pentru om – iată ce va provoca pentru totdeauna uimirea și adorarea universului!” (*Tragedia veacurilor*, p. 651).

Citește Apocalipsa 12:17; 17:13,14 și 19:11-16 și observă cu atenție evoluția evenimentelor. Cine va câștiga în final?

7 Citește Apocalipsa 20:1-3. Care va fi soarta lui Satana la revenirea lui Isus?

Imaginile din Apocalipsa 20:1-3 sunt simbolice. Satana nu este legat la propriu cu un lanț și aruncat într-o groapă. Vreme de 1.000 de ani este blocat pe acest pământ pustiu, depopulat, constrâns de circumstanțele pe care el însuși le-a creat. În 2 Petru 2:4 citim că Satana și îngerii lui sunt ținuti pentru judecată „înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri”. Satana va fi legat pe pământ de un lanț de împrejurări, neavând pe cine să ispitească. Vreme de 1.000 de ani va vedea prăpădul, distrugerea, dezastrul produs de răzvrătirea lui. Cuvântul grecesc tradus ca „adânc” este același cuvânt din care provine cuvântul „abis”. Totodată, este același cuvânt folosit în Septuaginta, traducerea grecească a Vechiului Testament, pentru a descrie pământul la Creație. Citește **Geneza 1:2**. În Septuaginta, cuvântul „adânc” de aici este cuvântul grecesc *abyssos*, „abis”. Acesta descrie un pământ pustiu. „Adâncul” nu este vreo peșteră sau vreo prăpastie uriașă undeva în univers. Acțiunea lui Satana de a genera păcat și distrugere, împreună cu haosul îngrozitor care precedă a doua venire au readus pământul la starea de masă dezorganizată, întunecată, așa cum era la începutul creației.

8 Citește Ieremia 4:23-26; 25:33 și Isaia 24:1,3,5. Cum descriu profeții biblice această scenă?

Profeții accentuează aici distrugerea catastrofală care va avea loc la a doua venire a lui Hristos și faptul că nicio persoană nu va rămâne în viață pe pământ în timpul acestui mileniu. Satana și îngerii lui cei răi sunt lăsați să contemple dezastrul produs de răzvrătirea lui. Întregul univers conștientizează din nou că plata păcatului este moartea. Dumnezeu rezolvă problema păcatului într-un mod prin care acesta să nu mai apară niciodată (Naum 1:9). Există trei modalități principale prin care Dumnezeu face lucrul acesta: (1) Își manifestă iubirea nemărginită, dorința arzătoare și eforturile neobosite de a salva întreaga omenire; (2) Își manifestă dreptatea, imparțialitatea și neprihănirea și (3) permite universului să vadă rezultatele finale ale păcatului și răzvrătirii.

9 Citește Apocalipsa 20:4-6. Ce fac cei neprihăniți în cei 1.000 de ani și de ce este important lucrul acesta?

În timpul mileniului, cei neprihăniți vor avea oportunitatea de a vedea cu ochii lor dreptatea și iubirea lui Dumnezeu în modul în care a tratat problema păcatului. Acum, în timpul miei de ani petrecute în cer, cei răscumparați au șansa să-I pună lui Dumnezeu diverse întrebări. Dacă o persoană dragă sau un prieten nu se află în cer, cei salvați au șansa să înțeleagă mai bine deciziile lui Dumnezeu. Într-un mod nou și mai bine decât înainte, cei răscumparați vor înțelege încercările neobosite ale lui Dumnezeu de a salva fiecare persoană care a trăit vreodată. Vor conștientiza iarăși că toți cei pierduți nu sunt în cer din cauza propriei decizii de a-L respinge pe Hristos. Numai după aceea Dumnezeu va aduce asupra celor pierduți judecata finală – moartea a doua, care este distrugerea veșnică.

10 Citește Apocalipsa 20:7-9. Cum se încheie cei 1.000 de ani? Care este soarta lui Satana și a urmașilor lui?

În cei 1.000 de ani Satana nu a avut pe cine să ispitească sau să înșele. El și îngerii săi au rămas singuri să mediteze la consecințele fatale ale păcatului. La sfârșitul mileniului, morții nelegiuiți sunt înviați pentru a înfrunta judecata și a-și primi pedeapsa finală (Apocalipsa 20:5). Acum Satana are o vastă armată de adepți. Deși a suferit înfrângeri în marea luptă, Satana este încurajat când vede gloata mare a celor pierduți și îi inspiră să facă un ultim mare efort de a-L doborî pe Dumnezeu și de a-și întemeia propria împărăție. Termenii „Gog și [...] Magog” sunt folosiți pentru a-l simboliza pe Satana și pe cei nemântuiți din toate veacurile. La sfârșitul mileniului, nu numai că cei răi sunt înviați, dar cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim, coboară pe pământ din cer (Apocalipsa 21:2). Sfinții au locuit și au domnit împreună cu Hristos în Noul Ierusalim în timpul mileniului. Acum cetatea coboară pe pământ împreună cu Dumnezeu, cu Isus Hristos, cu îngerii și cu toți cei răscumparați. Toți sunt prezenți pentru confruntarea finală a mării lupte. Păcatul este pe cale să fie eradicat o dată pentru totdeauna.

Ce îți spune despre caracterul lui Dumnezeu momentul ales pentru judecata finală?

11 Citește 2 Corinteni 5:10; Romani 14:10,11 și Apocalipsa 20:11-15. De ce sunt înviați cei răi?

Pentru a rezolva problema păcatului astfel încât răul să nu mai apară niciodată, toată lumea trebuie să fie convinsă că Dumnezeu a fost corect în toate căile Sale. În cele din urmă, fiecare ființă, inclusiv Satana și îngerii lui, va recunoaște dreptatea lui Dumnezeu în marea luptă și faptul că nu a existat niciodată o justificare pentru răzvrătirea față de Dumnezeu. „În momentul când cărțile cu rapoartele vieții sunt deschise și Isus Își rotește privirea asupra păcătoșilor, ei își aduc aminte de fiecare păcat pe care l-au făcut vreodată. Își amintesc momentul în care picioarele lor s-au abătut de pe calea purității și a sfințeniei și văd cât de departe i-au dus mândria și revolta lor în călcarea legii lui Dumnezeu. Ispitele seducătoare pe care le-au încurajat îngăduind păcatul în viața lor, binecuvântările rău folosite, cuvintele de batjocură adresate mesagerilor lui Dumnezeu, avertizările respinse, valurile de milă pe care inimile lor încăpățanate și nepocăite le-au refuzat – toate acestea le apar ca și când ar fi scrise cu litere de foc. [...] Toți păcătoșii stau în fața lui Dumnezeu și sunt judecați pentru acuzația de înaltă trădare față de Cer. Nu au pe nimeni care să le pledeze cauza, nu au nicio scuză, iar împotriva lor se pronunță sentința morții veșnice” (*Tragedia veacurilor*, p. 666, 668).

12 Citește Apocalipsa 20:9; Psalmii 37:20; Maleahi 4:1,2. Cum vor avea loc distrugerea finală a păcatului și a păcătoșilor și răsplătirea celor neprihăniți?

Vestea bună este că Satana și îngerii lui cei răi vor fi distruși în iazul de foc. Păcatul și păcătoșii vor fi mistuiți. Conform Apocalipsa 20:9, vor fi nimiciți, distruși, și nu chinuiți pentru totdeauna. Versetul următor folosește expresia „în vecii vecilor”. Aceasta înseamnă întotdeauna „la nesfârșit”, dar cu sensul de până la capăt, până când ceva este complet încheiat. (Vezi Exodul 21:6; 1 Samuel 1:22,28; Iuda 7 și 2 Petru 2:4-6.) Pentru cei pierduți, distrugerea în sine, nu actul distrugerii, este veșnică. Dumnezeu nu este veșnicul torționar.

În final, pe toți ne așteaptă una dintre cele două veșnicii. Cei pierduți primesc „plata” pe care o merită, moartea veșnică. De ce atunci singura noastră speranță de a nu primi ceea ce merităm (moartea) constă în credința în neprihănirea Domnului Isus?

Vineri, 28 iunie

„Acolo [...] câmpii întinse sunt mărginite de dealuri frumoase, iar munții lui Dumnezeu își înalță piscurile grandioase. Pe acele câmpii do-
moale, lângă acele izvoare vii, copiii lui Dumnezeu, care au fost atât de
mult timp străini și călători, vor fi acasă. [...] Cu o încântare de nedescris,
copiii lui Dumnezeu de pe pământ devin părtași la bucuria și înțelep-
ciunea ființelor necăzute în păcat și au acces la cunoștințele acumulate
secole de-a rândul în urma contemplării lucrării mâinilor lui Dumnezeu.
Ei admiră grandoarea creației în toată splendoarea ei – sori, stele și
sisteme gravitând în ordinea stabilită, în jurul tronului lui Dumnezeu.
Numele Creatorului este scris pe toate lucrurile, de la cel mai mic până la
cel mai mare, și în toate se manifestă bogățiile puterii Sale. Marea luptă
s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat.
O singură vibrație de armonie și bucurie pulsează prin vasta creație. De
la Acela care a creat toate lucrurile se revarsă viața, lumina și fericirea
prin toate domeniile spațiului infinit. De la atomul cel mai mic până la
lumile cele mai mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în fru-
musețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu
este iubire” (*Tragedia veacurilor*, p. 675, 678).

**Studiu zilnic: Amos 6 – Iona 2; Ellen G. White, *Divina vindecare*,
capitolul „Pericolul reprezentat de cunoașterea speculativă”.**

1. Cu cine își comparau iscusința în muzică oamenii din vremea lui Amos?
_____
2. Despre ce foamete și sete în țară a prorocit Amos?
_____
3. Ce l-a dus în rătăcire pe cel ce locuia în crăpăturile stâncilor și
domnea în înălțime?
_____
4. Ce au simțit și ce au făcut marinarii după ce l-au aruncat pe Iona
în mare?
_____
5. **În ce privință tăcerea este elocventă?**
_____

Material pentru instructori

Privire generală

Studiul din această săptămână încheie această serie prin evidențierea ultimelor evenimente din războiul cosmic dintre Dumnezeu și Satana. Printre acestea se numără: (1) vremea strâmtorării; (2) a doua venire a lui Isus; (3) judecata executivă din cer în timpul mileniului, cu un rezumat al evenimentelor din vremea aceea atât de pe pământ, cât și din cer; (4) refacerea tuturor lucrurilor pentru veșnicie. Biblia promite că marea luptă se va încheia cu victoria lui Dumnezeu. Scriptura ne cheamă să ne încredem în Dumnezeu, să luăm parte împreună cu El la salvarea a cât mai multor suflete cu putință și să fim părtași la victoria Lui din trecut (crucea), din prezent (mântuirea la nivel individual și de biserică) și din viitor (în final, la nivel cosmic).

Temele studiului

1. Dumnezeu Însuși Își va susține și proteja poporul în cursul celor mai aprige părți ale bătăliei finale din marea luptă.
2. Marea luptă se va încheia cu victoria lui Dumnezeu asupra diavolului, asupra răului și păcatului și asupra suferinței și morții. Această triplă victorie este certă pentru că a fost câștigată deja de Domnul Hristos prin moartea și învierea Sa.
3. Luăm parte la biruința lui Dumnezeu atunci când o acceptăm prin credință și Îi permitem Duhului Sfânt să o împlinească în noi.
4. Victoria Domnului Hristos va culmina cu a doua venire a Lui, cu judecata milenară și cu refacerea tuturor lucrurilor.

Comentariu

Încheierea timpului de probă

Încheierea timpului de probă este un subiect care adeseori îi sperie pe mulți. Timpul de probă se termină, pentru fiecare persoană, la moartea acesteia. Adică, răstimpul în care un individ are șansa să răspundă la harul lui Dumnezeu se încheie la moarte. Atitudinea omului față de harul descoperit al lui Dumnezeu va avea consecințe veșnice. Dumnezeu este drept și va trata cazul fiecărui individ în funcție de lumina pe care acesta a primit-o, dar răspunsul fiecăruia în parte are o importanță decisivă.

Cu toate acestea, adventiștii înțeleg din Scriptură că, în afară de încheierea perioadei de probă la moartea individului, va exista un moment în istoria marii lupte în care Dumnezeu va declara că s-a încheiat răstimpul în care oamenii pot accepta harul Său iertător pentru a fi salvați. Acela va fi punctul fără întoarcere și nimeni nu va mai putea fi salvat ulterior. Lumea va trăi atunci sub imperiul declarației consemnate în cartea Apocalipsa: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe” (Apocalipsa 22:11). Preocupați cu adevărat de mântuirea lor, mulți creștini și adventiști pun întrebări precum: *Dacă momentul încheierii harului mă va lua prin surprindere? Dacă nu voi fi pe deplin pregătit la momentul acela?*

Aici sunt necesare cel puțin două clarificări:

1. Încheierea perioadei de probă este reală și va avea loc. Amăgirile, intrigile și relele diavolului nu vor continua la nesfârșit. Păcatul, suferința și moartea nu vor avea o influență eternă. Înveșnicirea diavolului, răului și morții ar însemna că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al iubirii și al neprihănirii. Dar, pentru că este, El va pune capăt surselor și forțelor răului. Dumnezeu a așteptat cu răbdare și le-a dat oamenilor toate ocaziile de a-I pune la încercare promisiunile, de a ajunge să Îl cunoască și de a se întoarce la El și la împărăția harului Său. Cât de mult I-ar fi plăcut lui Dumnezeu ca toată omenirea să Îi accepte Evanghelia! Dar va exista un moment când Dumnezeu va trebui să spună: „Gata! S-a terminat!”
2. Dumnezeu nu-Și va retrage darul harului care Îi susține poporul, chiar dacă Își va retrage mila și harul iertător din dreptul celor nepocăiți, la încheierea timpului de probă. Acest punct este foarte important: sfârșitul timpului de probă nu înseamnă că iubirea și harul lui Dumnezeu pentru omenire au ajuns la limită sau că s-au terminat. Dumnezeu nu încetează niciodată să fie Dumnezeul iubirii, al harului și al neprihănirii, așa cum este descris în Biblie. De aceea, după încheierea timpului de probă, nu va fi nicio persoană care să fi dorit cu sinceritate să primească harul lui Dumnezeu și care să fi răspuns cu credință milei Lui, dar căreia Dumnezeu să îi spună: „Scuze, prea târziu! Mi-ar fi plăcut să te salvez, dar perioada de har s-a încheiat.”

Încheierea timpului de har de către Dumnezeu va fi confirmarea din partea Lui că fiecare persoană a luat o decizie finală cu privire la harul și la împărăția Lui. Într-un moment viitor, contextul istoric al lumii va fi de

așa natură încât toți locuitorii pământului vor lua această decizie finală și vor fi ori de partea lui Dumnezeu, ori de partea lui Satana. Cu toate acestea, acea decizie nu va fi luată într-un impuls de moment. Ci decizia fiecărei persoane cu privire la veșnicie va fi luată pe baza alegerii ei libere și pe deplin conștiente de consecințe. La fel ca Israelul de Nord și ca Iuda când au respins legământul lui Dumnezeu și pe Mesia, unii vor decide că nu vor să fie cu Dumnezeu din Biblie. Alții vor fi de acord cu minciuna lui Lucifer că ei sunt dumnezei și nemuritori; acestora nu le place ideea de a fi cu Dumnezeu în împărăția Sa. Dumnezeu este întristat de aceste decizii de neclintit; El a oferit toate dovezile și dragostea necesare pentru a-i salva, dar le va respecta alegerea finală. Alții, însă, decid să accepte harul lui Dumnezeu pentru că Îl iubesc și doresc să stea cu El pentru totdeauna.

Pe de altă parte, închiderea harului nu înseamnă că, după acel moment, poporul credincios al lui Dumnezeu va rămâne fără prezența, harul și neprihănirea Lui protectoare. Hristos ne-a asigurat că va fi cu noi „în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Puterea Duhului Sfânt, pe care o vom primi pentru a face marea strigare, nu ne va fi luată. Întreg poporul lui Dumnezeu – de la Adam și Abel la Avraam și Moise, de la David și Isaia la Pavel și la ultimii creștini sigilați înainte de încheierea perioadei de har – va fi salvat numai prin neprihănirea și mijlocirea lui Hristos, prin credință. Așadar, ideea că unii creștini, la finalul timpului, vor rămâne în picioare prin propriile merite și prin propria putere nu este o idee biblică.

Noul cer și noul pământ, din perspectivă biblică

În general, creștinii vorbesc și cântă despre cer ca despre destinația lor finală și locul odihnei lor veșnice. Cu toate acestea, trebuie să nu renunțăm la concepția biblică cu privire la cer și să nu ne lăsăm pradă viziunilor păgâne sau filozofice despre paradis sau rai. Potrivit multor perspective asupra lumii, precum filozofia greacă, filozofia hindusă sau budistă, cerul este o presupusă sferă transcendentă, atemporală și spațială în care nu poate ajunge decât o minte sau un suflet uman fără trup. În filozofia greacă, mintea umană care ajunge în cer/rai își păstrează cumva identitatea și conștiința. În hinduism, budism și neoplatonism, conștiința umană care ajunge în cer trebuie să dispară, dizolvându-se în conștiința universală.

Ca urmare a influenței filozofiei clasice grecești asupra creștinismului tradițional, majoritatea creștinilor din zilele noastre cred în nemuri-

rea sufletului și într-un rai spiritual, nu material. Acești creștini nu conștientizează că aceste concepte filozofice creează contradicții ireconciliabile în teologia și în viața lor. Pe de o parte, când se gândesc la moarte și la rai, creștinii tradiționali gândesc în termenii filozofiei grecești: la moarte, sufletul nemuritor intră într-o sferă transcendentă, atemporală și aspațială, numită fie iad, fie rai. Pe de altă parte, aceiași creștini cred în învățătura cât se poate de clară a învierii trupului. *Dar ei nu realizează că nemurirea sufletului și învierea trupului sunt pur și simplu incompatibile și generează foarte multe inconsecvențe.*

Dacă sufletele noastre sunt nemuritoare și se află în cer cu Dumnezeu, de ce să mai învie trupul? În astfel de circumstanțe, învierea trupului ar însemna ca sufletul să părăsească sfera spirituală a cerului și să intre din nou în sfera materială, temporală și spațială. Chiar și așa, dacă numai sufletul ar fi nemuritor, ne-am putea întreba: *Va fi învierea trupului una permanentă? Va fi acum și trupul veșnic?*

Învățătura biblică cu privire la natura umană și la înviere elimină aceste neconcordanțe și inconsecvențe. În primul rând, învățătura biblică despre natura umană integrală indică faptul că oamenii nu posedă un suflet nemuritor, ci sunt ființe vii complexe, indivizibile și integrale. La revenirea Sa, Isus va învia întreaga ființă umană. În al doilea rând, învățătura biblică cu privire la natura omului respinge dualismul grecesc și conceptul lui că raiul este o sferă divină transcendentă, atemporală și aspațială.

Potrivit Bibliei, la moarte, ființa noastră nu se divide. Nu supraviețuim ca un suflet eteric, ce ar trece pe deplin conștient într-o stare de transcendență dincolo de universul creat. Când murim, întreaga noastră ființă moare. Cu toate acestea, la revenirea Sa, Hristos va învia întreaga noastră ființă și ne va primi în împărăția Sa reală, istorică, temporală și spațială. Da, la a doua venire a lui Hristos vom călători împreună cu El la tronul lui Dumnezeu, la sanctuarul ceresc, undeva în centrul universului. Dar acea călătorie va avea loc în universul spațial și temporal, ceea ce înseamnă că vom călători în spațiu și timp. Nu vom trece niciodată dincolo de univers. De fapt, nicio ființă creată nu va fi vreodată transcendentă, pentru că numai Dumnezeu este transcendent – adică în afara universului creat. A dori să atingi transcendența înseamnă a vrea să fii Dumnezeu.

Judecata milenară din cer va fi, de asemenea, un eveniment istoric ce va avea loc în spațiu și timp înaintea tronului lui Dumnezeu din sanctuarul Său, care se află tot în centrul universului. După acea judecată, ne

vom întoarce pe pământ. După judecata executivă a lui Dumnezeu în dreptul diavolului și a restului de rebeli, Dumnezeu ne va readuce planeta la frumusețea și perfecțiunea ei originală. Noul pământ va fi casa noastră. Acolo vom trăi așa cum trebuia să trăim de la început, înainte de cădere: mirosind flori, cultivând grădini, studiind frunzele, jucându-ne cu leii, întâlnindu-ne și interacționând cu cei răscumpărați din toate veacurile, precum și cu îngerii și cu alte ființe create. Cel mai important, ne vom bucura de privilegiul sau de comuniunea față în față cu Dumnezeu; ne vom închina Lui în persoană. Pământul și universul vor fi împăcate și readuse la armonia și unitatea care au existat înainte de cădere. Vom putea să călătorim liber în univers. Nu din cauza restricțiilor sau a obstacolelor de timp, spațiu, materie sau viteză, ci din cauza păcatului nu putem călători acum în cer. Când marea luptă se va sfârși în cele din urmă, iar păcatul va fi îndepărtat o dată pentru totdeauna, noul pământ va fi unit cu cerul, iar atunci se va îndeplini cea mai prețioasă dintre promisiunile Bibliiei: un pământ nou și un cer nou.

Aplicație

1. Sunt adventiști în biserica ta cărora le este teamă să vorbească despre evenimentele zilelor din urmă? Te numeri și tu printre ei? Cum ai putea tu să comunici împreună cu comunitatea ta adventistă mesajul nostru biblic ca pe o veste bună, nu ca pe o versiune distorsionată a unui film postapocaliptic înfricoșător, produs de Hollywood? Pe de altă parte, care este cea mai bună cale de a prezenta în mod realist multe dintre aspectele mai întunecate ale marii lupte, precum persecuția religioasă și vremea strâmtorării?
2. Cred oamenii din cultura ta în întoarcerea unei divinități? Cum ai putea împărtăși unui astfel de public speranța în a doua venire a lui Hristos? Ce elemente ai accentua?
3. Unii creștini sau unele persoane seculare cred că a doua venire a lui Hristos este doar un simbol al unei transformări morale profunde a individului sau a societății. Cum ai putea să le explici unor astfel de persoane că venirea lui Hristos va fi un eveniment literal, vizibil și audibil, când Hristos Însuși va intra în persoană în istoria, timpul și spațiul nostru?
4. Ce cred oamenii din cultura ta despre cer/rai/paradis? Ce este problematic în viziunea lor despre cer/rai/paradis în comparație cu Scriptura? Ce elemente din descrierea biblică a cerului i-ar atrage în mod special pe oamenii din cultura ta?

APRILIE

1. L. Matei 9:22
  2. M. Exodul 16:4
  3. M. Isaia 35:10
  4. J. Psalmii 103:2
  5. V. Iov 5:8
- s. a. B 19:49, CT 19:38, IS 19:45, MS 19:56, SM 20:04, DJ 19:57, AR 20:07
-
6. S. Luca 10:27-28
- s. a. B 19:50, CT 19:40, IS 19:46, MS 19:57, SM 20:06, DJ 19:58, AR 20:08
-
7. D. 3 Ioan 14
  8. L. Geneza 22:14
  9. M. Luca 7:22
  10. M. Psalmii 100:1,2
  11. J. Psalmii 143:8
  12. V. Marcu 10:45
- s. a. B 19:58, CT 19:47, IS 19:54, MS 20:05, SM 20:14, DJ 20:05, AR 20:16
-
13. S. Matei 4:4
- s. a. B 19:59, CT 19:48, IS 19:56, MS 20:07, SM 20:16, DJ 20:07, AR 20:18
-
14. D. 1 Ioan 4:11
  15. L. Psalmii 1:1
  16. M. Ieremia 12:5
  17. M. Psalmii 28:7
  18. J. Filipeni 3:19
  19. V. Proverbele 2:7
- s. a. B 20:06, CT 19:56, IS 20:04, MS 20:15, SM 20:24, DJ 20:14, AR 20:26
-
20. S. Isaia 26:4
- s. a. B 20:07, CT 19:57, IS 20:05, MS 20:16, SM 20:26, DJ 20:15, AR 20:27
-
21. D. Proverbele 15:17
  22. L. Filipeni 4:4
  23. M. 2 Timotei 4:6,7
  24. M. Ieremia 17:14
  25. J. 2 Petru 1:5,6
  26. V. Matei 5:44
- s. a. B 20:15, CT 20:04, IS 20:14, MS 20:24, SM 20:34, DJ 20:23, AR 20:35
-
27. S. Proverbele 3:3
- s. a. B 20:16, CT 20:05, IS 20:15, MS 20:26, SM 20:35, DJ 20:24, AR 20:36
-
28. D. Geneza 27:28
  29. L. Ioan 15:14
  30. M. Ioan 14:21

MAI

1. M. Psalmii 91:14,15
  2. J. 2 Corinteni 4:16
  3. V. Proverbele 25:11
- s. a. B 20:23, CT 20:13, IS 20:23, MS 20:34, SM 20:44, DJ 20:31, AR 20:44
-
4. S. Exodul 20:8-10
- s. a. B 20:25, CT 20:14, IS 20:25, MS 20:35, SM 20:45, DJ 20:32, AR 20:46
-
5. D. Psalmii 84:5
  6. L. 1 Timotei 4:15
  7. M. Luca 12:23
  8. M. Psalmii 64:10
  9. J. Matei 6:25
  10. V. Psalmii 68:19
- s. a. B 20:32, CT 20:21, IS 20:32, MS 20:43, SM 20:53, DJ 20:39, AR 20:53
-
11. S. Psalmii 22:26
- s. a. B 20:33, CT 20:22, IS 20:34, MS 20:44, SM 20:55, DJ 20:40, AR 20:55
-
12. D. Romani 8:1
  13. L. Psalmii 8:4,5
  14. M. Psalmii 55:22
  15. M. Iacov 1:5
  16. J. Proverbele 23:1,2
  17. V. Exodul 33:11
- s. a. B 20:40, CT 20:29, IS 20:41, MS 20:51, SM 21:02, DJ 20:47, AR 21:02
-
18. S. Efeseni 4:15
- s. a. B 20:41, CT 20:30, IS 20:42, MS 20:52, SM 21:04, DJ 20:48, AR 21:03
-
19. D. Psalmii 103:3
  20. L. Psalmii 27:14
  21. M. Proverbele 18:21
  22. M. Psalmii 15:1,2
  23. J. Isaia 58:6
  24. V. Luca 15:7
- s. a. B 20:47, CT 20:36, IS 20:49, MS 20:59, SM 21:11, DJ 20:54, AR 21:10
-
25. S. Ieremia 31:3
- s. a. B 20:48, CT 20:37, IS 20:50, MS 21:00, SM 21:12, DJ 20:55, AR 21:11
-
26. D. Coloseni 3:23,24
  27. L. Proverbele 25:16
  28. M. Proverbele 3:7,8
  29. M. Isaia 42:6
  30. J. Proverbele 22:6
  31. V. 2 Corinteni 5:17
- s. a. B 20:54, CT 20:42, IS 20:56, MS 21:06, SM 21:18, DJ 21:01, AR 21:17

IUNIE

1. S. Psalmii 16:8,9
- s. a. B 20:54, CT 20:43, IS 20:57, MS 21:07, SM 21:19, DJ 21:02, AR 21:17
-
2. D. Marcu 1:35
  3. L. Ecclesiastul 9:10
  4. M. Matei 6:11
  5. M. Proverbele 11:25
  6. J. Filipeni 4:8
  7. V. Psalmii 42:1
- s. a. B 20:59, CT 20:48, IS 21:02, MS 21:12, SM 21:24, DJ 21:06, AR 21:22
-
8. S. Matei 4:23
- s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:03, MS 21:12, SM 21:25, DJ 21:07, AR 21:23
-
9. D. Isaia 12:2
  10. L. Psalmii 130:6
  11. M. 2 Împărați 20:5
  12. M. 2 Tesaloniceni 3:3
  13. J. Isaia 58:8
  14. V. Romani 12:15
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:06, MS 21:16, SM 21:28, DJ 21:10, AR 21:26
-
15. S. Ioan 15:11
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:07, MS 21:16, SM 21:29, DJ 21:10, AR 21:27
-
16. D. 1 Timotei 4:8
  17. L. Ioan 1:4
  18. M. Proverbele 22:1
  19. M. Romani 8:28
  20. J. Coloseni 3:12
  21. V. Proverbele 6:6
- s. a. B 21:05, CT 20:54, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:28
-
22. S. Isaia 12:1,2
- s. a. B 21:05, CT 20:54, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
-
23. D. Psalmii 40:16
  24. L. Matei 5:6
  25. M. 1 Tesaloniceni 5:25
  26. M. 2 Corinteni 5:21
  27. J. 2 Tesaloniceni 1:11
  28. V. Psalmii 25:5
- s. a. B 21:06, CT 20:55, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29
-
29. S. Proverbele 1:33
- s. a. B 21:06, CT 20:55, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29
-
30. D. Romani 15:1